AKSAK

NO:12
EKİM
1999
500 Bin TL
KDV dahil

KURBAĞA

ZORUNLU KONSANTRASYON DERGİSİ

KARA CAHİL,

FAŞİST MEDYA

Akşamsefası

KİM S.KER ENFORMASYONU?

Medya inandırıcılığını yitirdi. Bütün yayın teknikleri için aktarılması en kolay şeyin "gerçeklik" olması gerekirdi. Tabii yalnız haber söz konusu olduğunda. Fransa'da yayımlanan Le Monde gazetesinde fotoğraf yasaktır. Yalnızca ilk sayfada bir karikatür kullanırlar. Le Monde, gerçeği en çabuk yanıltan (manipule eden) şeyin önce fotoğraf, sonra da yazı olduğunu iyi bildiğinden fotoğraf kullanımını önce en aza indirmiş, sonra tümüyle kaldırmıştır. Yazılar da yalnızca gerçek kalmaları için sıkı sıkıya denetlenirler. Fotoğraf kullanımında daha esnek olan, yalnızca siyah beyaz ve az sayıda kullanan İngiliz Herald Tribune de bu konuda fazlasıyla seçicidir.

Almanya'da yayımlanan Frankfurter Allemaigne, Die Weilt de bunların bir benzeridir.

Hepsi saygın gazetelerdir. Okuru, gazetesinde ne bulacağını, okuru olmayanlarsa onlara ne zaman başvuracaklarını bilir. Bu, gazete yoluyla alınabilecek en üst seviyede gerçeklerdir. Tabii saygın olmanın yolu yalnızca fotoğrafsız gazete basmaktan geçmez. Burada saygın olan şey, medyanın kendisini bağımsız biçimde denetleyen ve ilkeler koyan kuruluşlar olmasıdır. Onlar şu kurala uyarlar: "Eğer renkli fotoğraf kullanmak istiyorsanız, magazin olursunuz; gazete olamazsınız." Böylece gerçeği okumak isteyenleri magazinden korumuş olurlar. Gerçeği korumak için gösterilen çabanın nedeni demokrasilerde ya da kapitalizmde yanılmaktan ve zaman kaybından duyulan korkudur. Gerçeği korumazsanız para kaybedersiniz. Pekala gerçeği bozarak para kazanılabilir mi?

Bunun bizim için tek cevabı, bozulmuş gerçeğin tiraj (ilgi) getireceği düşüncesidir. Bu satışın müşterisi ve muhatabı kim olabilir? Sokaktaki trafik kazasını saatlerce seyreden, bayılan birinin başında boş boş bekleyen, çıkan kavgayı merak ve zevkle izleyen "vukuat" meraklıları. Onlar için haber, vukuattır. Gerçek onları ilgilendirmez. Organik kapitalist ülkelerde bu insanlara gazete satmaya çalışılmaz, sistem onları yeniden, yeniden, yeniden eğitir. Türkiye'de bu boş ve çaresiz bakışlarla karşılaşanlar, eğitimle ilgili bir sorunları olduğunu düşünecekleri yerde, onlara hep bir şeyler satmaya çalıştılar. Her seferinde bahane aynıydı: "Halk bunu istiyor." Bu insafsız yargıda bulunurken referans en alt algı seviyesiydi: CEHALET

Çoğunluğu cahil kabul etmek ve yüzünü oraya çevirmek. Böylece gazetelerin görevi cahil(!) kimseler için bir "gerçeklik" görüntüsü oluşturmak oldu. Doğal olarak seçilen dil kurguydu, yani yalan. Şaşkın gözlerin kendisi için hazırlanmış en cazip yolu izleyeceklerinden emindiler. Haberin ne olduğu önemli değildi, yeterki kurguya uygun olsun.

Herald Tribune şöyle yazıyor: "Türkiye'de nüfus 70 milyon, günlük gazete tirajları ise 3 milyon.

Desen: Göksel Yılmaz

Demek ki Türkiye'de gazeteler halkla ilişki kuramıyorlar."

Bunun anlamı, "Türkiye'de gazeteler cahil olduklarından 70 milyonluk bir ülkede bu işi beceremiyorlar" demektir. Çünkü haber 70 milyonun eğitimsizliğine bağlamıyor işi.

Medya'nın cehalet teorisi yanlış çıkmıştır ama "entelektüel" gazeteler de satmaz. Çünkü sorun gerçeklerle ilgilidir. Bu ülkede gerçeklerin görünümleri öncelikle kurgulanmış bir yalanken, araya da enformasyonun illüzyonunu sokarsanız, bu entelektüel tahin pekmezi kimseye satamazsınız.

Gazeteciler nasıl gazete hazırlıyorlar peka-la?

Bir gün sonrası için çalışırken dünün donuk vukuatlarını ısıtarak mı; yoksa karşısında "Bugünün gerçeği ne olmalıdır?" diyen bir okuru var sayarak mı?

Baktığımızda geleceğe dair en somut şeyler hava tahminleri ve astroloji fallarıdır gazetelerde. Köşe yazarlarının elli yıllık tortularından sonra magazin ve sporu saymazsak at yarışı bültenine benzer bir şey kalır. Bu ülkede günlük gazeteyi ilgilendiren kaç gerçek kalmış olabilir acaba vukuatlardan önce? Direnci olmayan bir uğultu üretip, ekranda izleyiciyle karşı karşıya oturarak bir dram yaratılmıştır. Haberler sunulmuş, gazete basılmıştır. Ama kimse öyle düşünmemektedir. Bu enformatik cehalet biraz olsun aydınlanamaz mı?

İnsanlar ne kadar bilgili olurlarsa gazetelere de o kadar az inanırlar, onlara giderek daha çok şey göstermek ve onları giderek daha az şey görür hale getirmek zorunda olan bir sistem var.

Dünyanın en büyük TV.'leri olan Amerikan ABC, CBS ve NBC General Motors'un kuruluşlarıdır. General Motors ise bilirsiniz ki silah sektörünün devidir. Bu yüzden TV.'lerdeki şiddeti tartışmak bile anlamsızdır.

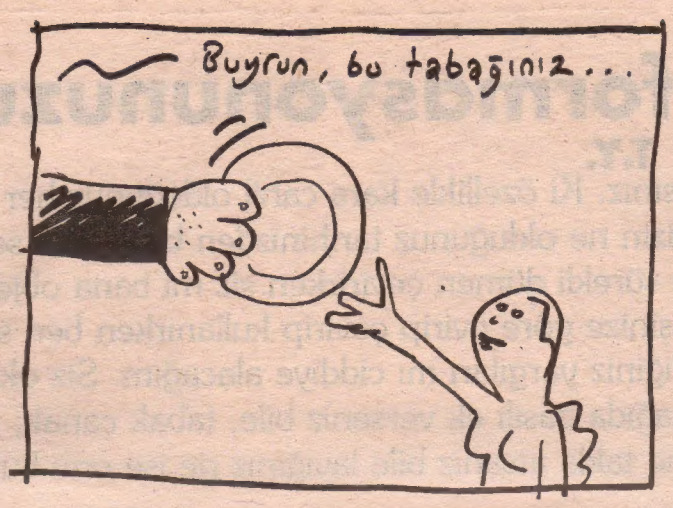

Ayrıca dünyanın sayılı haber kaynaklarının büyük bir kısmı (Reuters, Associated Press, United Press International) tamamen Batı'dır.

Şimdi baştan beri "saygın" gazete lafları ederken, kapitalizmin eğitimli külyutmaz bireylerine göre yapılan güdümlü siyah-beyaz gazetelerine öykünmek için çok geç. Bir önerimiz var: Türkiye 21. yüzyıla girmesin, 20. yüzyılı baştan alalım. Bu yüzyıldan fena halde çaktık çünkü. Enformatik cehalet çok boyutlu ve devletler için communication (haberleşme) konusunu gerçeğe yakın tutmak akla gelebilecek en son şey.

Avnussalah Sülüklüpaşalar

21 Eylül tarihli Star Gazetesi

Engin, ölüye tecavüz etmemiz gerektiğini ve bunun da ayinin bir parçası olduğunu söyledi. Önce Ömer tecavüz etti. Engin de tecavüz etmek istediğini söyledi. Ancak ereksiyon olamayınca ona oral seks yaptım. Yine başaramayınca hırsla cesede vurmaya başladı.

22 Eylül tarihli Star gazetesi

HAREKETSİZ kalmıştı. Öldüğünü anladıktan sonra 'delil kalmasın' diye Şehriban'ı toprağa gömmek için çırılçıplak soyduk. Bu arada Engin, ölüye tecavüz etmemiz gerektiğini ve bunun da ayinin bir parçası olduğunu söyledi. Şehriban'ın cesedine önce Ömer tecavüz etti. Engin de tecavüz etmek istediğini söyledi. Ancak ereksiyon olamadı. Ona oral seks yaptım. Yine başaramayınca hırsla cesede vurmaya başladı. Sonra cesedi beline kadar gömdük.

Star Gazetesi, neden bu noktada çakılıp kalmıştır?

-Bavul ve İlkeler.-

Photo dergisini bir eski bir sayısını kurcalıyordum. Ortalara karşıma bir bavul fotoğrafı çıktı. Bir sonraki sayfada bavulun açılmış hali vardı. İçinde 8'e bölünmüş bir erkek ceseti duruyordu. İlerleyen sayfalarda cesetin puzzle gibi dağınık halinin ve son olarakta otopsi masasında parçalarının birleştirilmiş görüntüsü yer alıyordu. Dergide yer alan bu fotoğraflarla satanizm cinayetinden sonra gazete yer alan fotoğrafları düşündüm. Sorunun buradaydı işte. Yani bavulu açmak veya açmamakta. Yada bu bavulu kim açabilir, kim açamaz. Photo dergisi bu bavulu açıp içindeki dehşeti gösterebilir. Çünkü o bir fotoğraf dergisi. Bir tanımı var. Kullandığı dil fotoğraf ve polis fotoğrafları bölümü hazırlaması çok doğal. Onların uzmanlık alanı olarak böyle bir özerkliği var, ve olması da gerekir. Gazeteler ise bu bavulu açamazlar. Çünkü onların böyle bir özerkliği böyle bir dili ve tanımı yok. Onlar tabak çanak veren, pringles, kola, veren yayınlar. Onların uzmanlık alanı bu. Hafta sonları kuşe magazin ekleri, yemek kitabı, el işi ekleri falan verebilirler. Onların halkla buluşma noktasının bu çapı bu kadar. Bu çapa haberciliği, gazeteciliği katamazlar. Çünkü bilgi, beceri ve iş ahlakı tanımları buna yetmez. Okuyucu ile hangi şartlar altında buluştukları satış formatlarından belli. Ver promosyonu veya indir satış fiyatını yayının satsın, kes promosyonu, arttır satış fiyatını satış insin aşağıya. O kadar övündükleri yayıncılık tarihleri işte bu kadar kısa ve net.

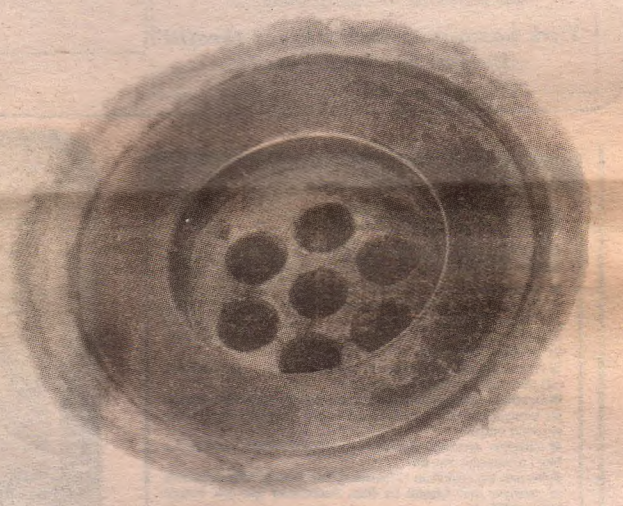

Gazete dedikleri şeyi sadece gazete anlamı ile satamazlar. Satamıyorlar da. Trajılarını toparlamak için sattıkları promosyonun yanında gazeteyi veriyorlar. (hatta büyük bir gazete; tanıtımını yaptığı bir promosyon reklamında, -bavulunuzun yanında ücretsiz gazetenizi alabilirsiniz- diyordu) Bu iş bu kadar net iken, yani ıvır zıvırın yanında gazete verirken, onların yayın olarak varlığınız ne olabilir ki? Verdikleri o plastik kepçe yayınlarından daha fazla değer ifade ediyor alıcının gözünde. Aslında bunun böyle olduğunu onlar da biliyorlar, görüyorlar. Yayınlarının bir değeri olmadığını, bu nedenle salt gazete anlamı ile o sayfaları satamayacağını bildikleri için promosyona bu kadar abanıyorlar. O yüzden bir pazarlama şirketi gibi çalışıyorlar. Banka alıyorlar, gazete isminin yanına "Pa " ilavesini ekleyerek pazarlama şirketi kuruyorlar vs. vs... Burada arsadan arabaya kadar herşeyi satıyorlar. Gazete olarak çıkardıkları o s ıyfalarının avantajını ticari olarak kullanıyorlar. Kısacası onların gazetecilikle ilkesel ve kurumsal olarak hiç bir ilgisi kalmamış artık. O yüzden onlar gazetecilik değil, pazarlamacılık yapıyorlar. Bu nedenle haberleri habercilik ilkeleriyle değil, pazarlamacılık ilkeleriyle hazırlandıkları için böyle fotoğrafları, böyle ifadeleri çok rahat kullanabiliyorlar, "Türkiye gazete okuyacak" tribi ayaklarına yatmak koktu artık. Okunmayacaklar 70 milyonluk bir ülkede 3 milyon kişi gazeteye ihtiyaç duyuyorsa ve bunun üçte ikisi promosyon için alıyorsa, onların yayın olarak hatta işin kötüsü pazarlama mantığı olarak ağırlığı bu kadarmış. Ucuz bir gazete hafta sonu satışının bir milyonu aştığı için avrupa'nın saygın gazeteleri arasına girdiğini iddia edip o saygın gazetelerin isimlerini sıralıyor. Almanya'da "Bild", İngiltere'de "The Sun" bunlar saygın falan değil, bildiğimiz sayfa güzelleri falan olan bulvar gazeteleri. Bir zamanlar Tan gazetesinin satışlarında 1 milyona yakındı, üstelik promosyon falan da vermiyorlardı. Demek ki Tan gazeteside onların gözünde saygın bir gazete klasmanına giriyor. Ya biz saygınlığın tanımını bilmiyoruz, yada onlar saygın kelimesini evirip çevirip işlerine geldiği gibi kullanıyorlar. Bu da basit bir pazarlama mantığından ileriye gitmiyor. Bende bilgidim kadarıyla onlara avrupadan saygın bir isim vereyim. Le Monde . Üstelik Le Monde hiç fotoğraf kullanmadan bu saygınlığı elde etmiştir.

Kim takar sizin enformasyonunuzu ?...

T.Y.

Neyi biliyorsunuz ki neyin hakkında bilgi aktaracaksınız. Ki özellikle kara cahil olduğunuz her olayda ayyuka çıkarken siz mi bana bilgi akışı sağlayacaksınız. Sizin ne olduğunuz tarihinizden belli. Her seferinde esen popülizm ve çıkar rüzgarlarınızı arkanıza almak için sürekli dümen çevirirken siz mi bana objektiflik ilkelerini anlatacaksınız. Siz haber nasıl yapılır, nasıl sunuluru işinize göre evirip çevirip kullanırken ben sizin haberlerinizi mi yoksa her olayda hemen yargıç tribine girip verdiğiniz yargıları mı ciddiye alacağım. Siz okunmayacaksınız. Fiyatınızı 5 lira yapsanız bile, bin tane kuşe kağıda basılı ek verseniz bile, tabak çanak, pringles, kol kola verseniz bile okunmayacaksınız. Bin tane takla atsanız bile layığınız ne ise onu bulacaksınız...

Engin, ölüye tecavüz etmemiz gerektiğini ve bunun da ayinin bir parçası olduğunu söyledi. Önce Ömer tecavüz etti. Engin de tecavüz etmek istediğini söyledi. Ancak ereksiyon olamayınca ona oral seks yaptım. Yine başaramayınca hırsla cesede vurmaya başladı.

21 Eylül tarihli Star Gazetesi

Türk basınında bu tarihte 'nekrofili' dönemi başlamak üzere.

HAREKETSİZ kalmıştı. Öldüğünü anladıktan sonra 'delil kalmasın' diye Şehriban'ı toprağa gömmek için çırılçıplak soyduk. Bu arada Engin, ölüye tecavüz etmemiz gerektiğini ve bunun da ayinin bir parçası olduğunu söyledi. Şehriban'ın cesedine önce Ömer tecavüz etti. Engin de tecavüz etmek istediğini söyledi. Ancak ereksiyon olamadı. Ona oral seks yaptım. Yine başaramayınca hırsla cesede vurmaya başladı. Sonra cesedi beline kadar gömdük.

22 Eylül tarihli Star gazetesi

Türk basınında 'nekrofili' dönemi başladı...
Star, bir önceki gün kullandığı ifadeyi çok beğenmiş olmalı ki, bir daha tekrar etme ihtiyacı duydu.
Güzel gazetecilik...

22 Eylül tarihli Star gazetesi

Bu ceset fotoğrafını yayınlayarak muhteşem bir habercilik anlayışının örneğini verdi.

21 Eylül Sabah Gazetesi..

Enfes ve sansürsüz bir fotoğraf. Star muhteşem habercilik anlayışında yalnız değil.

ANNE BABALARA UYARI

ÇOCUĞUNUZ SATANİST Mİ?

■ Kiliselerde yapılan ayinlere gidiyor mu? Çünkü, Satanistler kiliseyi şeytan için "en iyi arkadaş" görüyor.
■ Haç takıyor mu? Haça ilgi duyuyor mu? Çünkü, Satanist-ler'in çoğu, sanıldığının aksine haç takıyor.
■ Kıyafetlerinde Satanistler'in amblemi var mı? Bu ambiem, çift daire içinde yıldızdan oluşuyor.
■ Özellikle geceleri arkadaşlarıyla metruk yerlerde toplantılar yapıyor mu? Çünkü, Satanistler ayin için hep böyle yerleri tercih ediyor.
■ Kitapları arasında Satanistler'in lideri Anton Szandor La Vey'i anlatanlar var mı?
■ Roman Polanski'nin "Rosemary'nin Bebeği" filmini izledi mi, seviyor mu? Çünkü bu film, Satanistler için çok önemli kabul ediliyor.
■ Heavy metal müzik, özellikle de Black Sabbath ve Led Zeppelin dinliyor mu? Çünkü, bunların dinleyicileri arasında pek çok Satanist hayranı bulunuyor.
■ Metal müzikler satan kasetçi ve kafelere takılıyor mu? Böyle yerler, Satanistler'in buluşma tanışma noktaları.
■ Fotokopiyle çoğaltılan "Probabilite" adlı bir dergiyi okuyor mu? Çünkü bu dergi Türkiye'deki Satanistler'in yayın organı gibi.

21 Eylül Star Gazetesi.

İşte konuya hakim olmanın ve bilgili olmanın nasıl kabına sığmayıp taştığını görüyoruz. İşte aydınlatıcı bilgiler maddeler halinde önünüzde. İçlerinde beni en çok eğlendireni ve bilgilendireni ise "Roman Polanski'nin "Rosemary'nin Bebeği" filmini izledi mi, seviyor mu?" soru cümlesi ile "Heavy Metal müzik, özellikle de Black Sabbath ve Led Zeppelin dinliyor mu?" sorusu oldu. Bu aydınlatıcı bilgiler sonucunda şunun farkına vardım ki ben bahis konusu olan filmi izlemiştim ve yaklaşık 15 yıldan beri de Led Zeppelin dinliyordum. Kendimden kıllandım.

Megadeth'te elektronik etkiler

İSTANBUL - Yıllardır hard rock ve heavy-metal tarzından ödün vermeyen Megadeth de sonunda 90'ların rüzgârına yelkenlerini açtı ve elektronik izler taşıyan bir albüm yayımladı. Dave Mustaine (vokal), Marty Friedman (gitar), David Ellefson (bas gitar) ve Jimmy DeGrasso'dan (davul) kurulu Megadeth'in son albümü 'Risk' adını taşıyor. '90'ların 'rave' gruplarından etkilendiklerini saklamayan Dave Mustaine, kendilerini aşmaları gerektiğini, bunu hayranlarının hoş karşılayacağını umduğunu belirtiyor. Bu albümden çıkan ilk 45'lik 'Crush Em', aynı zamanda Jean Claude Van Damme'ın başrolde yer aldığı 'Universal Soldier: The Return' filminde kullanıldı. (Kültür Sanat)

Megadeth'in yeni albümü 'Risk' adıyla piyasada.

22 Eylül tarihli Radikal Gazetesi

Sabah gazetesinde polisin şaşkınlıkla baktığı söylenen afişte yer alan grupla ilgili kültür-sanat sayfasında yer olan bir müzik haberi. Radikal, konuya Sabah kadar hakim olamamış anlaşılan.

Polisin kafası Satanistlerin posterlerini görünce iyice karıştı

22 Eylül tarihli Sabah Gazetesi (Üstte)

Bize bilgi aktaracak kadar konuya muhteşem derecede hakim. Megadeth afişi birden satanist poster oldu

gerektiğini hesaplayamadı.

Bir genç kızın öldürülmesi olayıyla ilgili olarak ortalığa saçılan 'bilgiler'in detayları sadece haber verme kaygısıyla açıklanabilir mi? Bundan çok kuşkuluyum.

Zanlıların polis tarafından yakalanmasının ardından cinayet süreci ile ilgili olarak gazetelere yansıyan haberler öyle ayrıntılar içeriyor ki, bunları bırakın Penthouse Forum gibi artık 'geleneksel' sayılabilecek dergileri, Hustler gibi 'aykırı' olmayı kendisine şiar edinmiş 'hard porno' dergiler bile yayımlamaya cesaret edemezlerdi.

Kurbanın nasıl öldürüldüğüne, nasıl tecavüze uğradığına, tecavüzü başaramayan ikinci zanlının sevgilisi tarafından nasıl uyarıldığına kadar öyle detaylar var ki bunları belki sadece nekrofili ile ilgili 'yeraltı' dergileri yayımlamayı düşünebilirdi. Ama bizde her gün çoluk çocuk da dahil yüz binlerce kişinin okuduğu gazeteler bunu bir 'erotik öykü' gibi sunmakta bir sakınca görmediler.

Seviyesizliğin tiraj yaptığı düşüncesi bir kez daha

22 Eylül tarihli Radikal Gazetesi

Ve taşlar yerine oturdu.

*AYRICA, TV'LERDE SATANİST GÖRSEL DÖKÜMAN OLARAK JIM MORRISON'IN PORTRESİ, HR. GIGER'IN TABLOLARI DA VS. VS. TEŞHİR EDİLDİ.. **TEBRİKLER!..***

Arşivsefası

BİR MİZAH YAZISI HANGİ DURUMDA SATANİST YAZI OLARAK LANSE EDİLİR ?

Sov yaptığı isminden belli olan tv kanalının şovmen haber bülteni sunucusu satanist yayın tanımına soktuğu Şebek Heavy Metal müzik dergisinde *(Şebek dergisi, Eylül'99 başından bu yana Köprüaltı HEAVY METAL Dergisi olarak yayın hayatını sürdürmektedir),* kendince bu iddiasını ispatlamak için sıraladığı birkaç kanıtın içinde 69. sayıda yayımlanan "Satanizm Yönetmeliği" başlıklı yazı da bulunmakta. Aşağıda tam metni bulunan bu yazı bir mizah yazısı olup satanizm'le dalga geçmektedir. Şovmen ise sadece bu yazının sadece başlığını verdi. Şimdi bir mizah yazısı nasıl böyle lanse edilir. İki nedeni var bunun. 1- Şovmen bu yazının bir mizah yazısı olduğunu algılamadı. Algılama düzeyi böyle olan bir insanın bir kanalın haber müdürü ve sunucusu konumunda olması oldukça vahim. 2- Şovmen bunun mizah yazısı olduğunu anladı. Ama işine gelmediği için sadece yazının başlığını okudu ve ciddi bir yazı gibi lanse etti. Bu daha da vahim. Çünkü çamur atıp hedef göstermenin bu sistem içinde ne kadar kolay olduğu bir kez daha ispatlanmış oldu.

ORHAN GUTAN
Umum Müdür- Editor

Şebek

Sayı: 63
Özü: Satanizm yönetmeliği

SATANİZM YÖNETMELİĞİ

Geçen hafta değerli **Dudak Okuma Uzmanımızın** köşesini okuyanlar hatırlayacaktır, **"satanizmde kadına yer var mıdır"** konulu müessese içi bir tartışma başlamıştı. Personel aynı konuda benden de fikir beyan etmemi istedi, lakin konu müessese idaresini ilgilendirmediği için ben bu tartışmada taraf olmak istemedim. Yine de sonradan, müessese içinde bu kadar ihtilaf yaratan bir hususun müdüriyet tarafından belirli esaslara bağlanmasının uygun olacağı kanaatini edindim. Bu suretle de bir **Satanizm Yönetmeliği** kaleme aldım. Şimdi onu tebliğ edeyim de bu hususlaki boşluklar kapansın...

Personelin dikkatine

4) İşbu yönetmelik satanist personeli bağlayıcı hükümler içerir.

2) Mesai saatleri içinde **müesseseye şeytan çağırmak** kesinlikle yasaktır. Daha önceki tecrübelerim, **şeytanın dürtmesi sonucu** dizgicinin işini bırakıp maç seyrederek vazifesini aksattığını; çaycının **şeytanın doldurması sonucu** üstlerine kesici aletle saldırdığını; bu vesileyle mecmuanın gecikmesine sebep olduğunu göstermiştir. **Şeytan ille de çağırılacaksa Cuma günleri saat 14-17 arası müsaittir.** Şeytanın müessesede bulunduğu süre bilahare hesaplanıp **apartman aidatına** düşen payı kendisinden tahsil edilecektir.

3) Kişi ruhunu satmış dahi olsa müessese dahilinde bulunduğu sürece **müdürün emir ve yönetmeliklerine** bağlıdır. Şeytana uymak, onun tebliğ ve yönetmeliklerine göre hareket etmek, "şeytan bana şunu bunu emretti" deye asilik yapmak kati surette yasaktır. Şeytanla sözleşme yapan personelin bu maddeyi **sözleşmesine koydurması** menfaati icabıdır.

4) Satanist personel **vergi iadesinden** faydalanamaz.

5) Müessesede ayin adı altında **keçi** kurban etmeyiniz. Arkadaş toplantılarında kurban edilen keçilerin akşam yemeği için müesseseye getirilmesinde ve personele ikram edilmesinde ise hiçbir kısıt yoktur.

6) Satanist tartışmalarda **"esas şeytan Amerika"** fikrinin ortaya atılması iki ülke arasındaki kardeşlik bağlarını zedeleyeceği gibi uluslararası ticaret anlaşmalarına da prensipte aykırıdır.

7) 18 yaşından küçük satanistler velisinden izin almak durumundadır. Aksi taktirde müesseseye sokmam.

8) Satanist personel **doğum izninden** faydalanamaz.

9) İşini yapan sataniste saygı duyulması esastır.

10) İşbu yönetmelik yayınlandığı tarihte yürürlüğe girer.

KÜÇÜK METALCİYE SURET ARANIYOR

Hatırlanacağı gibi sayın müdür beyin bu sayfada neşrettiği **eğlendirici ve didaktik** öğeler içeren mesellerinin baş kahramanı **Küçük Metalci**'ye bir suret kazandırılması için personelden vinyet çizmesi istenmiş, lakin müdür bey çizilen vinyeti beğenmeyerek **sevgili okuyucularından kendisine Küçük Metalci sureti göndermelerini** istemişti. Aradan geçen zaman zarfında müesseseye herhangi bir çizimin ulaşmamamış olması müdür beyi fevkalade kaygılandırmış ve bir kez daha duyurulması uygun görülmüştür. Pek sayın müdür Orhan Gutan, mesel kahramanı **Küçük Metalci'ye** siz okuyucularından bir suret beklemektedir...

Osman ŞAYAN

NASIL SATANİST OLDUM?..

Herşey 3 kişinin bir insanın hayatına son vermesiyle başladı. Kişilerin gerçekleştirdiği cinayet tabi ki tam anlamıyla vahşetti. Bu şahıslar Satanist olduklarını açıkladılar. Bu olay cinayettir ama asıl cinayet bu cinayetten sonra MEDYA tarafından işlenmiştir.

Bu olayı haber yapan medya Türkiye'deki tüm Rock ve Heavy Metal dinleyen, bu müziği yapan insanları potansiyel "SATANİST" ilan etti. Gazete ve televizyonlarda "çocuğunuzun satanist olduğunu nasıl anlarsınız" başlıklarıyla beyin yıkama organizasyonunu birlik ve beraberlik içinde yapan medya siyah giyinen, saç uzatan, BLACK SABBATH, IRON MAIDEN, SLAYER, LED ZEPPELIN gibi grupları dinleyen insanları "HEDEF" gösterdi.

Türkiye'nin gündemini değiştirip yıllardır kin güttüğü Heavy Metali ön plana çıkartıp, asıl zanlılar hakkında bile biz yaptığı haberden daha az yer veren medyanın aslında ne kadar basit ve ilkel bir durumda olduğunu bir kez daha gördük. Kanun önünde hiç kimse suçlu ilan edilmedikçe ismi ve resmi ile tv'de ve gazetelerde "SUÇLU" olarak gösterilemez. Ama ben size şimdi 23 Eylül 1999 tarihli HURRİYET gazetesinden bir örnek vericem.

SATANİST TERÖR ÖRGÜTÜ MERKEZ KOMİTESİ başlığı altında bir şema çizilmiş , isim ve resimleriyle dört kişi var. Hepsinin birer kod adı ve varoluklarını öne sürdükleri satanist terör örgütündeki görevlerine yer verilmiş. Diğer 3 kişinin ismini vermeye ve onların bir kez daha gündeme getirmeyi gereksiz olduğunu düşünüyorum. Fakat bir kişi varki onun ismini vermekte hiçbir sakınca yoktur.

ADI SOYADI:SİBEL ORAL
KOD ADI:İNANMA(Ayrıca inan veya nanna olarak da görebiliyoruz)

GÖREVİ:ÖRGÜTE ÜYE TOPLAMAK

Olaylarla hiçbir ilgim olmamasına rağmen sadece bir tesadüf eseri 2 sene önce organizasyonunu benim yapmış olduğum bir konser sonrası 9 kişilik bir grupta zanlılardan biriyle aynı fotoğrafta yer almam HURRİYET gazetesine göre benim SATANİST TERÖR ÖRGÜTÜNDE merkez komite üyesi olmama yetiyor! Evet onlara göre ben bir satanist terör örgütünün üyesiyim ve görevim örgüte üye toplamak.

YARGI ve İNFAZ hakkını kendinde bulan medya denen CİBİLLİYETSİZ zihniyet yüzünden ülkemizdeki bir çok insan ZAN altında kaldı. Emniyet güçlerinin yaptığı operasyonlarda yer alıp 97 satanist yakalandı diye haber yapan Türk medyası acaba BASIN AHLAKI'na ne kadar bağlı?

Kanun önünde daha kimse suçlu ilan edilmeden insanları görüntüleyip, isimlerini verip "sapıklar, manyaklar" gibi yakıştırmalarla habercilik yaptığını sanan medya İNSAN HAKLARINDAN ne kadar haberdar?

Siyah giyinen,saçları uzun olan, top sakal bırakan, üzerlerinde heavy metal gruplarını simgeleyen tişörtlerini giyen ve vücutlarına dövme yaptırmış olan insanları milyonlarca izleyen ine direkt hedef gösteren MEDYA dinleyenlerini sapık olarak nitelendirdiği Heavy Metali hiç incelediniz?

Satanist olmakla suçladığı grupların şarkı sözlerini Türkçeye çevirip araştırmalar yaptımı?

PEKİ ONU DA BİZ YAPALIM....

İşte SAPIK, SATANİST VE MANYAK olan heavy metal fanlarının dinlediği şarkılarından bazılarının Türkçe sözleri:

MEGADETH
(YOUTHNASİA)

Uyuşturucu ve silah ticaretine harcadıklarınızın çocuklarımızı eğitmeye harcadığımızdan daha az olduğuna nasıl inanırız?

TESTAMENT
(LOW)

Kenevirden kağıtlar yapalım ve ormanlar yaşasın. Fakat milyarlık dolar endüstrileri var neye mal olursa olsun özgürlüğümüz için savaşacağız!!!

BLACK SABBATH
(CHILDREN OF THE GRAVE)

Düşüncelerinde devrim çocuklar geçtiler yürüyüşe/ İçlerinde yaşamakta oldukları dünyaya karşı kalplerinde nefretle/ İtilip kakılmaktan ve söyleneni yapmaktan yorgun/ Kazanana ve sevgi yayılana / kadar savaşacaklar dünyayla/ Yarının çocukları bugün akan gözyaşları içinde yaşarlar/ Yarınki gün doğumu barışı getirecekmi bir şekilde/ Mecburmu dünya atom korkusu içinde yaşamaya / Barış içinde yaşayacaklarmı kaybedeceklermi yoksa?/ Yaşanacak daha iyi bir yer istiyorsanız bugün seçin kelimelerinizi/ Dünyaya sevginin hala yaşadığını gösterin/ Cesur olmak zorundasınız/ Yoksa siz bugünün çocukları mezar çocukları olacaksınız...

OVERKILL
(HORROSCOPE)

İzledim silahların ateş edilişini
Bombaların havada patlayışını
Ateş alanlarında yandım
Evet
Buradaki değişim ve gelecek açık
Savaşlar,toprak kaygıları cinayetler
Gelişini hissedebiliyorum
Nefretle dolu, geç oluyor
Bu senin dehşet falın
Ateş alanlarında vaftiz oldum
Silahların ateş edilişini izledim
Kader mi bu?
Bu senin dehşet falın.

Yetmedi mi? Peki o zaman devam edelim.

Nazi kamplarında gaz odalarında öldürülen insanları SLAYER "angel of death" adlı parçasında,

Deney laboratuarlarında kobay olarak kullanılıp öldürülen hayvanları VOIVOD "Nothıng Face" adlı parçasında,Sırpların vahşetini OVERKILL "bastard nation"da,ırkçılığa baskı ve nazi katliamlarını RUMBLE MILITIAN "No Nazısm" adlı parçasında ,nükleer savaşları ve nükleer enrjiyi,çevre kirliliğini NUCLEAR ASSAULT ve daha yüzlerce Heavy Metal grubu benzeri sosyal, toplumsal ve politik konuları parçalarında işler.

Niye biliyormusunuz?

Sizlerin anlayamadığınız, gizlediğiniz,yalanlarınızı, döndürdüğünüz dolapları ortaya çıkarıp insanları uyandırmak için. Sizlerin koyun gibi sömürdüğünüz insanları uyandırıp gözlerini açmak için.Tepki vermek için, monte ettiğiniz dişli çarkı ve ithalatını yaptığınız faşist ve kapitalizmin insanları nasıl çağdaş bir köle yaptığını anlatmak için.Ama tabiiki bu bazılarının işine gelmez çünkü Heavy Metal "orospu" müziği değildir.

Albüm kapaklarındaki tişört baskılarında yer alan cesetler ve canavarlar şeytan değil dünyada yaşanan olan biten vahşetin yansımasıdır. İdam cez asının dehşetini,bağnazlığı, sansürü, çağdaş köleliği,paranın hakimiyetini insanların ruhlarının nasıl satıldığını, nükleer savaşları anlatan yine Heavy Metal'dir. Bana bunların olmadığını Heavy Metalin sapıkların ve manyakların müziği olduğunu şimdi KİM İSPATLAYACAK?

Şebek Heavy Metal dergisini satanist dergi olarak nitelendiren REHA MUHTAR mı yoksa "metaaal" başlıklı yazı yazan ENGİN ARDIÇ mı? Çocuğunuz siyah giyinip, Black Sabbath ve Led Zeppelin dinliyorsa "DİKKAT EDİN" diye haber yapan zavallı STAR gazetesimi ya da KANAL6 da program yapmaya çalışan "cool" kadın NURSELİ İDİZ mi?

Madem Heavy Metal satanizm ile aynı kefeye konuyor o zaman bende cilalı medyanın kral ve kraliçelerine şu soruları soruyorum;

Geçen sene İstanbulda Heavy Metalin en büyük gruplarından biri olan IRON MAIDEN in konser organizasyonunu yapan YAPI KREDİ bankası gizli bir satanist örgütmü???

1 Kasımda SLAYER'ı İstanbul'a getiren MAJÖR MÜZİK Satanist mi?

OVERKILL konser organizasyonuna sponsorluk yapan TUBORG MUSIC CLUB satanistmi?

Benim babam LED ZEPPELIN dinler benim babamda mı Satanist?

IRON MAIDEN konserine giden ve rocker olduğunu iddia eden HURRİYET gazetesi yazarı LALE BARÇIN İMER demi satanıst ?

Hadi REHA MUHTAR,hadi ENGİN ARDIÇ,hadi NURSELİ İDİZ öyle bakma STAR gazetesi cevap verin!

Kendi kendine senaryolar yazıp kendi yazdığı yalanlarla yaşayan medya bu karıştırdığı haltın altından nasıl kalkıcak?Uzun saçlı bir insan geceyarısı yolda yürüken mahallenin delikanlısı bu mutlaka satanisttir diye köşeye sıkıştırıp saldırırsa bunun sorumlusu MEDYA değilde kim?

Peki ülkemiz depremle sarşıldığında çadır kentlere koşan uzun saçlı rockerlardan üzerlerinde Black Sabbath tişörtüyle yardım etmeye çalışan insanlardan niye kimse bahsetmiyor?

Deniz kirliliğine karşı marmara denizinin ortasında duyarlılık konseri veren rock grubu BULUTSUZLUK ÖZLEM'inden niye kimse bahsetmiyor?

Bir zamanlar saçları uzun olduğu için sokak ortasında saldırılan PENTAGRAM grubunun eski gitaristi ÜMİT YILBAR doğu da askerliğini yaparken vücudu teröristlerce delik deşik edildiğinde niye kimse kıçını kaldırıp bunu haber yapmadı?

En büyük gurur kaynağımız PENTAGRAM grubu satanist olduğu içinmi AŞIK VEYSEL in türküsünü yorumladı, satanist olduğu için mi zamanında uyuşturucuya hayır konserlerine çıktı?

Bütün bu yaşananlar ülkemizdeki medya kurumlarının hala bir arpa boyu kadar gidemediğinin kanıtıdır.Doğru haberin değil ,rant ve reytingin peşinde olduklarının basın ahlakından,insan haklarından bir haber olduklarının en somut halini bu son olayda en açık haliyle görmüş olduk.Ama onların bu düşmüş halleri müziğin sesinin kısılmasına değil açılmasına, bagetlerin davula daha bir sert vurulmasına ve distortionın sesinin dahada açılmasına neden olucaktır yani İSYAN ve BAŞKALDIRI devam edecektir. Artık daha çok Black Sabbath, Iron Maiden, Slayer daha çok HEAVY METAL dinleyin. Ve eğer heavy metal dinleyince SATANİST olunuyorsa evet o zaman ben de Satanistim. Ve bundan gurur duyuyorum. Burdanda tüm ROCKER'ları topluma kurban eden basın kuruluşlarına şu cümleleri gönderiyorum;

İNANDIĞINIZ YALANLARI İZLEMEYE DEVAM EDİN ve AC-DC dinleyin bakın size ne diyor:
KİRLİ İŞLER SUDAN UCUZA YAPILIR!!!!
LONG LIVE ROCK'N ROLL!!!!!!!!!
LONG LIVE HEAVY METAL!!!!!!!!!!

SİBEL ORAL
sibelheavymetal@yahoo.com

Hayalet Gemi

'den ERGUN KOCABIYIK ile görüştük

-Hayalet Gemi 7 yıldır çıkıyor, derginin okuyucuları kimler?

Buna net bir yanıt vermek zor. Birincisi bu konuda elimizde istatistik bir veri yok; ikincisi 7 yıl içinde dergi de değişti, okuyucusu da. Ama bize gelen mektuplardan, yazılardan, kulağımıza gelenlerden dergiyi kimlerin okuduğunu tahmin edebiliyoruz. Okuyucularımızın büyük kısmını üniversite gençliği oluşturuyor. Ama şimdilerde gençler kadar kültürel ve sanatsal konularla ilgilenen yetişkinlerin de Hayalet Gemi'yi okuduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

-Okuyucu profilindeki bu değişim neden?

Başlangıçta düşünülen dergi, içerik ve grafik olarak daha amatörceydi. Herkes işin acemisiydi çünkü. Dergiyi yayımladıkça dergiciliği de öğrendik. Zamanla tecrübelerimiz arttı. İlgi alanlarımız değişti veya derinleşti. Yazı yazma deneyimlerimiz arttı. Değiştik; bizimle birlikte dergi de değişti. Yeni yazarlar aramıza katıldı. Yazılar daha olgunlaşmış kalemlerden çıktıkça; grafik tasarım işin ehli kişilerce yapıldıkça dergi de giderek 'profesyonel' bir hal aldı.

-Peki siz kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz; amatör ve profesyonel her iki sıfatı da kullandın; amatör müsünüz yoksa profesyonel mi?

Ne derginin sahibi ne yazarları Hayalet Gemi'den tek kuruş kazanmıyorlar, bu anlamda amatörüz, ama aynı zamanda da profesyoneliz, çünkü yazıların değerlendirilmesinden, derginin tasarlanmasına kadar yayımcılığın çeşitli aşamalarında bir profesyonel gibi davranıyoruz; ciddiyetle ve disiplinli bir şekilde çalışıyoruz. Derginin daha iyi olması için yoğun çaba gösteriyoruz. Bunun meyvelerini de toplamaya başladık. Şöyle ki, hem okuyucularımızın sayısı giderek artıyor ve okuyucu yelpazemiz genişliyor hem de yazarlarımız kitaplarını yayımlatmaya başladılar.

-Tümüyle profesyonelleşmek gibi bir amacınız var mı?

En azından şimdilik yok. Çünkü biz zaten bu halimizle ancak ayakta durabiliyoruz. Belki ekonomik anlamda biraz daha güçlü olsak bile bunu pek istediğimizi sanmıyorum. Çünkü dergide yazan herkesin farklı meslekleri var. Değişik dallardaki üniversite öğretim üyelerinden, profesyonel editörlere; gemi işletmecilerinden kameramanlara, grafik tasarımcılara kadar geniş bir yelpaze bu? Kimse dergiyle profesyonel anlamda ilgilenecek zamana sahip değil. Böyle bir sermayemiz de yok. İşin boyutları büyüyünce daha fazla para ve daha fazla zaman gerekiyor. Şu anda, dergi yayımcılığı, mesleki uğraşlarımız kadar ciddiye aldığımız bir hobi.

-Sanırım başka mecralarda da Hayalet Gemi'yi yüzdürmeye çalışıyorsunuz?

Evet. Uzun bir süre Açık Radyo'da dergiyle aynı ismi taşıyan bir program gerçekleştirerek, radyonun gönüllü programcı ordusuna katıldık. Aynı radyonun yeni yayın döneminde de tekrar program yapmaya başlayacağız. İnternette bir web sitemiz var, dergiyi buradan da takip etmek mümkün.

-Geçtiğimiz günlerde yürütülen satanist avı sırasında Emniyet bazı dergileri satanist yayınlar olarak ilan etti. Sizin de listede adınız geçiyordu. Hayalet Gemi adı ilk kez bu kadar geniş bir kitleye duyurulmuş oldu. Tepkiniz ne oldu?

Önce güldük. Sonra bu haksız suçlamadan dolayı başımıza gelebilecekleri düşündükçe korktuk ve öfkelendik. Bu büyük bir hataydı ve büyük bir haksızlıktı. Aradan birkaç gün geçince, gelişmeleri daha sakin olarak değerlendirmeye başladık. Siyaset Meydanı'nda da olay aydınlandı ki polis bir cinayetle ilgili soruşturma başlatmış ve bu esnada bazı hatalar yapmıştı. Derginin adının satanizmle birlikte anılması bizi fazlasıyla rahatsız etti. Gazetelere ve dergilere gönderdiğimiz bir basın bülteniyle satanizmle uzaktan yakından bir alakamızın olmadığını ifade ettik. Bu konuda çıkan haberlerde sadece bizim değil olayın diğer madurlarının da tepkileri yansıtıldı. Artık bu konudan daha fazla söz etmek istemiyoruz.

Derginizi merak edenler nerede bulabilirler?

İstanbul'da pek çok kitabevinde satılıyor. İstanbul dışında Ankara, İzmir, Bursa, Antalya gibi büyük kentlere de dağıtımı yapılıyor. Abone olup postayla elde etmek de mümkün.

Akşamsefası

İLAHİ ADALET

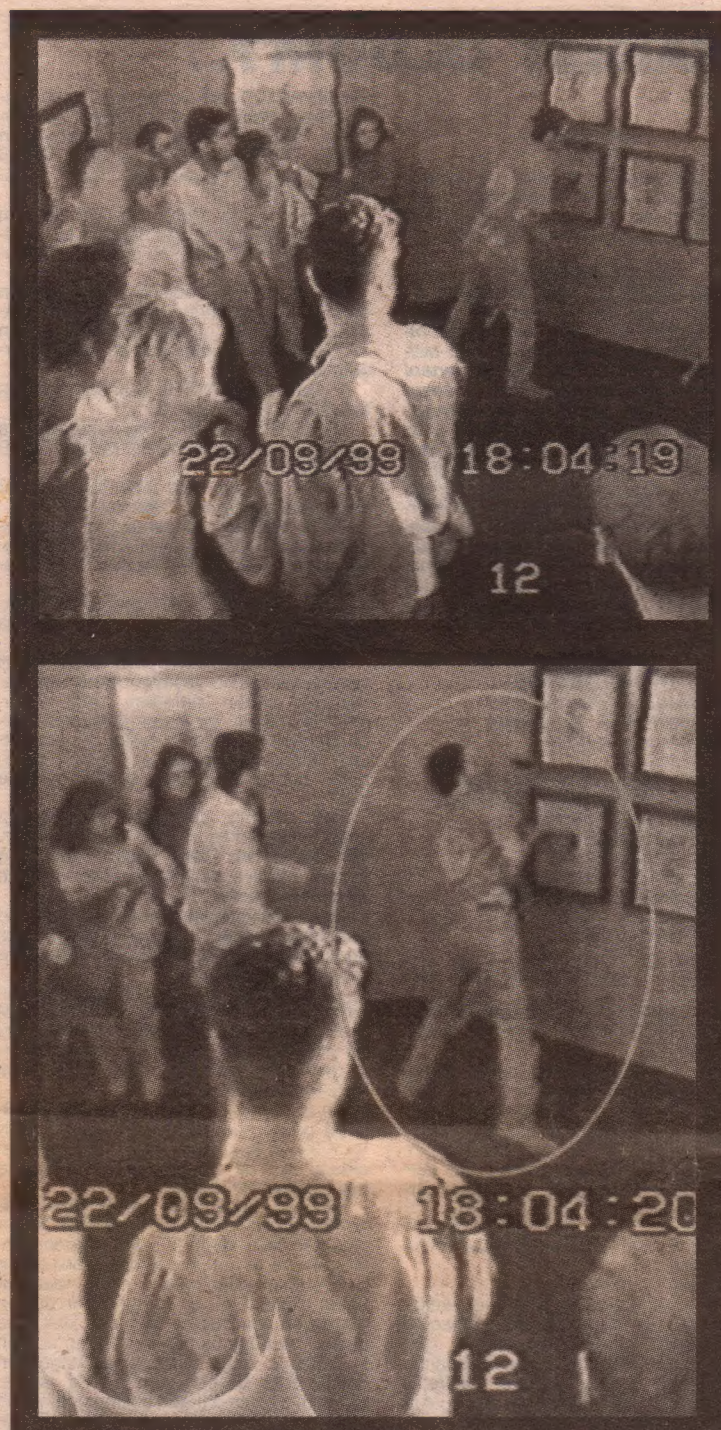

1940 yılında Paris'teyiz. Sürrealist çete elemanları Louis Bunuel, Louis Aragon, Man Ray, Andre Breton, Federico Garcia Lorca, Max Ernst ve Salvador Dali, kafede pineklemektedirler.

Gevezelik sırasında ellerine geçen dergiden, dönemin boktan ressamlarından birinin sergi duyurusunu okurlar. Sergi Paris'ten üç saat uzakta bir yerdedir.

Hemen oraya gidip sergiyi yerle bir etmeye karar verirler. Resimler parçalanacak, üstlerine köpek boku atılacaktır.

Muazzam heyecanlanırlar, operasyon planlanırken Bunuel cebinden para çıkarıp Dali'ye uzatır:

- Al bunu, git tren bileti al hemen.

Bunuel köpek boku toplamak için kova ararken, Dali de koşa koşa gider. Fakat, gidiş o gidiştir. Saatlerce de görünmez. İstasyon binası kafeden pek uzak değildir aslında. Bunlar meraklanmaya başlarlar. Akşama doğru da Dali salına salına, hiçbirşey olmamış gibi kafeye gelir. Çete gürler:

- Nerdesin ulan!

Dali:

- Şey ben... Bunun nasıl yapılabileceğini bilemiyorum, insan nasıl tren bileti alabilir, bunu anlayamıyorum, bu çok anlamsız...

şeklinde Sürrealist edebiyat ayaklarına yatar. Andre Breton delirmiştir:

- Ulan pezevenk! Korktun değil mi? Bizi engellemek için yaptın bunu! Bütün paramızı alıp toz oldun! Sen Sürrealist falan değil korkağın birisin! Defol burdan!

Salvador diz çöker ve Breton'dan af diler, bilir ki sürrealist kazanında Breton'un borusu ötmektedir. Fakat nafile, o günden sonra Dali defalarca sürrealist olduğunu ilan etse de gerçek tayfa O'nu kesinkes afaroz etmiştir.

Dali de, prim yapan bu sanat akımından kovulmanın, kendine piyasa yapacak bu balığı kaçırmanın ızdırabını bu günün deyimiyle söyleyecek olursak -Medyatik- olarak telafi eder.

Yıllaaaar sonra Dali Türkiye'de bile pek tanınır. Mühim bir sanatçı falan sanılır. Oysa kendisi tüm dehasına ve yeteneklerine rağmen geceleri Adolf Hitler portreleri boyayan rüküş bir faşisttir.

Sürrealistler, yani Gerçeküstücüler yüce sanatı halktan ayıran sanatçıları, galerileri, kasvetli aile albümlerini andıran loş müzeleri yerle bir etmeyi hep istemişlerdir. Bu gün hepsi mefta olan bu çete yaşasaydı emin olun ki, İstanbul'daki Dali resimlerini parçalayan zırtıl ne türden bir kaçık olursa olsun aziz ilan eder, gene kafede oturup kıs kıs gülerlerdi.

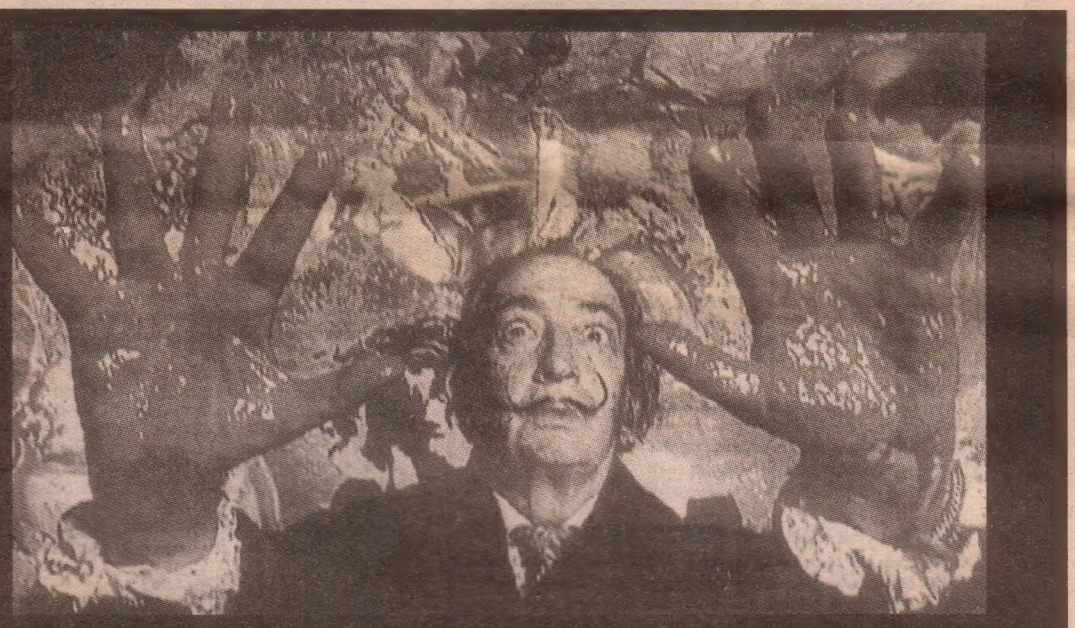

Tatlı su sürrealisti dali; elini boya yerine köpek bokuna bulamaya cesaret edebilseydi belki adam olurdu. (Yanda)

AIDS'TE SKOR KAÇ?

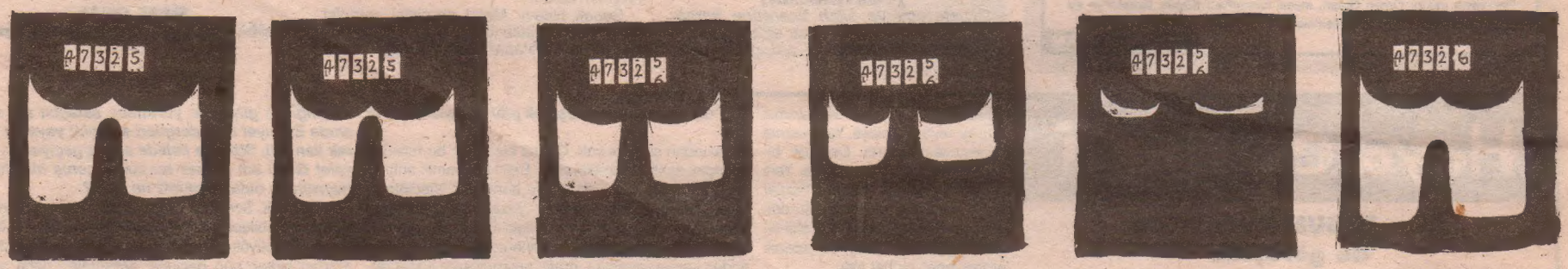

KOMÜNİZM ÖLMEDİ!

Türkiyede üç önemli tabu vardı: Komünizm, Esrar ve İbnelik. Son yıllarda bunlar ortadan kalktı diye düşünüyorduk. Sovyetler dağıldı, Esrar yüz bin yıldır içilmesine rağmen korkunç bir şey olarak tabuyken, her az gelişmiş ülke gibi biz de efendisinin ilaçlarını gizlice içen ahmak uşak olarak bu tür maddeleri sempatik göstermenin yolunun magazin dergilerinden geçtiğini farkettik. İbneliğe gelince,geçmişte bir iki şarkıcı falan derken prim yapan bi şey oldu. Şimdi herkes güvenle ibne olabilir,saygın bir şey artık.

Birden,Vaktiyle uzun saçlılara "anarşist!", "komünist!" diye bağıran zihniyetin yeniden "satanist!" "metalist!" diye hırladığını gördük. Bu komünist korkusunun ve tabusunun ta kendisiydi. Demek Türkiyede komünizm ölmemiş.

PEYNİRSİZ LABİRENT

DOĞAN GÜNEŞ

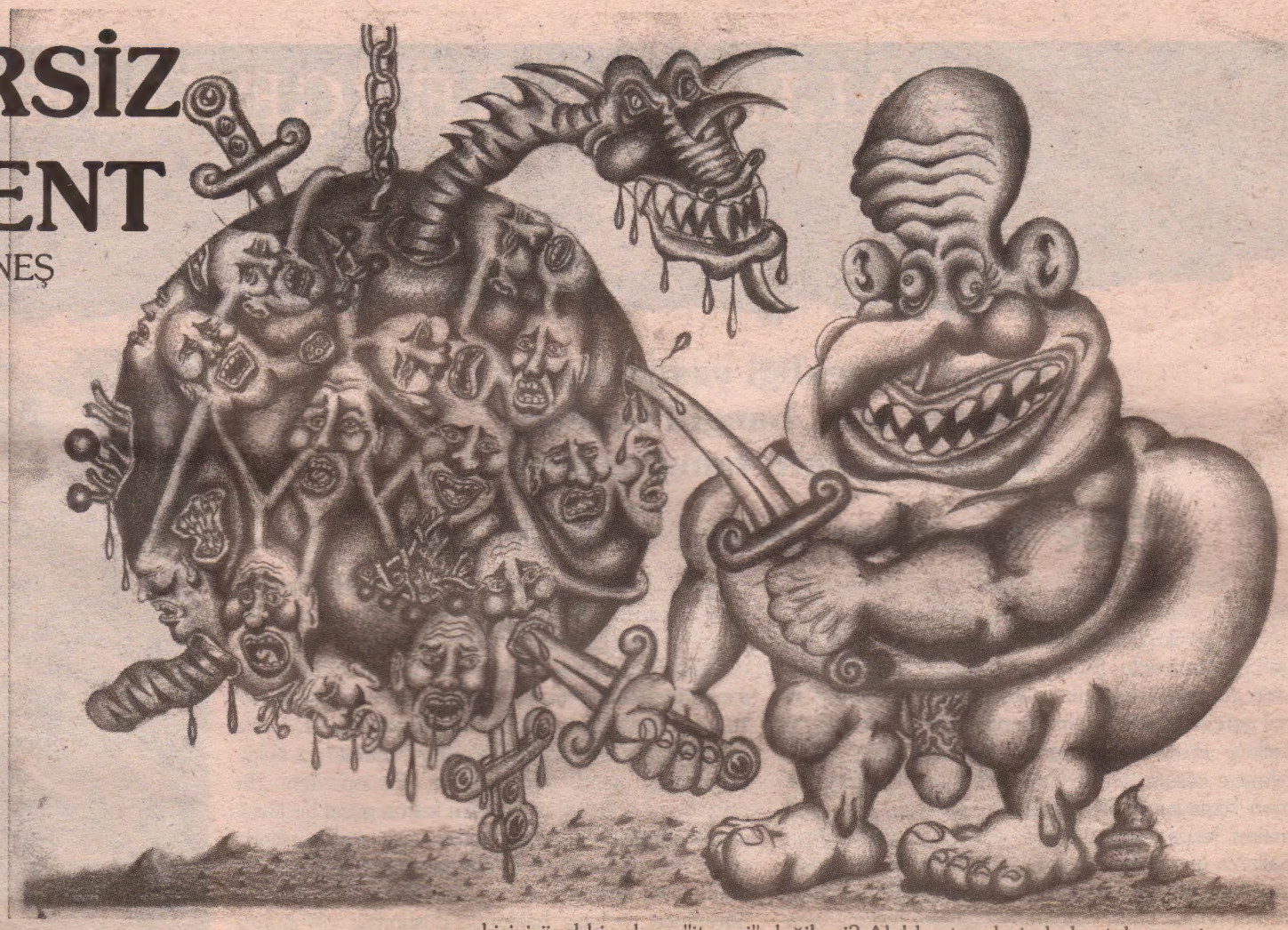

Eğitimin bugüne kadar uygulanmış her şeklinden kuşku duymak gerek. Hatta bu kuşkuyu bizzat eğitimin yerine koymalı. Eğitimin bir "müdahale" olduğunu söylersem, bu da almış olduğum eğitimin bana kazandırdığı bir refleks olmalı.

Kendimi bir "hatalar yığını" olarak kabul ettiğim için eğitime maruz bırakmadım. Kim bilebilir okula ilk gönderildiğim zamanlardaki eksikleri mi? Bir yetişkin olarak kabul görmediğimden mi gönderildim okula? Sanıyorum öyle.

Ama okula gönderilen her çocuk önce şunu öğrenir ve uygular: Eğitime gönderilen kişiyi ve kendisini ayırır, içinde eğitime açık bir yan bırakır ama bütünüyle ona karşıt bir yön de geliştirir. Bunu nereden mi öğrenmiştir? Şüphesiz eğitimin kendisinden. Onun her tür görünümünden, biçiminden, renginden, kokusundan. Bütün bunları varlığının derinliklerine çekmesini öngörmüş olan eğitimin küstahlığından. Artık öğrencinin kendisi bir adım geriden gelir. Önde eğitilen kişi, arkada hatalar yığını olan benliği, hiç bozulmayacak olan bakire.

Eğitimle karşılıklı oyunlar oynayan öğrenci uzun bir çatışmanın en "gerçek" görünümüne boyun eğmenin daha "akıllıca" olduğunu kavrar. Bu toleransın tek nedeni arkadan gelen kişidir. O öylesine güçlüdür ki yalanlar üretmenin daha uygun olduğuna karar verebilmiştir. Küçücük bir canlının büyüklerin pek tekin olmayan delilikler alemine kendisini teslim etmesinin doğa dışılığını, akıl dışılığını kavrayacak kadar güçlenmiştir artık. Gücünü yitirmesi beklenir yıllar ve yıllar boyunca, çünkü eğitim hiç de kısa değildir. Zorunlu bir görevdir bu. Eğitildiğine kanaat getirilen kişi ya okuldan mezun edilerek serbest bırakılır, ya da başka bir okula muhtaç edilir. Bir okul ancak yeni bir "öğrenci" yetiştirebilir. Eğer iyi bir öğrenci olamazsa mutlaka başka kurumlar tarafından ya asker ya da devam zorunluluğu olan işçi, memur vs. olur. Hep iyi bir öğrenci olmaya çalışan ve kendisini her zaman bir adım geriye itelemiş "personel" yani. Bu sisteme cepheden baktığınızda gördüğünüz yalnızca bir süspansiyondur. Tanımlanamayan, meçhul, bilinemez kimlikleri sınıflandırma işi. Bilinemezliği süspanse eden kurumlar yani bütün okullar, kişiler hakkında tanımlanma, karar ve hüküm verme işini üstlenirler. Onlarla beraber bulundukları toplumun diğer bilinmez korkulardan korunmaları için gereklidir bu. Bu zavallı irade de yalnızca böylesi bilinemezliklerden korkan ve kendilerini hep gerçeğin bir kaç adım arkasında tutmak isteyen kişilerin yanyana durmasından gelmektedir. Siyaset, politika, savaş ve eğitim bunun yan etkileridir sadece. İnsanların resmen yönetilmeyi talep etmelerine gösterilecek gerçek bir neden yoktur. Bilinç altı denen şeyin bu arkadan gelen kimlikle yakın bir ilişkisi yok mu acaba ?

Onu detaylarıyla inşa eden eğitimin kişiyi özel bir alana "itmesi" değil mi? Akıl hastanelerinde hastalara resim yapmaları, müzik dinlemeleri, el becerileri ile uğraşmaları önerilirken, geçmişte ertelemiş olduğu kimliği hatırlatılmaya çalışılır. Ne büyük lütuf!

Peki eğitimin istemediği şeyler nelerdir?

Onu "veren" kimlikler araya otorite, yasak , kurallar gereği uygulanan disiplinler ve uygulamalar koyar. Sınavlar, cezalar hatta dayak. Bunlar malesef gerçektir ve eğitimin razı olmadığı şeyler konusunda eğitimciler hala katı kurallardan yanadırlar açıkça. Yani eğitim isteksizdir gerçekte. Asıl özleminin ne olduğu böylece ortaya çıkar. İnsan ruhuyla asla ilgilenmediğini cesaretle iddia ederken hepimizi "gerçek" ile tehdit eder. Dolayısıyla artık eğitimden kuşku duymalıyız. Her şeyden önce yararsızlığını açıkça görmeye başladık. Eğitime maruz kalmış yaşamımızı hayatımız boyunca temizlemeye çalışacağız.

Ve insanların bilmedikleri, öğrenmek istedikleri şeyler..

İnsan'a bilmediklerini öğreten nedir?

Eğitim hiyerarşik şekilde kurumlaşarak aileyi, toplumu, sınıfı, devleti ve diğer tüm öğretileri içine alacak biçimde büyüyerek küçük bir çocuk için "dışarısı" olmaya devam ettikçe, çocuğun öğrenme güdüsü hiç bir zaman tatmin olmayacak. Kendisi "dışında" olan her şeyi öğrenmeye şartlanmış biri olarak gazete kitap okuyor, tv seyrediyor. Bu kadar geniş bir eğitime karşın hep eksik kalan şeyler var ve zaman geçtikçe artıyor. Eğitim kürleri işe yaramadıkça gereksizliği de görünüyor. Eğitime karşı çıkmak iyi midir, kötü mü?

Kendisini savunmayacak kadar erdem sahibi olması beklenirken yasalar onu korumaya almıştır. Ben herşeyden önce ne savunma ne de suçlama olarak şunu soruyorum: "Bilmediklerimi öğrenmek için büyük bir istek duyuyorum ama hiç bir şey öğrenemiyorum, öğrenmiş olduklarım ise eksik ve büyük bölümü yanlış, eğitimin bir hesap vermesi gerekmez mi? Eğer her şeyi benden beklediyseniz bunu neden baştan söylemediniz?"

Galiba hiç kimseyi eğitemediniz ve kuşku içinde bıraktınız. Asılsız iddialar değil bunlar.

Akşamsefası

SALLAMA GERÇEKLİK ve SİZ

Hangi gerçekliği yaşıyorsunuz? Hangi aşkı, hangi hayalleri, hangi idealleri, hangi yaşamı?

Size öğretilen ne ise tabii ki onu.

Size nasıl yaşayacağınızı, neleri bilmeniz gerektiğini, nasıl aşık olacağınızı, ideallerinizin bile ne olması gerektiği öğretildi. Ve arada kaynayan sizin gerçekliğiniz oldu. Şu anda yaptığınız hangi hareket sizin gerçek hareketiniz ya da hangisi size verilen sanal gerçeklikle donatılmış yanılsamalar zincirinin bir halkası. Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksiniz. Bunu bilmeye cesaret bile edemeyeceksiniz. Çünkü o zaman başlayacak olan süreçte yaşayacak olan kırılmaları kaldıramayacaksınız, varlığınız silkelenecek. Sallama gerçeklik ile asıl gerçekliğiniz birbiri ile eşleşecek ve size ait olduğunu düşündüğünüz her şeyin sizden fersah fersah uzakta olduğunun farkına varacaksınız. Başkalarının hayalleri, yaşamları vs.. vs.. yani başkalarına dair her şey öğretildi size. Hiçbir zaman kendinize dair bir şey yoktu o dizinin içinde. Ve hiç bir zaman kendi gerçekliğinizi düşünecek zaman bırakılmadı, bırakılmayacak da. Tamamen korkusuz olarak geldiğiniz bu dünyada ilk olarak korkular yerleştirildi beyninize. Onların hepsini kendi korkularınız gibi benimsediniz ve korkmayı öğrendiniz. Başarılı olamanız öğretildi sonra. Ama size özgü size ait olacak bir başarı değil. Kuralları, sınırları, biçimi, oluş şekli belirlenmiş platformda başarılı olmanız gazlandı size. Ahşap oymacılığında size özgü sizi tatmin edecek başarı değil de; şahane bir şirkette yeni dünya düzeninin tanıdığı ve yükselen değerler listesine eklediği bir meslekte, size ait olmayan, başkalarını tatmin edecek bir başarı istendi.

Ortaya atılmış olan ortalama gerçeklik ve kurallar, herkesin kabullendiği kutsal metin gibi, tartışılmayan, sorgulanmayan bir töre gibi kabul gördü. Aslında bunun dışında hiç bir şey bu kadar kolay kabul görmezdi. Siz de bu genel tribin ufak piyonu olarak sizin için belirlenen yolda ilerlediniz. Hep zandetmelerle geçecek yaşamınız. Başarılı olduğunuzu zannedeceksiniz, kızgın olduğunuzu, aşık olduğunuzu zannedeceksiniz. Hep zannedeceksiniz ama asla asıl olamayacaksınız. Başkalarının başarılarına öyküneceksiniz, kendi gerçekliğinizi düşünmeden. Bir müzede m.ö. 3000 yıllarından kalma güzel bir kaseye hayranlıkla bakarken, yarım saat sonra aslında onun fırlama bir herif tarafından oraya yeni konulduğunu ve tarihinin de en fazla iki aylık olduğunu öğrenince, o kase hakkında düşünmüş olduğunuz değerlerin neden tezatıyla yer değiştirdiğini ise asla düşünmeyeceksiniz. Yaşamınız da böyle işte. Kimin değerli olup kimin olmadığı müzedeki kase gibi size sunuluyor. Düşünme alanınız size verilen bilgilerle sınırlandırılıp biçimlendiriliyor. Siz ise oltaya gelen sazan gibi bunu sorgulamadan yutuyorsunuz. O oltayı yutmama seçiminiz olduğunun farkına bile varmıyorsunuz. Tıpkı korkak, başarısız ve tembel olma hakkınızın olmadığının size inandırıldığı gibi. İşte sizin varlığınız, gerçeği algılamanız buraya kadar. O kasenin oraya yeni konmasına rağmen hala güzel olduğunun farkına varabilir misiniz? Ya da en basitinden CNN'in körfez savaşında size savaş mağduru olarak gazladığı petrole bulanmış kuş görüntüsünün aslında alakasız bir yerde çekildiğinin ortaya çıkması gibi birşey gerçeklerimiz. Ya o görüntünün asıl çekildiği yer ortaya çıkmasaydı. Sanal bir haber olduğunu bilmeden gerçek gibi yapışacaktınız. Siz hep Auchwich'i bildiniz. Peki Gulag takım adalarının yerini bilen var mı? Gulag'ın yerini bilmemek onu ve oradaki toplu imhaların gerçekliğini ortadan kaldırmaya yeter mi? Veya sizin yaşam gerçekliğinizde gulag'ın yerini bilmemeniz sizi rahatlatır mı yoksa rahatsız mı eder? Buna bile cevap veremeyecek kadar sanalsınız. Gerçekler ve size sunulanlar. O da olmadı Camus, bir hikayesinde söylediği gibi; bir kadın için herşeyini darmadağın edecek kadar tutkuyla bağlı olan bir adamın 20 yıl sonunda bütün bunların birer zannetme olduğunun farkına varması gibi. Yaşamınızdaki görüntüleri de bir yoklayın, kaçı sanal kaçı gerçek çıkacak. Kendi kişisel tarihinizde kaç tane, tamamen size ait olan şeyler var. Sanal olduğunu bilmeden gerçekmiş gibi sahiplendiğiniz kurguların kaçı size ait. Pantalonunuzu size gerçekten yakıştığı için mi, yoksa o senenin belirlenmiş olan genel beğeni kuralları içinde yakıştığını düşündüğünüz için mi üstünüzde duran o modeli tercih ettiniz. Markaların bir sosyal statü olarak gösterilmesi ve bunun bu şekilde tercih edilmesi ne türlü bir gerçekliktir. O markayı giydiğiniz zaman diğerlerinden ayrı olacağınızın söylenmesi veya öyle zandetmeniz yaşamın gerçeği mi yoksa bir kurgunun gerçeği mi ? Yaşadığınız aşkların kaçı gerçek kaçı öyle olması gerektiği için şartların belirlediği zandedilen aşklar. İlişkinizin formatını ne belirliyor. Yazılar mı, filmler mi, çevreniz mi, şarkılar mı, şiirler mi? Yoksa siz mi? Hiçbir zaman emin olmayacaksınız. Hep zannedeceksiniz. Hepimiz, hepimizin kurduğu sanallık içinde varmış gibi yaşıyoruz. Ama aslında yokuz.

T.Y.

Akşamsefası

HOMO NORMALIS ADAPTUS HOMO ECONOMICUS

BOGAN

BU SEFER MEVZUU FİZİK ARKADAŞLAR.. FİZİK !.. KUANTUM FİZİĞİ VE ZAR HESAPLARI ALLAH KAHRETSİN !

ÖNCE ŞU KAHVEYİ İÇİM.. İZNİNİZLE

.. OHH !.. ŞİMDİ GÜZEL BİR FAL KAPATALIM..

GEÇMİŞ VE GELECEĞE DAİR..

ŞU GÖRDÜĞÜNÜZ İNSANLAR FİZİKTEKİ ZAR HESAPLARINDAN BAŞKA BİR ŞEY DİİLDİR..

BASİT OLASILIK HESAPLARI İŞTE.. BİR ŞEYİN OLUP OLMAMA OLASILIĞINI, NASIL OLDUĞUNU..

.. BU İŞİN İÇİNDE RASTLANTISAL YANIN NE OLDUĞUNU.. BİLİYORSUNUZ FİZİK BUNLARLA İLGİLENİR.. DOĞAL OLARAK İNSANLAR ARASINDA OLUP BİTENLER DE ONUN OLASILIK HESAPLARINA GİRER

DOLAYISIYLA HESAPLANABİLİRLER!

BİZLERİN ÖNGÖRMÜŞ OLDUĞU HİÇ BİR YAŞAM BİÇİMİ..

..YENİ BİR DÜŞÜNCE, DIŞ DÜNYAYI ANLAMA VE DEĞİŞTİRME FİKRİ YOKTUR Kİ BU OLASILIKLARIN DIŞINDA OLSUN...

ÖRNEĞİN BİR KİŞİNİN POLİTİK OLARAK SOLDA MI, SAĞDA MI OLACAĞI KONUSUNDA KESİN BELİRLENMİŞ BİR OLASILIK VARDI..

..BU NEDENLE KİŞİNİN "ÖZGÜRLÜK" OLARAK KAVRADIĞI ŞEY KOLLEKTİF BAKIŞ AÇISINDAN ZORUNLULUKTU..

ARTIK BÜTÜN BU OLASILIK VE KOMBİNASYONLARIN DIŞINDA BİR ŞEY GÜNLÜK YAŞAMDA BARINA MAZDI..

GAZETE NEREDE?

İÇERDE, TV'NİN ÜSTÜNDE

ZAR ATILDIĞINDA ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ OLDUĞUNU "DÜŞÜNEBİLİRİZ" AMA YAPTIĞIMIZ HER ŞEY BU OLASILIK DAĞILIMININ BİR KISMIDIR..

HER ZAMAN GÖRÜLMEYEN BİR ELİN ETKİSİ ALTINDA OLDUĞUMU BİLMEM DE BİR ŞEYİ DEĞİŞTİRMEZ

BEN BU OLASILIK DAĞILIMLARININ BİR KISMI OLMADAN HAREKET EDEMEM

A

B

D

BAŞKA TÜRDEN BİR YÖNETİLİŞTİR BU.

HATTA KAÇMAYA ÇALIŞMA HAREKETİNİN KENDİSİ BİLE YİNE, YENİ BİR DAĞILIMIN BİR KISMI, YENİ BİR YÖNETİLİŞTİR.

BELKİ BU NEDENLE GERÇEK ÖZGÜRLÜK, GERÇEK YARATICILIK BU KADAR ZORDUR.. BİNLERCE GÖRÜNMEZ EL BİZİ YÖNETİLMEYE ZORLAR..

Aksamsefası

SUÇUN YİTİK TARİHİ

-ERGİN ALTAY-

Aşağıdaki tartışma, İ.Ö. 8 Yüzyıl ile İ.S. 5 Yüzyıl arasındaki, bilinmeyen bir tarihte, Antik Çağ felsefesinin yeşerdiği toprakların bilinmeyen bir köşesinde ve kim olduklarını bilmediğim üç filozof arasında geçmektedir. Ya da, uzak bir galaksinin bilinmeyen herhangi bir yerinde yapılmış olabilir. Eğer yapılmamışsa, okuyucu bu yüzden kendisini şanslı sayabilir.

ARMANIDES- Ceza vermek, bir o kadar da, işlenmiş suçtur ki, adalet yerini bulsun.

BOLETERIUS- Böyle demen beni korkuttu. Sen, halka zulmün kapılarını açıyorsun.

ARMANIDES- Ben tam tersini düşünüyorum. Çünkü devlet, Tanrının yeryüzündeki yürüyüşüdür. Halkı zulümden kurtaracak olan da, yüceltecek olan da devlettir.

BOLETERIUS- Sen kör olmalısın Armanides. Bu söylediğin ne zaman gerçekleşecek? Devletten bahsedip duruyorsun. Unutma ki, devletin işlemediği hiç bir suçu halk işlemez.

ARMANIDES- Peki, o asi ırkların, devlete isyanına ne demeli, devlet kime isyan etmiş?

BOLETERIUS- İsyan özünde kendine zulümdür. Bu yüzden isyan, suçtur deseydin doğrudur. Ama isyanı yeryüzüne indiren; halkın omuzlarına basıp göklere yükselen devlettir. Böylece isyan, devlete verilmiş en büyük ceza ve kendine zulüm pahasına olarak da en büyük erdemdir.

ARMANIDES- O zaman ülkemizdeki her suçlu, aslında yüksek erdem sahibi kişiler midir? Sana kalırsa her suç devletin yozlaşmışlığından ileri gelir. Ve her suç, özünde isyanın tohumlarını taşıyan kardelen çiçeği midir?

BOLETERIUS- Zekanla bazen beni bile şaşırtıyorsun Armanides. Aynen öyle. Bir hırsıza doğru yerden çalmayı öğretirsen, çaldığını kendi yemez, paylaşır.

ARMANIDES- Yaşın ilerledikçe, durulacağına, kuduruyorsun Boleterius. Kendi rüya devletinin başına geçmiş olsan, hiçbir suçluya ceza vermeyeceksin, öyle mi? Tabii ki doğru yerde suç işlemeleri kaydıyla.

BOLETERIUS- Doğru yerde yapılan eylem, zaten suç değildir, sevgili dostum. Ve bir cezayı gerektirmez. Fakat senin düşündüğün anlamda da, suç yine varolacaktır, elbet.

CERSESIUS- Peki, varolan bu suçları, hoşgörüp af mı edeceksin?

BOLETERIUS- Hoşgörü utanç verici olmaya başlarsa, o zaman ceza vermek gerekir. Beni anlamıyorsunuz. Bir toplumun, sırf hoş görü ile de yönetilebiceğini söylemiyorum. Her kesimi doyan bir ülkede, suçu delilerden başka kim işlemek ister. Fakat bir bireyi değiştirmek, bir toplumu değiştirmekten daha zordur. Tek başına bir insan, kendini sınırsız özgür sanır. Özgürlüğünü yaşamak adına, olmadık işlere kalkışır. Ama, onu bir topluma sokarsınız, başkalarının özgürlüğünü onu sınırlar ve durdurur. Diğerlerinin özgürlüğünün kölesi değil ama, tutsağı olmalıdır insan. Böylece herkes, eşit düzeyde özgür olabilsin. Herkesin eşitliğini gören insan, suç işlemeyi unutur.

ARMANIDES- Söylediklerin doğruysa bir zaman gelecek ki, hukuka gerek kalmayacak. Bunun bir hayal olduğunu görmez gibisin. Dahası buna inanıyorsun.

BOLETERIUS- Sen Armanides, hayal kuramayan bir insan olarak, mutsuzluk erkisin. Ve bir bilginin işleyebileceği en büyük suçu işlemektesin.

ARMANIDES- Boş hayaller kurmadığım için mi?

BOLETERIUS- Boş hayal, kurucusunun acizliği yüzünden boştur. Büyük hayalleri olmayan bir bilgin, halkını küçültür ve küstahlaşır. Bir devlet yönetiminde, senin gibiler çoğunluktaysa, küstahlık halka zulüm getirir, işte bütün suçların kaynağı budur. Ve devletin zorbalığı olmasa halkın adaleti diye bir şey de olmazdı.

ARMANIDES- O zaman halkın adaleti nerede? Devletin zorbalarını neden cezalandır mıyorlar? Nedenini ben söyleyim: Çünkü "Suç" işlemekten korkmaktadırlar. Eğer herşeyin doğru ve güzelini halk biliyorsa, halkın bildiği ve yapmaktan kaçındığı herşey, suç olan şeydir. Sen suçu yüceltmekle, aslında halkın adaletine karşı çıkıyorsun. Yoksa yanılıyor muyum?

BOLETERIUS- Armanides, ancak doğruyu bilen insan yanılabilir. Fakat bilirsiniz bir insan, yanılgısını kendi erdemsi gibi görür. Sen halkı göremeyecek kadar, tepeden bakıyorsun ve bunu bir erdem sayıyorsun. Bir devlet düşün ki mükemmel olsun, işte bu boş hayaldir. Mükemmel olan ömrünü mamlamış olandır. Çünkü artık gelişemez. Ve ne göklerde, ne de yeryüzünde, mükemmele ulaşmış hiç bir şey yoktur.

CERSESIUS- Bunu neden söylediğini anlayamadım, Boletirius. Mükemmeli arayan bir toplumda suç olmayacak mıdır?

BOLETERIUS- Armanides, halkın adaletinin nerede olduğunu soruyor. Halkın adaleti, zorba devleti kuşatmıştır. Ama halka kendi gücünden bile korması gerektiği öyle iyi öğretilmiştir ki kimse zorbalara el bile kaldıramıyor. Böylece halka zulmedip ceza vermek devletin gözünde meşrulaşıyor.

ARMANIDES- O zaman bireye verilen ceza, önce devleti korumak için mi veriliyor?

BOLETERIUS- Tastamam öyle Armanides. Eğer ben seni öldürürsem, devlet bana ceza verir. Ama seni sevdiği için değil, seni öldürme hakkını devletten önce kendimde gördüğüm için.

CERSESIUS- Yani kendinde gördüğün bu hakkı, bireye değil, devlete karşı da kullanabileceğim için, öyle mi?

BOLETERIUS- Çok doğru. Bu yüzden her suç, özünde devlete karşı işlenir. Ve her suç özünde bir isyandır. Ve her isyan özünde erdemi barındırır. Ve tüm insanlık tarihi, erdemlerin erdemsizliklere dönüşüm tarihidir.

CERSESIUS- Peki bugün onca erdemsizlik arasında, erdemi alıp nasıl yukarı çekebilirsin ki?

ARMANIDES- Bedenlerin ve ruhların, üçbeş altına satıldığı bugün zaten suç bir erdem sayılmıyor mu?

BOLETERIUS- Evet dostum doğru. Çünkü, halka erdemin ne olduğunu gösteren kimse yok. Mükemmel bir halk olamaz demiştin, denir. Mükemmel olan saf olandır. Fakat saf erdem olmayacağı için, saf erdemsizlik de olamaz. Bu yüzden suç hep var olacaktır, her geçen gün niteliğini biraz daha değiştirerek ama. Ve gün gelir suç, salt, bir erdemsizlik olduğu için lanet görür. İşte o mükemmele yaklaşmış olan toplumdur.

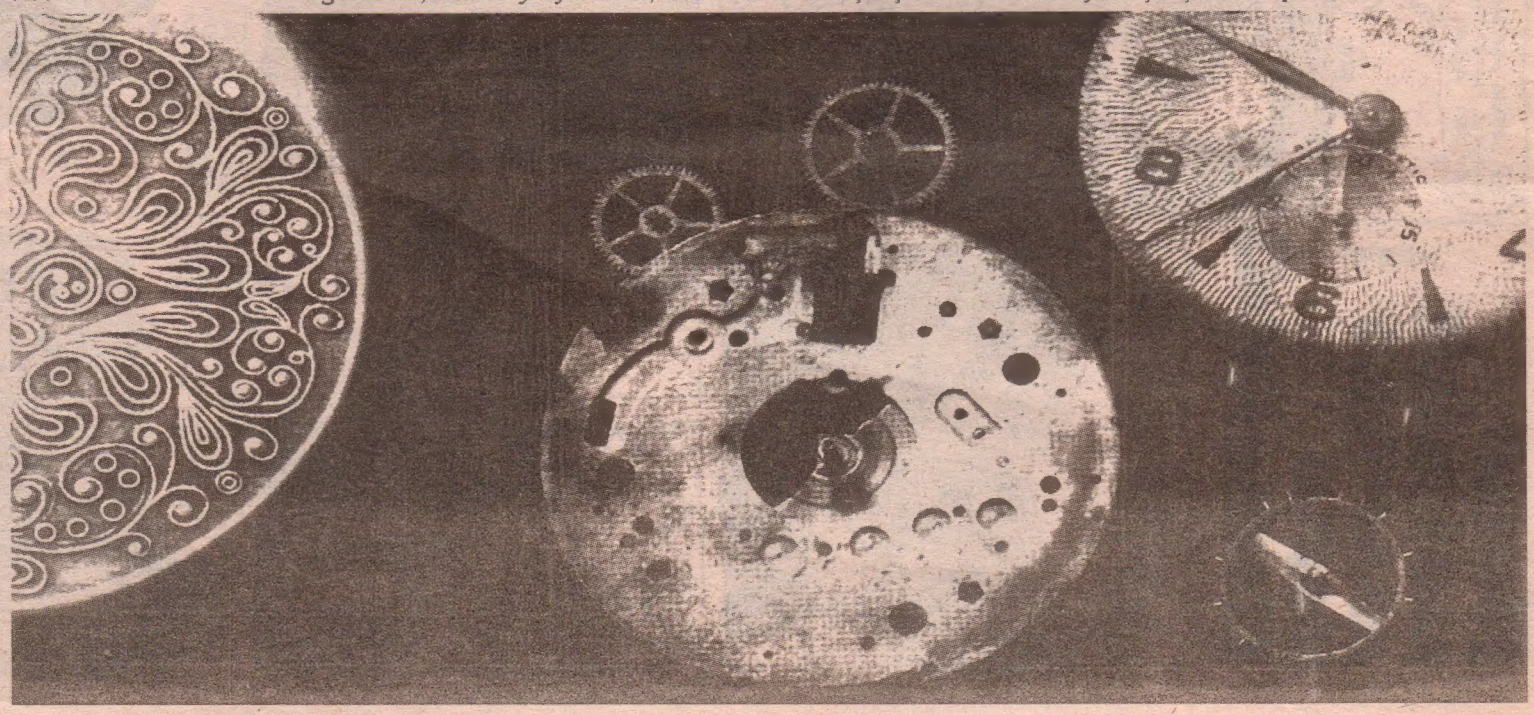

GÜNAYDIN ONURLU SOLUCANLAR...

T. YÜKSEL

Nasılsınız, umarım iyisinizdir. Lanet olsun. Evet Amerikan filminin ve çevirinin dilimize kattığı bir cümle bu. Orjinali "fuck" tır. Yani lanet olsunla bir alakası yok. Amerikan argosunun bizdeki normal dile uyarlanması.

Bu kalıplara herkes uyabilir. Bu bunu yapan insana bir özellik katmaz. Önemli olan kalıpları kırabilmektir. Aslında bu da bir çözüm değildir.

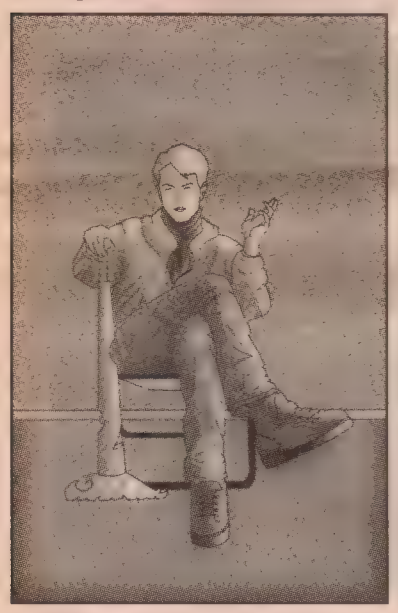

- Neredesin bu saate kadar...
- Konuşmaya dalmışım...
- Ben sana saat altıyı geçirme demedim mi?
- Dedin ama...
- Bak hala konuşuyor...
KÜÜTTT... AHHHH...

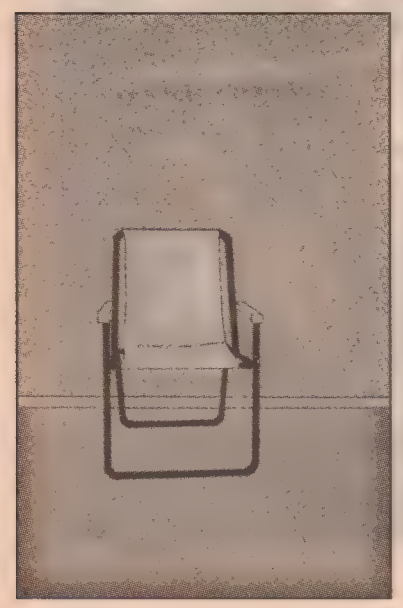

Bukowski, tom waits vs. vs. nin günlük dilde ve işlerinde "lanet olsun" cümlesini kullandıklarını hiç zandetmiyorum. Küfrediyorlardır.

Çünkü o kalıbı kıran insanda kırdığı biçimin yerine bu sefer kendi belirlediği kalıbı yerleştirecektir. Bu iş böyle gider.

- AL... AL.. KALTAAKK
-AHHH.. Vurma.. Vurma lütfen...
- Sus... mına kodumunun .rospusu...
- Alll.. KÜTTT... KÜÜTT...
- Lütfen bir daha olmayacak... AHHH,.

İçinde küfür barındırmayan 19. yy. ingiliz edebiyatı ise tamamen arabesktir. Düşman aileler, aşılamayan gururlar, yıllarca saklanan gerçekler falan filan. Zaten o dönemde belirlenmiş olan roman formatına kim daha iyi uyuyorsa o iyi yazar oluyordu. Bizdeki divan edebiyatına benziyor. Hazır olan yazım kalıplarına göre kim kelimeleri yan yana daha iyi dizerse o iyi bir şair oluyordu.

- ZIRRRRNNN
- Bir dakika lütfen... Kapıyı açıp hemen geliyorum...

.. rospu seni... Dün yediğin dayak az geldi galiba... Hala akıllanmadın... Hadi bakalım g.tün yiyosa bir daha geç gelde o zaman görüşelim senle...

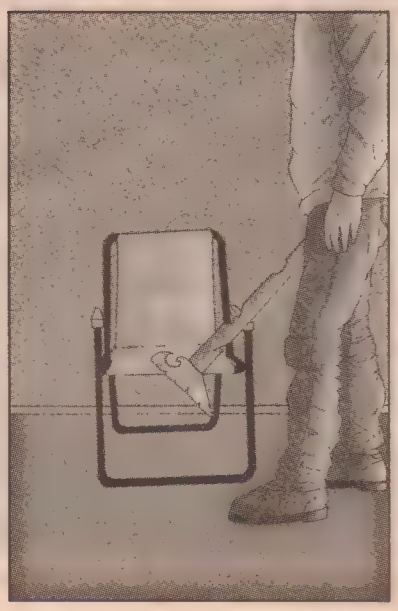

Aslında bu kalıp işini yadırgamamak gerek. Çünkü bu şablon işi hemen hemen tüm sanat denilen işi dalında var.

-ZIRRNN ZIRRRNNN
- Geldim... Geldim...

Evet... Nerede kalmıştım... Tabii 19. yy. İngiliz edebiyatında Jane Eyre'nin yeri ayrıdır. Çünkü feminizmin ilk adımları o romanda atılmıştır. Charlette Bronte bu romanda yarattığı kadın kahramanla...

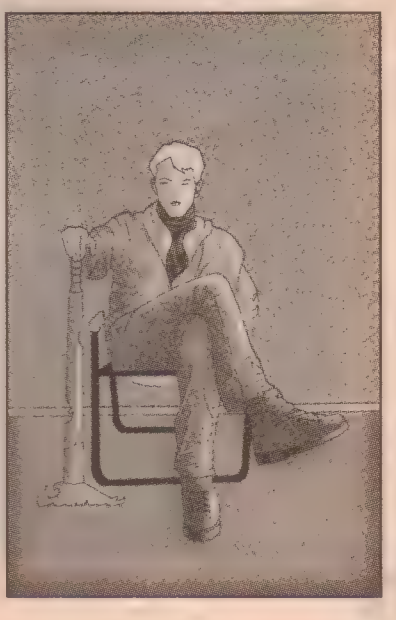

Kızgın Güneşaltı Hikayeleri...

t. yüksel

Sıcak bir pazar günüydü...

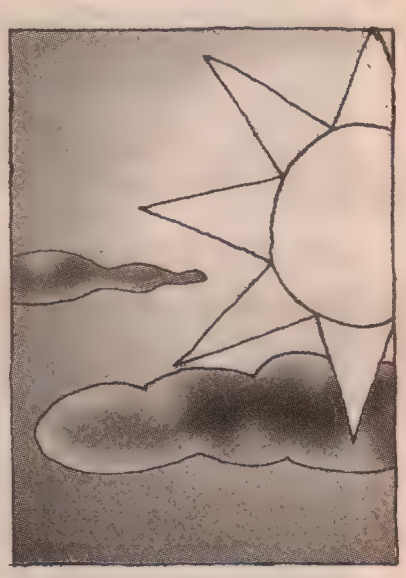

Ve martılar keyifli sıcaklığın altında kanatlarını açmışlardı..

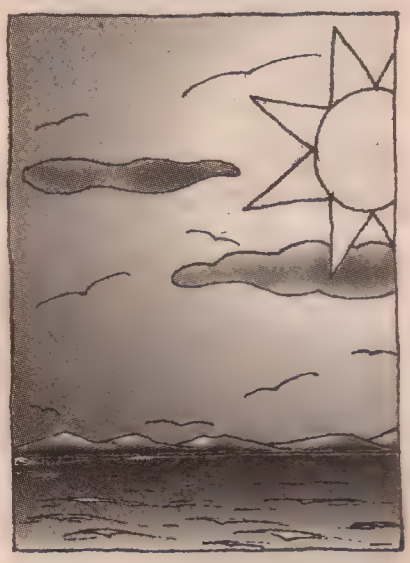

Pencerenin önüne gitti... bir sigara yaktı...

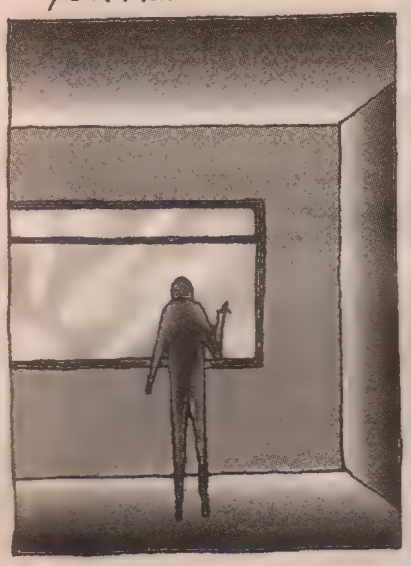

Rüzgarın dumanı alıp götürmesini izledi...

Yoldan geçen bir arabanın gürültüsü geldi kulağına... Sonra yine sessizlik oldu...

Telefon çaldı...

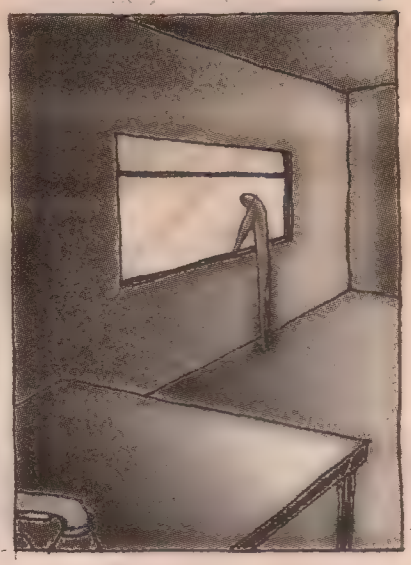

Ağır adımlarla telefonun yanına gitti ve açtı...

Arkadaşıydı telefondaki... Sevgilisinin kendisini terkettiğini söyledi...

Çok üzgün olduğunu, moralinin çok bozuk olduğunu uzun uzun anlattı...

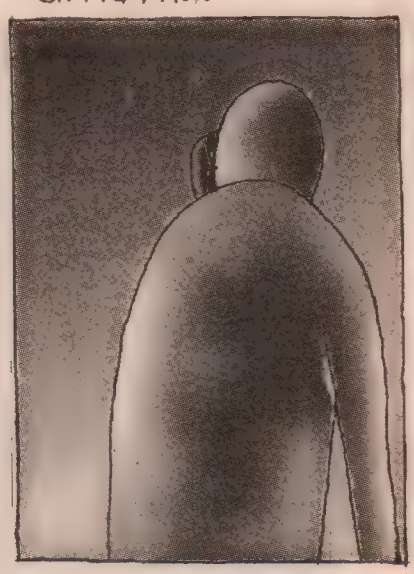

Ve akşam kendisine uğrayacağını söyleyerek telefonu kapattı...

Tekrar pencerenin önüne gitti...

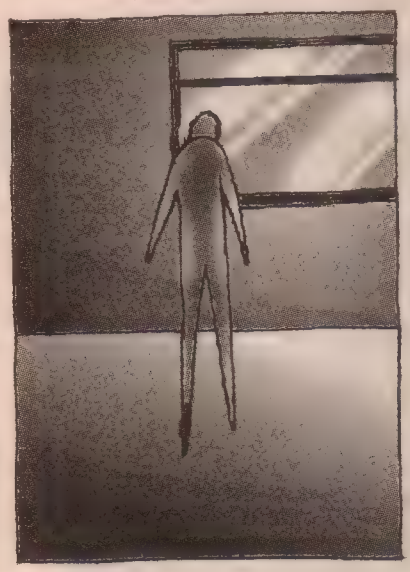

Sigarasını söndürdü...

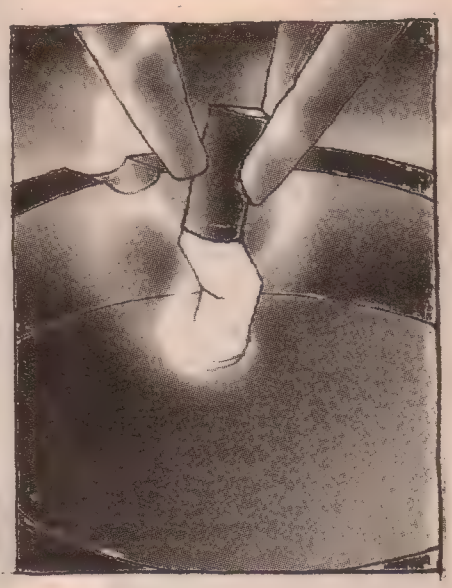

Arkadaşını düşündü... Onun anlattıklarını...

Ve anlattığı herşeyin birer yalandan ibaret olduğunu...

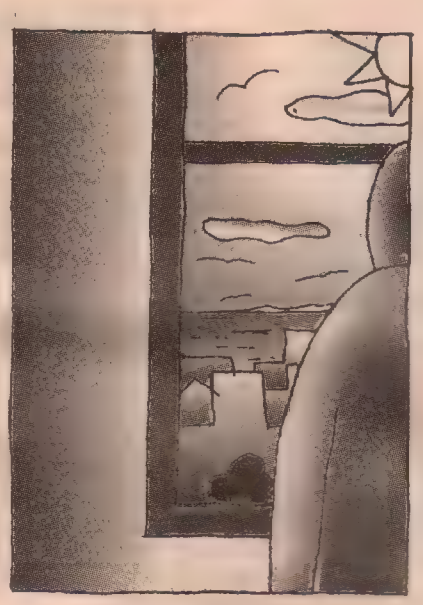

Arkadaşının hayali sevgilisi iki yıldan beri her üç ayda bir onu terk ederdi...

Ve terk edildiği günün akşamı kendisine gelip uzun uzun...

onu şimdiden çok özlediğini, çok üzgün olduğunu, onu çok sevdiğini anlatırdı...

Sabahın ilk ışıkları gelene dek arkadaşını dinler ve teselli ederdi. Hayali sevgilinin gerçek olduğunu düşünerek...

Sabah arkadaşı gittikten iki saat sonra kendisini arar ve sevgilisi ile yeniden barıştığını, çok mutlu olduğunu anlatırdı...

Bütün bu ayrılma ve barışmaların hayali olduğunu biliyordu...

Ama asıl düşündüğü kendisinin bu oyuna neden eşlik ettiğiydi...

Bir sigara daha yaktı... Duman hafifçe esen rüzgara eşlik etti...

Ve kendisinin de aşık olduğu o hayali sevgiliyi düşündü... Hava çok sıcaktı, ve martılar keyifli sıcaklığın altında kanatlarını açmışlardı...

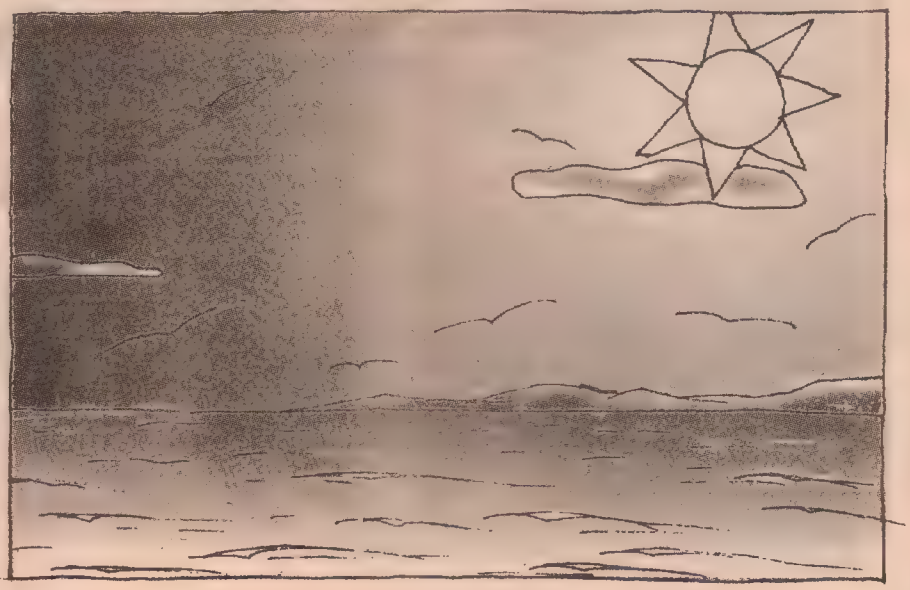

NUH'UN GEMİSİYLE NUHUN ANKARA MAKARNASI ARASINDAKİ FARK

NEDİR NE DEĞİLDİR ?????

Hadi biraz çevre kirliliğinden bahsedelim.

Çevremize bakın ne kadar kirli değil mi?

Caddeler, denizler, sokaklar, apartmanların önleri, otobüslerin yaslanmamız yasak olan otomatik kapıları, camilerin tuvaletleri....

Oysa daha 15 yaşındaki gencecik insanlar intihar ediyor, kendilerini nasıl da uzaklaştırıyorlar yaşanan acılardan.

İnsanlar birbirini ÖLDÜRÜYOR... Anlayabiliyorsunuz değil mi HAKKI olmadan başka bir insanın hayatını BİTİRİYOR... Durun nereye? Daha bitmedi hayat bu kadar kolay mı sınırlar bu kadar kolay aşılır mı sanıyorsunuz? Tırnaklarının içi pislikten simsiyah olmuş adama bakın, elindeki beyaz paketleri gözleri iflas etmiş genç insanlara nasıl da sunuyor, kokuşmuş bedeniyle....

Pardon, ÇEVRE KİRLİLİĞİ mi demiştik? Peki düşünelim o zaman ÇEVRE KİRLİLİĞİ'ni nerede aradığımızı... Trajikomik bir oyunun hiç kapanmayan perdeleri arasında gezinip duruyoruz. Kirliliği caddelerde, camilerin tuvaletlerinde aramayın ÜSTÜNÜZE BAKIN... Kirlilik bizim ÜSTÜMÜZDE...

Tektip, düşünmeyen, sorgulamayan sadece ve sadece tüketen insan tipleri halinde dünyanın ekolojik dengesini bozuyoruz. Özel televizyonlar hayatımızı kendine empoze etmeye başladığında 90'lı yılların başındaydık. İşte o yıllarda müthiş bir beyin yıkama organizasyonu başladı. İnsanın emek değerleri değil, tüketim değerleri ön plana çıkarılmış ve en çok tüketen iyi vatandaş olmuş. Hep HALKIN SESİYİZ diyerek ama bilhakis halka söz hakkı vermeyerek sömürelecek koyun gibi görmüşler. Adına da MEDYA demişler. Rengarenkmiş, cıvıl cıvıl yanıp sönen ışıkları varmış. Sarışınından esmerine bir sürü güzel kadına görevler vermişler burada müzik çalmaya başladığında sağ elini havaya kaldırıp daire çizeceksin sonra dilinle dudağını yalayıp sekize kadar sayıp kollarını havaya kaldıracaksın.

Yakışıklı, saçları uzun, jöleli ve küpeli erkekler de varmış tabii onlara da o zamanki trende göre kimlikler belirleniyormuş ama asıl iş seksi ve cezbedici bakıp genç kızların kalbini çalmakmış.

TELE-KÖLE programları yapılmış, akşam haberlerinde SİBEL CAN'ın koltuk altlarına, HANDE ATAİZİ'nin silikonlu göğüslerine, SERDAR ORTAÇ'ın Pasha Disco'dan çıkarken cep telefonunu yere düşürmesine...

Gazeteler margarinden, Orkid'e hatta kevgir gibi ulusça en çok ihtiyacımız olan şeyleri vermeye başlamış. Sekiz puntodan verilen absürd başlıkları saymıyorum gülesim geliyor.

Aslına bakarsanız köleleştirme okul yıllarında başlıyor. Kat kat binalar adı da; OKUL.

Genel adı eğitim buraya giden insanlar okuyacak, bir yerlere gelicek ÇOOOKK para kazanacak vatanına iyi insan olucak. Oysa bir kere bile kendi düşüncelerin söylenmesine izin verilmez buralarda sadece kitapta okuduklarını ezberle gerisiyle sakın ilgilenme sonra mazallah ANARŞİST falan olursun. Öyle büyüyünce politikayla falan da ilgilenmeye kalkışma hem büyüklerin varken politika senin neyine? Bizler nasılsa sana YENİ DÜNYA MASALLARI anlatırız. Sen sadece göbekli bürokratlara, din tüccarlarına ve sakkallı ekonomistlere güven, doğru yolu bulursun.

Bu ülkedeki insanlar bir kez bile birbirini anlamaya çalışmadı. Çünkü dinlemedi ve köreldikçe köreldi... Sustu... İzledi... Üretici olmanın yerine tüketmeyi tercih etti. Çünkü ona öğretilen buydu. TV ve radyo programlarında; AAYYYYY ÇOK HEYECANLIYIM NE DİYECEĞİMİ BİLEMİYORUM... demekten öteye gidemedi.

SANAT ve SANATÇI'yı tanımadı. O yüzden de ülkesinin asıl kültür elçisinin İDİL BİRET olabileceğini bilemedi.

Türk sanat müziği deyince aklına hiç MÜNİR NURETTİN SELÇUK gelmedi.

UĞUR MUMCU'nun varlığından ancak cenazesi karlı sokakta boy gösterdiği zaman haberi oldu. Ölümünden yalnızca iki saat sonra verilen verilen NAMUS ve ŞEREF sözleri unutuldu gitti...

37 insan cayır cayır yanarken o an beddualarla izledi vahşeti ama daha sonra çok çabuk unuttu aynen UNUTTURANLAR gibi.

Ama nefreti yaşamayı ve isyan etmeyi de öğrendi. Bedenini 12. kattan salıverdi. Tırnaklarının içleri pislikten simsiyah olmuş ellerdeki uyuşturucuları almaktan asla çekinmedi. Hırsızlık da yaptı, kaçakçılık da hatta yurt dışına sahte pasaportlarla kaçabildi.

Yeri geldiğinde FAHİŞELİK de yaptı NAMUS'um benim beynimdedir diye üstelik NAMUS SÖZÜ verenlerden daha cesur bir yürekle. AMA böyle de kurtulamadı düzenin dişli çarklarından. REHA MUHTAR'lar, GÜLGÜN FEYMAN'lar onları 20:00 haberlerine buyur edip RUHLARINI SATIN ALDILAR...

Hüsrevgerede mahallesinin sokak pazarının artıklarıyla ev geçindiren kadınları kimse İPLEMEZKEN, kendi öz emeğiyle nasır tutmuş elleriyle paspas ören kadınları kimse görmezken AYDIN KADIN YAZARLAR (!) bir önceki hafta Paris'ten alıp sürüdükleri çiçek kokularıyla İtalyan restorantlarında TÜRK AYDIN KADINI olarak göz boyuyordu.

VEDAT GÜNYOL gibi ya da rahmetli CAN YÜCEL gibi koca yürekli insanlar dostlarının yardımıyla ödedikleri kiradaki evlerde YAŞAMAYA DAİR kağıtları ruhlarından gelen tiz seslerle doldururken, bizim halkın sözcüleri HİLTON'ların, CONRAD'ların lobilerinde viskilerini yudumlayarak yazıyorlardı renkli gazetelerine yazılarını. Devlet konservatuarlarında 4 yıl eğitim almış dişini tırnağına takıp oyunculuğa yıllarını verenler işsizlikten sürünürken 19 yaşındaki mankenlere, imajı olan şarkıcılara gidiyor senaryolar.

Eğer DOLAR HESAPLARINDA terslik olmazsa hayat onlar için toz pembedir. Ve ben bu renkten nefret ettim. İYİ izleyin onlar İNANDIKLARI YALANLARI K.ÇLARINI BAŞLARINI YAYARAK izlerken, diğerlerini birer plastik asker ya da konserve kutusu olarak görürken GÜLMEK YA DA İZLEMEK SİZİN SEÇİMİNİZ...

Ama onlara şu soruyu mutlaka sorun; NUHUN ANKARA MAKARNASIYLA NUHUN GEMİSİ ARASINDAKİ FARK NEDİR ???????

Ayrıca parantez açıp düşüncelerinizde sansür uygulanmayacağını ve canlandırma yapılmayacağını da söyleyin ki ZORLANSIN DİŞLİ ÇARK(!!!!)

x **sibel oral** x
sibelheavymetal@yahoo.com

AF ve Ceza

Türkiye hapishanelerinde şu sıralar, onbinlerce mahkum, kendilerini özgürlüğe kavuşturacak af yasasının yolunu gözlüyor. Eğer bu af yasası çıkarsa, devlete karşı suç işleyenler, basın "suçluları", düşünce "suçluları" ve birkaç başka suç (tecavüz vb. ahlaki suçlar) yüzünden hüküm giyenler hariç hemen her mahkum, yeniden özgür ve mutlu dünyaya dönecek.

Bir yerlerde birtakım önemli adamlar bu tasarı üzerinde çalışırken, her yerde önemsiz insanlar tarfından hummalı bir çalışma yürütülüyor. Her evde, her sokakta, her okulda, her basın ve yayın kuruluşunda...

Özenle, potansiyel katiller, hırsızlar, caniler yetiştiriliyor. Büyüsünler de, hapisteki amcalarının, teyzelerinin yerini doldursunlar diye... Yerlerini af yasalarıyla yeni nesillere terkedebilsinler diye.

Potansiyel bir suçlunun eğitimi baba ocağında, ana kucağında başlar. Televizyonda, mahkumların af beklentisini gözyaşlarına boğularak izleyen anne/baba, sessizce oynamayı beceremeyen çocuklarına birer terlik fırlatmakta hiçbir sakınca görmez. Çocuklar, her fırsatta gürültücü, yalancı, sakar, tembel, yaramaz olmakla suçlanır ve bolmiktarda da -genellikle dayakla olmak üzere- cezalandırılırlar.

Ebeveynlerin çocuklarını ödüllendirme biçimi de ilginçtir: Matematik sınavından iyi bir puan alanlar, sınıfını bütünlemesiz geçenler, Power Rangers, Action Man ya da bol askerli, kovboylu, kızılderilili US Army oyuncaklarıyla, Street Fighter, Mortal Combat gibi bilgisayar oyunlarıyla ödüllendirilirler.

Sistem, bu pahalı oyuncakları satın alamayan aileler için de bir çözüm sunmaktadır: Televizyon. Pek çok TV kanalında çocuk kuşakları, bol silahlı, patlamalı, vurdulu kırdılı çizgifilmlerle donanmıştır. Yıllar öncesinden tehlike sinyallerini gönderen He-Man, Voltran gibi çizgifilmler, bugün yayınlananların yanında -ne yazık ki- pek masum kalıyor.

Akşam yemekleri, Tarantino filmlerini aratmayan, bol şiddet içerikli haber kuşakları eşliğinde yeniliyor. (Bu haberleri hazırlayanların yargıç Lynch ile bir akrabalığı olup olmadığını çok merak ediyorum.)

Bu duyarsız ebeveynler, tatlı olarak da, adaleti uzakdoğu dövüş sanatlarıyla "tek başına" yerine getiren çocukları konu alan (Karate Kid vb.) filmleri koyuyorlar yavrularının önüne.

Çocuk evden sağ salim çıkıp, okula ulaşabilirse, orada onu yeni tehlikeler bekliyor. Tehditkar bakışlı ve parmaklı öğretmenler, ilkokuldan başlayarak, üniversite diplomasını alana kadar, dünyanın her yerinde insanlığın şanlı (!) tarihini öğretiyorlar çocuklara. Yalnışlıkla çiçek-böcek dersi sanılan edebiyat dersleri de, bu şanlı tarihi yücelten şiirler ve öykülerle coşku içinde geçiyor.

Sözlü, yazılı sınavlar, Disiplin kuralları, "Ceketini omuzunda taşıma!", "Etek boyuna dikkat et!", "Tırnaklarını kes!", "Saçlarını kes!", "Sesini kes!" gibi saçma sapan emirler ve yasaklarla hala sağlam olanlar da bozuluyor. Paydos zili çaldığında, ortalığa kimi ıslahevlerine, kimi hapishanelere yollanmaya hazır; 12, 15, 20 yaşlarında bir sürü zavallı saçılıyor.

Böylece döngü tamamlanmış oluyor.

Çevrenize bir bakın. Çocuğunu şiddetle terbiye (!) etmeyen, korkunç oyuncaklarla ödüllendirmeyen kaç anne/baba tanıyorsunuz?

Siz hiç öğrencilerine insanlık tarihinin öyle şanlı manlı değil, utanç verici olduğunu, savaşın ve şiddetin hiçbirşeyi çözüme kavuşturmadığını anlatan bir öğretmen gördünüz mü?

Şiddet içerikli yayın yapmamayı ilke edinmiş bir TV kanalı gösterebilir misiniz?

Tüm bu soruların cevapları olumsuz...

İnsanlığın, bu pişkinlik, bu karacahillik, vurdumduymazlıkla daha çok hapishaneler doldurup boşaltacağı kesin. Yavaş yavaş dolacak, ama hiç boşalmayacak bölümleri de var bu hapishanelerin. Olup bitenlere uyanıp, karşı koymaya, başkalarını da uyandırmaya çalışanlarla dolacak... Çünkü adaletin kılıcı, onlardan yana çok keskin.

ÇAĞLA AYDIN

HEPSİ ODA HAPSİ

FATİH HAZİNEDAR

Babam kırmızı plastik topu eve getirdiğinde başına gelecekleri elbette bilmiyordu. Ama benim bildiğim bir şey var ki o da kırmızı plastik top ile birbirimizden çok hoşlandığımız idi. Birbirimizi gördüğümüz o andan itibaren yaptığımız herşey toplu suçlara girecekti. Daha o dakikada oturma odasında oynadığımız ilk futbol maçında büfede ne kadar cam eşya varsa kırarak beraber ilk suçumuzu işliyorduk, böylelikle bir futbol terimi olan dakika bir gol bir sözünü de boşa çıkarmamış oluyorduk. Sonraki maçlarımız federasyon tarafından deplasmanda oynama cezası olarak verildi. Mahallede (deplasman) oynadığımız futbol maçlarına arabalar geçerken verilen 1 dakikalık topun ezilmesi korkusuyla durulan kaygı duruşlarından sonra aralıklı olarak devam ediliyordu. Top oynadığımızı minareden gören küçük müezzin Sunay, bir an önce maça yetişeyim diye her defasında aceleyle okurdu ezanı. Hiç bir zamanda yetişemezdi. Çünkü maçın başlamasıyla mahalledeki evlerden birisinin camı kırılır ve maç başka bir sahaya tarihe ve saate ertelenirdi. Hergün bir evin camını kırarak yeni bir rekora doğru koşuyordum. Her cam kırılışında da babamdan fırça yiyerek bir köşede yüzümüz utanç ve korku kırmızısına boyanmış (topum zaten kırmızı) bir şekilde uslu uslu bir şekilde otururduk. Hiçbir zaman bu duruma sesim çıkmazdı. Aslında komşumuzun oğlu Akgün Akova'ya da imrenmiyor değildim. O da kırılan her cam sonrası babasından fırçasını yiyor, ama şunlarıda söylemekten geri kalmıyordu. "Baba bana bağırma/bülbülleri kaçırdın ormanlarından/kulaklarımın kapılarını havaya uçurdun... baba bana bağırma/bir kulağımdan giriyor sözlerin/öbür kulağımı tıkıyor. " Ne çok isterdin/ baba bana bağırma demeyi!

Sonunda ben rekoru, kırmızı topumda yeni bir camı daha kırdı. Camcı Rüstem Amca mahallenin camlarının kırık olmasın alışıktı ama, kendi camlarının kırık olmasına şaşırmış ve kızmıştı. Tabii babam da "Artık senin bu topla oynaman yasak, git odana ve yarına kadar oradan çıkma" dediğinde ise yüreğimin bütün camları kırılmıştı. Odamda kilitli kalmam değil de kırmızı topumdan ayrı kalmam beni kahrediyordu. Babam odanın kapı kilidini anahtarla döndürüp kapadığında benim ağzım bu sefer hala kapanmamıştı. "Topumu isterim" Ağlamam devam ederken bir elin omuzuma dokunduğunu hissettim. O an korkudan arkama bile dönemedim. Elin sesi "Korkma arkadaşım burada yalnız değilsin, biz de cezalıyız" dedi. Arkama döndüğümde odamda sarışın esmer bir sürü çocuk karşımda duruyordu. "Hepiniz mi" dedim. "Hepimiz, kimimiz annemiz ve babamız, kimimiz öğretmenlerimiz tarafından cezalandırıldık. Benim adım Cemalettin Seber ya da Cemal Süreya. Annem öldü. Babam başka bir kadınla evlendi. Adı Esma. Ayrıca iki kız kardeşim var. Esma denilen kadın kız kardeşlerime eziyet ediyordu. Geçen gün kardeşim Perihan su çekerken ip elinden kaymış ve kovayı kuyaya kaçırmış. Esma evde yok. Perihan korku içinde biliyor ki döndüğünde kovayı yerinde göremezse dayak atacak. Tek çare inip almak. Kuyuya inmeye çalışırken diğer kızkardeşim, Ayten tutmuş ablasını bırakmaz Perihan inmek zorundadır ne olursa olsun alacaktır kovayı. Tam o sırada kapı açılmış, Esma gelmiş. Perihan'ı saçlarından kavradığı gibi kuyuya sarkıtmış. Sonra da döndürüp dışarı fırlatmış kızcağızı. İşte böyle bir kadın Esma, beni de hiç sevmez. Gece uyurken üzerime çıkıp tepinir. Büyü niyetine türlü otlar kaynatıp bana içirir. Ama sonunda beni üzecek şeyi buldu. Kitaplarımı, dergilerimi, defterlerimi, notlarımı ne varsa yaktı. Ve beni bu odaya hapsetti. En çok da Dostoyevski kitaplarımı yakması beni üzdü. Zaten Dostoyevski okuduğumdan beri huzurum yok"

"Benim de huzurum yok" dedi adının Feador Dostoyevski olduğunu söyleyen çocuk dönerek bana, "sen top ve oyun oynadığın için cezalısın. Benim ve kardeşimin koşması, oynaması, ata binmesi yasak. Babam doktor, çok içki içiyor o bizim aritmatik ve geometri çalışmamızı istiyor. Bizim hiç arkadaşımız yok. Babam oyunu da yasakladı. Evimizin bahçesi hastaneyle bitişik ben de can sıkıntısından onlarla konuşup arkadaşlık yapıyordum. Ama babam beni konuşurken gördü dayaktan sonra da bu odaya hapsetti. Sen bu gidişle ilerde kürek cezasınada mahkum olursun dedi" "Kürek cezası mı dediniz" dedi, sanki vişne bahçesinden kaçmış gibi her tarafı vişne lekesi olan diğer Rus çocuk "Adım Anton Çekov kerdeşlerimle ben eski gemilerde kürek mahkumu gibiyiz. Tuhafiyeci dükkanımız sabah beşte açılır, gece onbirde kapanır. Babam bu tuhafiye dükkanında tuhaf bahaneler bularak bizi döverdi. Yine tuhaf bir bahane yüzünden dayak sonrası burada hapisim"

"Ne tuhaf benim de en çok sevdiğim yazar Dostoyevski" dedi gözlüklü ve papyonlu çocuk. "Benim adım da Sabahattin Ali. Annem kekeme kardeşim Fikret'i benden daha çok sever. Annenin çocukları arasında ayrım yapması olur mu, olur. Beni sürekli azarlar ve döver. Bu akşam da eve içkili gelen babama Fikret'in yediği tereyağını "hepsini Sabahattin Ali yedi" diyerek tereyağ gibi olaydan sıyrılıp konuştu. Babam da haksız yere beni dövdü ve odama hapsetti aslında benim meskenim buralar değil dağlardır" dedi.

Tereyağ olur da sofrada bal olmaz mı *"Sözümüzü balla kesiyorum" dedi Fransız çocuk Honere Balzac. "Siz babalarınız ya da anneleriniz tarafından cezalandırılmışsınız. Ben sürekli okulda ceza aldım. Papaz öğretmenlerim beni tembel uyuşuk dalgacı latince için yeteneksiz olduğum sonucuna varmış lardı. Sınıfta sürekli hayallere dalarım. Öğretmenim 'kendine gel!' diye bağırır ben de ona nefretle bakarım. Bu bakışım gözünden kaçmaz ve rahatsız olurdu. 'Bana bir daha böyle bakarsan falaka cezasını da göze alırsın' diye bağırırdı. Bugün yine derste dalmışım. Yine bakıştık önce falaka sonra burası." "Benim de derdim okuldan"* dedi adının Goethe olduğunu öğrendiğimiz çocuk. *"Öğretmen derse gelmemişti. Önce tüm sınıf arkadaşları oynayıp söyleştik. Sonra bir kısmı çıkıp gitti. Üç arsız çocukla ben kaldım. Üçü de daha önce anlaşmış olacaklar ki bana eziyet etmek, utandırmak ve beni kaçırmak istiyorlardı. Bir ara kaybolup süpürgeden söktükleri sopayla döndüler. Amaçlarını anlamıştım ama basiretim bağlandı. Ders bitişini haberleyen çan çalacak diye beklemeye koyuldum. Bunlar sopayla bacak ve baldırıma vurmaya başladılar. Önce bir şey duymadım. Kısa süre sonra acı dirençilmez bir güçle yayıldı. Çan sesiyle yerimden fırlayıp bana en yakın olanının saçlarından yakalayarak yere yüzü koyun yatırdım. Dizimi sırtına dayadım, bu sırada zayıfı saldırdı, onun kafasını da yakalayıp sağ koltuğuma sıkıştırdım, ama güçlüsü olan üçüncü vardı ve benim savunmak için yalnız sol kolum kalmıştı. Hemen giysisinden yakaladım. O'nu da yere düşürüp yüzü koyun yatırdım. Bu arada ısırıp tırmalıyor ve tekme atıyorlardı. Öylesine hırslanmıştım ki kafalarını birbirlerine vurmaya başladım. Bu anda korkunç seslerle haykırmaya başladılar. Çevremizi okuldakiler doldurunca onları bıraktım. Kırık sopayı ve çürümüş bacaklarımı göstererek suçsuzluğumu kanıtlamaya çalıştım ama, nafile beni buraya hapsettiler yarın da okuldan atacaklar"*

Ben kendimi unutup bu çocuklara üzülürken tanıdık bir yüz can havliyle sağa sola koşup duruyordu. Koşan mahalle takımımızın kalecisi (bayan olduğuna bakmayın iyi kalecidir) Yeşim Armutak'tan başkası değildi "Sen ne yaramazlık yaptın" dedim. O bir elini yelpaze olarak kullanırken diğer eliyle de ağzını tutuyordu. Elime tutuşturduğu kağıtta annesine istemeden yalan söylemek zorunda kaldığını, annesinin de ağzına biber doldurduğu yazılıydı. Kırmızı diyence topum aklıma bütün camları kırarak düştü. Ama öfkeli bir bağırma, beni hem kırmızı topu düşünmekten hem de sohbetten geri almıştı. Bu ses dedemin sesiydi babama bağırıyordu "Çabuk torunumu odadan çıkar bu bastonu kafanda parçalayıp seni odunluğa kilitlerim"

BUĞULU CAMDAKİ YAZILAR

- HAKAN KARAKAŞOĞLU -

1* Kafandaki düşüncelerin yoğunluğundan faydalanıp senin ruhunu bedeninden ayırmak isteyen insancıkların çoğunun seninle göz göze gelmekten ısrarla kaçtıklarını hissettiğin ama bu duruma bir türlü anlam veremediğin anlar mutlaka olmuştur. Onlar göz göze gelmenin insanın tüm kişiliğini ortaya döküceğini iyi bilirler ve insanı ayakta tutan tek şeyin de kişilik olduğunu. Diğer gruptakiler ise bu durumu pek umursamazlar. Çünkü, onlar hiçbir zaman ayakta kalmayı başaramadılar ve başaramayacaklar...

2* Karanlığın içindeki aydınlığı bul, o seni doğruya götürecek. Doğru dediğin yerde yanlışlığı bulacaksın ikisinin arasında karar vermen gerekecek. O an kendi sesini dinle başkalarının çığlıklarını boşver, senin bulacağın doğrular içinde onların yanlışları belirecek. En sonunda geriye bakıp gülümsediğinde kalanların hepsi sana özenecek. Tralalala la la la...

3* Bedeninden çıkan aydınlığı senin görmene izin yok! Senin yapman gereken tek şey o ışığı olabildiğince gizlemek. "Göremediğim bir şeyi gizleyemem!" dememeli, denemelisin. Çünkü içindeki ışığı kaybetmiş olanların arasında şak! diye belirmek senin sonun olabilir. Ve böyle boktan bir sonu da hiç haketmiyorsun...

4* Yapabileceklerinin hepsini yaptığını hissettiğinde ve artık herşeyin anlamını yitirdiğini anladığında evinde oturup ölene kadar polisiye romanlar okuyabileceğini mi zannediyorsun? Ne yalnızlıktan ne de sıkıntıdan dolayı böyle saçma bir işe kalkışmak büyük bir hatadır. İnsan gerekliliğini üreterek anlar ve gerçekten bir işe yaradığını hissederse yaratma zevkini elde eder. Böyle bir zevki tatmadan ölmek de geri dönüşü olmayan çok büyük bir kayıptır. Ve böyle saçma bir kaybedilmenin hiç bir eğlenceli tarafı yok en azından benim için...

5* Yalnız girdiğin bu yoldan yalnız çıkmak istemiyorsan yardım istemek için kimseyi arama. Kimseden yardım isteme! Zaten yardım istediğinde sana uzatılacak olan ellerin senin ellerin olduğunu hayretle göreceksin. Başkaları yalnızlığına yardım edemez, sadece sana senden birşeyler söyleyip unutmanı sağlarlar, bu da senin yalnızlığına çözüm olmayacağı gibi başka sorunlar sahibi olmanı sağlayacaktır. Eğer yardım istersen gün gelecek mutlaka "Aman Allah'ım onlar beni yalnızlıktan kurtardı şimdi sıra bende!, Onlar benim ARKADAŞLARIM onlara yardım etmeliyim" diye zırvalayacaksın. Pöh! Ne kadar aptalca...

6* Artık bütün sorunlarını bir kenara it ve kendi hedefine, gerçekten istediğin şeye yoğunlaş. Ölmeden önce en çok yapmak istediğini yap ve ayrıntılara sakın bulaşma. İşin içine ay-

BİNBİR GECE KABUSLARI

rıntılar girdiğinde herşeyin yarım yamalak sonlanacağını görürsün. Ve maalesef bu yarım parçaları birleştirip 1'e tamamlamak imkansız. Bu yüzden gerçekten tamamlayabileceğin ve tamamladığında tatmin olmuş biçimde geriye bakmadan yürüyebileceğin İŞin peşinden koş. Göreceksin ölmeden önce seni en çok mutlu eden de tamamladığın şeyler olacak, iğrenç parçacıklar değil...

7* Uykun geldiğinde uyuyor, karnın acıktığı anda yemek yemeye başlıyorsun. Bunlar hayatın içersine oturtabildiğin yegane standartlar. Bunlarla programlı bir yaşantın olduğunu tüm bedeninde hissediyorsun. AMA BU ÇOK SAÇMA! Senin yaptıkların değil de programlı bir yaşam peşinde koşman çok saçma geldi bana. Bir saniye sonra ne olacağını bilmeden yaşayıp, KADER adlı oyunu oynadığımız dünyada hiçbir zaman programlı davranamazsın. Zaten bu tamamen doğa koşullarına aykırı birşey. Eğer herkese belirli bir standart verilip herkesin kendi dünyasını kurması sağlansaydı kısaca herkesin belli bir yaşam alanı olsaydı özgürlük diye bir şey söz

BUĞULU CAMDAKİ YAZILAR

- HAKAN KARAKAŞOĞLU -

konusu bile olamazdı. Eğer özgürlük de olmasaydı asla Radiohead dinleyemezdim ve beni asıl sinirlendiren de bu olurdu...

8* Sabahın yedisinde evinden çıkıp işe gitmek için hep aynı otobüse biniyorsun. Bu senin yaklaşık 3 senedir, hafta içi hergün yaptığın birşey. Her zaman en arka koltuğa oturuyor ve her zaman aynı insanlarla karşılaşıyorsun. 2 saatlik bu yolculuk artık sana büyük bir ızdırap veriyor. Sen aslında buraya ait değilsin ya da öyle zannediyorsun. Yollardaki lüks arabaları görünce kendinden geçiyor ve "BEN BURAYA AİT DEĞİLİM, BENİM SONUM BU OLMAMALI!" diye çırpınıyorsun. Herşeyin sonunda da devlet memuru olarak çalışan Ahmet'le evleneceğini ondan sonra da hayallerine STOP! diyeceğini hissediyor ve bundan dolayı geceleri rüya bile göremiyorsun...

9* Cinnetin getirdiği sorumluluğun farkına vardığında artık elinden birşey gelmeyeceğini çok çabuk kavradın... Şimdi yakın geçmişini düşünmemeli, kendini tam anlamıyla geleceğe adapte etmelisin. Böyle bir durumda ağıt yakman gerekmez. Bu lanet uçurumdan kurtulmanın yollarını aramalı, bulduğunda ise olabildiğince hızlı bir biçimde kendini bize unutturmalısın.Eğer böyle bir şeyi yapamayacağını anlarsan -ki bu çok berbat birşey- cinnet sırasında var ettiğin cesetlerin kokusuna tahammül etmeyi öğrenmelisin. Bak ben bile bir kaç ayda onlarla yaşamayı öğrendim.Onlarla beş çayı bile içiyorum daha doğrusu ben içiyorum onlar ise sadece kokuyorlar. Ha Ha Ha!

hakankar@veezy.com
(Eğer saçmalıklarınızı dinletecek birisini arıyorsanız...)

PARANOYA GÜNLERİ

-EBRU YETİŞ-

Bu günlerde etrafımda olup bitenlere sanki yetişemiyorum veya algılayamıyorum. Ya aklım başımda değil ya da ben öyle zannediyorum. Olaylar acayip bir hızla gelişiyor, büyüyor, dallanıp budaklanıyor, değişiyor, alıp başını dört nala gidiyor. Sanki ben, ben değilim ve aklım da benim aklım değil. Bir başkasının aklını getirip teklifsizce oturtmuşlar beynime. Hem de beni hiç kale almadan yani açıkcası takmadan. Okul yıllarında son sınıfta okuduğum iki yazar geliyor aklıma James Joyce ve Virginia Wolf ve doğal olarak bilinç akışı tekniği.

Yani aklına ne gelirse onu yaz; durmaksızın, birbirinden kopuk, anlam kaygısı taşımayan ve birbirini kovalayan kelimeleri, cümleleri sürekli yaz, sakın durma. İşte etrafta olup bitenler bana bunu anımsatıyor. Duygularım karışıyor, kızmakla gülmek arası, gülmekle ağlamak arası, acımakla küçük görmek arası bir yerlerdeyim sanki. Beynim pek bir yavaş, eski hızını yitirmiş gibi. Korkularım hat safhada, paranoyalar hasta beynimin neredeyse geçici ilacı.

Sanki depremle epeyce sarsılan zavallı bedenimin ruhuma olan yansıması bu . İnsan sıkılınca televizyon seyreder ya, hani işte ben televizyon seyredince daha da sıkılıyorum, tırsıyorum ve küplere biniyorum. İşte tam bu esnada beynim paranoya sınırlarını iyice zorluyor, bana türlü türlü oyunlar oynuyor hiç acımaksızın. Ama elden ne gelir? Çaresiz katlanıyorum. Ne olacak ki, bunlar sadece hasta beynimin bana oynadığı oyunlar. Sonsuza değin sürecek değil ya? (Yani umarım sürmez, yok yok sürmez, sürmez canıımmm)

Örneğin; acaba İstanbul'da deprem olunca benim oturduğum bina yan mı yatar, yoksa televizyonda gördüğüm bazı binalar gibi pestile mi döner ? Acaba bir falcıya mı gitsem? Yoksa ucuz yollusundan papatya falı mı baksam? Yoksa aman sen de kader bu elden ne gelir mi desem??? Bu arada hemen aklıma, hala bir düdüğümün olmadığı ve adını reklam olmasın diye vermediğim bir gazeteden aldığım kıtipyoz fenerime pil almadığım geliyor. Anında site bakkalını arıyorum. "Düdük ne gezermiş burada abla" cevabı ile daralan yüreğimi gönderilecek pillerin sevinci biraz olsun ferahlatıyor.

Sonra aklıma arabada hazır bulundurduğum ve içinde giysi, eşofman, ayakkabı, ilk yardım malzemeleri, makyaj malzemeleri, yedek gözlük, bir çift kontak lens, parfüm vs. bulunan çantam geliyor ve biraz daha ferahlıyorum. Ne de olsa 17 Ağustostaki depremden daha tecrübeliyim şimdi. Kendimi - 10 saniye içinde - çıplak da olsam dışarı atabilirim. Arabada her şey var. Tabii araba anahtarları da artık hep sokak kapısının yanındaki çantamın içinde ne de olsa o müthiş sarsıntıdan sonra araba anahtarlarını ararken yemin ettim çantam hep kapının yanında, içinde evin ve arabanın birer anahtarını bulundurarak tan beni bekleyecek.

Ama tüm bu hazırlıklarım beni ne kadar ferahlatırsa ferahlatsın her girdiğim ortamda etrafı kesip tehlike anında kendimi atabilecek "hayat boşlukları" kesmekten de alıkoyamıyorum kendimi. Tabi bunu kimseye çaktırmadan yapıyorum çünkü insanlar arasında depremden kendileri de korktukları halde (biliyorum işte korkuyorlar) benim gibi insanlarla dalga geçip orayı burayı sallayarak aklı sıra deprem efekti yapan manyaklar da mevcut.

Aslında tüm bu korkular sosyal hayatıma sekte vurmadı da diyemem tabi ki. Örneğin evleri birinci derece deprem bölgesinde olan arkadaşlarıma küs numarası yapıp aramamakta ve evlerine gitmemekte hala ısrar etmekteyim. Ya da eşimin kırk yılda bir de olsa "hadi sinemaya gidelim" (dört gözle beklediğim) teklifine bile pas vermiyorum artık. Ama bunun yerine iyice abartıp Matrix filmini görmeye İzmir'e gitmeyi kafama koyuyorum (tabii sırf sinema için değil ailemi çok özledim kisvesi altında asıl amaç İstanbul'dan uzaklaşmak) Tabii tüm bunlardan bin bir zorlukla İzmir'e gitmeye ikna ettiğim eşime bahsetmiyorum bile. Neler düşünür sonra adam hakkımda??? Ne var ki biz İzmir'de iken Pazar akşamı minik de olsa bir deprem yaşayınca aklım başıma gelmeye doğru bir yolculuğa çıkıyor. Ve giderek duruluyorum. Ne de olsa azrail her yerde hazır ve nazır.

Şimdi gelelim televizyon seyretmeyince ortaya çıkan paranoyalarıma. Ne paranoyaymış kardeşim ne yapsam kurtulamıyorm. Hadi televizyonu

açmadım, ya Işıkara tekrar canını seven kaçsın anonsu yapar da ben bundan bihaber kalırsam. Ya arkadaşlarım da kendi canlarının peşinde beni aramayı unuturlarsa ya da telefonlar kitlenir arayamaz ve mesaj gönderemezlerse. Yani hep yerim dar ve yerim dar, tükürükler sakal ve biyık durumlarında ve etraf b.klu değneklerle çevrilmiş durumda.

Ne var ki dün gece Siyaset Meydanında nur yüzlü (!) bir bilim adamının verdiği haberle paranoyalarım minimuma (umarım bir iki gün sora da hiç sınırına) ulaşıyor. Bu nur yüzlü bilim adamımızın bağlı olduğu sevgili (!) Tübitak'ın Marmara Denizi araştırmalarını yürüten Sismik 1 gemisi, yine bu denizin altından geçen ve bana göre yolunu şaşırmış fayın büyük bir ihtimalle kırılmış olduğunu tespit etmiş. Bu bir aydır duyduğum en güzel haber. Yani lotoda 5 yakalasam bile bu kadar sevinemezdim.

Aslında sevinmesine sevindim ama bu seferde yorgun aklım bu Satanizme yenik düştü. Kim ki bunlar? Neye benzerler? Ne yerler? Ne içerler? Duyduğuma ve adını anmaktan sıkıldığım bazı televizyon ve ucuz gazetelerde gördüğüme göre deprem olmasın diye insan kurban ediyorlarmış, siyahlar giyip top sakal bırakıyorlarmış, kedi kanı içip, eti yiyorlarmış. Şimdi evde kedim yok ama, iki yıl önce Hayvanları Koruma Derneğine vermek zorunda kaldığım zavallı Van kedimi yerler mi? Daha da korkuncu kendilerini kaptırıp kedinin ardından beni de yerler mi? Yine duyduğuma göre bu zat-ı muhteremler "Şeytan" resimli siyah t-shirtler giyiyorlarmış. Neyse bu aslında bir nebze de olsun kabul edilebilir bir mevzu. çünkü böylece bizler de hayatımızda ilk defa şeytanın harbi resimlerini bu insanların üzerlerinde görebildik. Ve şeytanın fiziksel görünümü hakkında bilgi sahibi olduk toplumca. Zira bu siyah t-shirtlü gençlerden bol miktarda var etrafta. Tabii artık onları görünce de yolumu değiştirmek farz oldu. Meğer ne çok satanist varmış memlekette de benim haberim yokmus. Bundan sonra dersime bu tür kılık ve kıyafetle gelen ve bazı sakıncalı aksesuarlar kullanan öğrencileri en başta mimleyeceğim doğal olarak. Ayrıca tüm bu karnaval devam ederken, evimde bazı potansiyel suç aletleri bulundurduğumu da öğrendim ve bu kasetlerle CD' lerden hemen kurtuldum. Dahası dergideki iki arkadaşımın yine gazete ve televizyonlar tarafından satanist ilan edildiğini öğrendim ve derhal onlara da küstüm. Neme lazım aklımı falan çelerler !!! Tabi ki bunu hiç mi hiç istemem.

Aslında tekrar tekrar düşündüm ve bu günlerde istemediğim pek çok şey olduğuna karar verdim. Gündemle ilgili olarak: Depremde ölmek, veya 4.5 üstü artçı veya ana şoklarla sallanmak, Satanistlerce katledilmek, siyah giymek ve dövme yaptırmak, haberleri seyretmek, deprem bilimcilerin olası senaryolarını dinlemek, sokakta yatmak, avizeleri izlemek, depremden konuşmak, yeni ve fantastik paranoyalar yaşamak İSTEMİYORUM.

Gündemle ilgili olamayarak da: çocukların bana teyze demesini, her gün step yapmak zorunda olmak, sabahları telefon sesiyle uyanmayı, uyanırsam da "kimsin ?" sorusunu duymayı, "çocuk ne zaman ?"sorusuna bence anlamı olmayan cevaplar vermeyi, sabahları mendebur olmak yerine kahvaltı hazırlamayı, araba kullanırken bazı kendini rallici ve yolları pist zanneden ayılara sinirlenmeyi ve küfretmeyi ve sabit fikirli insanlar arasında olmayı, İSTEMİYORUM !!!

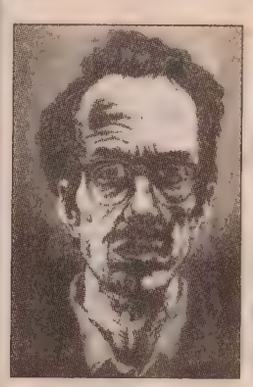

ROBERT CRUMB

İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikada doğan bir "baby boomer" Amerika ve Avrupa undergroundunun önemli ismi. 20.yüzyılın Brughel'i diye anılan misantrophic (insanlık dışı) bir çizer.

60'lı yıllardan itibaren başta New York olmak üzere bir çok şehirde çoğunlukla kendi imkanlarıyla son derece bağımsız tutumlarla binlerce yayın çıkardı.hemen hepsi kapatılan bu yayınların en önemlileri "Zap Comix, XYZ Comix" 70'lerde Avrupada yayınlanan tüm underground dergilerin altında hep o var.Şimdi size "tipik" bir Crumb öyküsü sunuyoruz. bunun özel bir nedeni var,ama önce öyküyü okuyun.

3

EYVAH! KONDÜKTÖR.. PARA DA BİLET DE YOK!...

BİLETLER LÜTFEN..

BOŞ YER DE YOK!.

EYVAH NAPICAM

PARDON... BEN TUVALETE GİDİP GELENE KADAR BEBEĞİME BAKARMISINIZ?.

A TABİ BAYAN..

OHH.. SONUNDA KURTULDUM GÖTÜ BOK LUDAN..

BEBEKTEN KURTULDUN MU?

EVET.. ONU MORUGUN BİRİNE KAKA LADIM..

...FAANE.. Bİ SONRAKİ DURAGA KADAR BARDA OTURALIM..

Bİ İÇKİ İYİ OLUR

..EE... ..MERABA UFAKLIK.. NASSIN BAKALIM?..

GUU..

BİLETLER LÜTFEN BİLETLEER

GU GU

?

OOH... ANNESİ GELENE KADAR RAHATIM... SONRA ... mm... ZZZZ.. ZZ

4

AMANDA ABİDİK GÜBİDİK.. BEBEĞİm BEN...

KARDEŞ KARDEŞ OYNARIZ.. BEBEĞİZ BİZ!... LA LA LA

AMANDA YEŞİNLER KURABİYE POPOSUNU...

GNUNG

ALTINI TEMİZLER PUDRALARIM BEN.. BENİM CİCİ BEBEĞİM... LA LAA

GÜZEL PONPON BEBEKLERİZ BİİZ

MRR... ZZZ... UHH... OOOH ....

ZZ MCUK CLOK

HEY! EVLAT! NAPIYORSUN? DELİRDİN Mİ SEN OOH

ÇEKİL!! DUR!.. BİRİLERİ GÖRSE ÇOCUK TACİZİNDEN TUTUKLARLAR BENİ!..

5

HEY SABAH OLMUŞ.. ANNEN NERDE KALDI SENİN ?. EYVAAH.. SANIRIM ANNEN TERKETTİ SENİ

BAWL!

VAY ALÇAK KARI... VAY OROSPU... ZAVALLI BEBEK AÇSIN Dİ Mİ?

UVAA UVAA

HEY KONDUKTÖR! BİRAZ SÜT GETİRİR MİSİNİZ?..

NE?...

HIMM.. SENİ DAHA ÖNCE GÖRMEDİM.. ŞU BİLETİNİ GÖSTER BAKALIM...

BANA BAK.. BENİMLE BÖYLE KONUŞMA.. KİM OLDUĞUMU BİLİYOR MUSUN

HAYIR! KİMSİN SEN?

BANA "BAY DOĞAL" DERLER.. UNUTMA

UNUTMAM!. ŞİMDİ BİLETLERİ GÖRELİM..

EEH.. FAZLA UZUN ETTİN ÇEKİL ŞURDAN!

ATEŞ ETME

ZATEN ÇÖLE GELMİŞİZ... ŞURDA İNEYİM BEN.. GERİSİNİ YÜRÜRÜM.. HEEY!

6

BIRAK BENİ EVLAT!... BENDEN SANA BABA FALAN OLMAZ!.. BIRAK..

ZAVALLININ KIÇI SIKIŞTI...

HAH ÇIKTI!

POP

SPLAT

JUPSS!

AAAH.. KAFAM!

TWEET TWEET

ŞİMDİ BAŞIMA KALDI BU BEBEK, ÖF.. NAP TIM BEN.. SNIFF SNIFF.

PÖF. BU KOKU DA NE?

BÖÖGK.. CEVABIN! ALDIM İŞTE.. İGREENÇ...

7

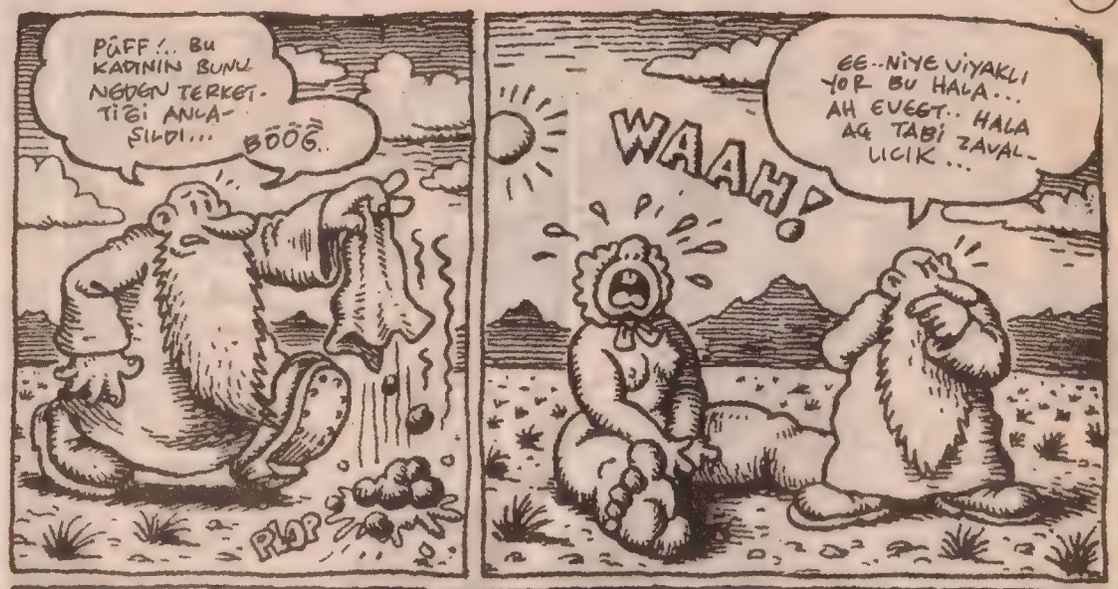
PÜFF!.. Bu KADININ BUNU NEDEN TERKETTİĞİ ANLAŞILDI...
BÖÖĞ..
PLOP
WAAH!
EE..NİYE VİYAKLIYOR BU HALA... AH EVEET.. HALA AĞ TABİ ZAVALLICIK...

ALLAH KAHRETSİN! BURAYA KAPA BİNLEMEK İÇİN GELMİŞTİM. NETİCEYE BAK.
?
ÇOCUK BAKICISI OLDUM RESMEN. HADİGEL,
YİYECEK BİŞEYLER BULALIM SANA..

AKŞAMA DOĞRU..
YORULDUK...
SAATLERDİR YÜRÜYORUZ.. NE RESTORAN NE DE BİR İNEK GÖREBİLDİK ÖLÜCEZ AÇLIKTAN
HEY! BİŞEY BULDUM GALİBA!..
HADİ EVLAT BESLENME SAATİ (SPERM'İN İÇİNDE EPEY VİTAMİN VE PROTEİN VAR. BUNUNLA BİR SÜRE İDARE EDER...
GUU...

8

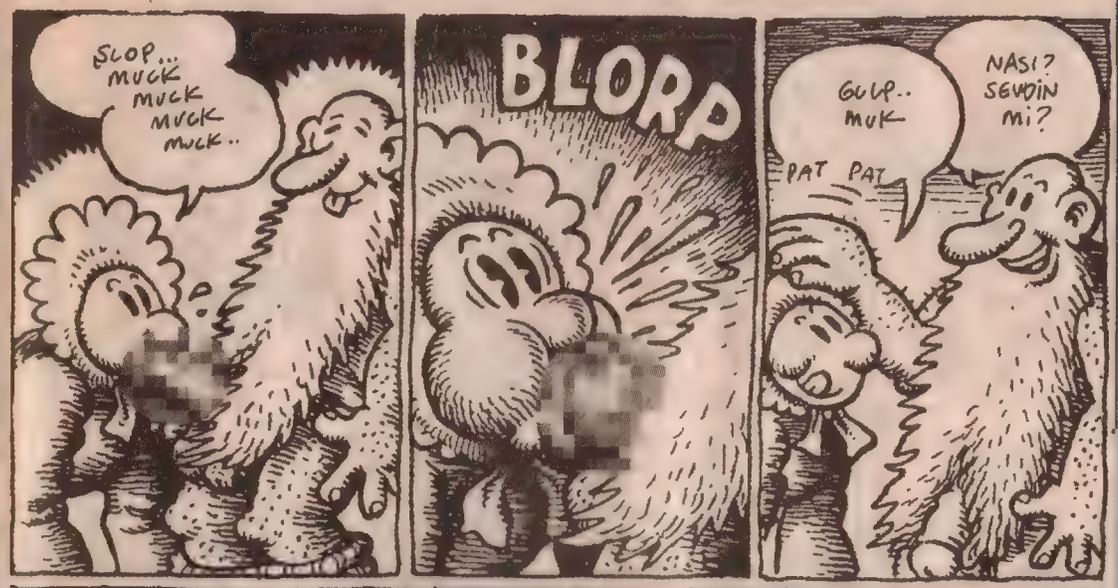
ŞLOP... MUCK MUCK MUCK MUCK..
BLORP
GULP.. MUK
NASIL? SEVDİN Mİ?
PAT PAT

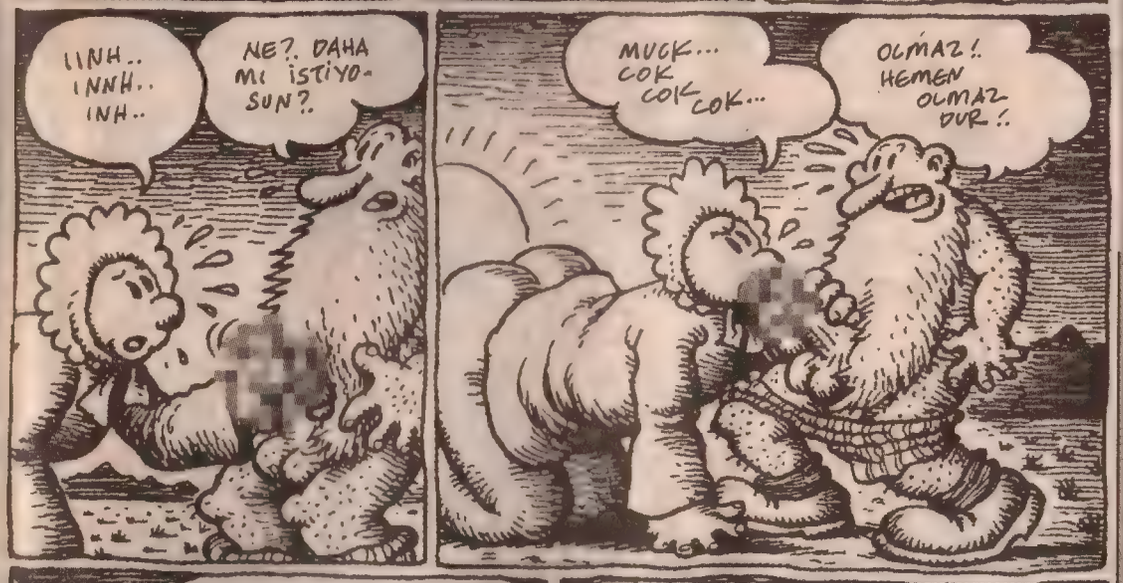
LINH.. INNH.. INH..
NE?. DAHA MI İSTİYOSUN?.
MUCK... COK COK COK...
OLMAZ!. HEMEN OLMAZ DUR!.

BİRAZ BEKLEMEN LAZIM... VAY CANINA ÇOK SIKI TUTUYOR!.
LOK LOCK COCK
PLUT PLUT PLUT
BU DA NE?..
CUMK CUMK CORK!.

BU BÖLÜMÜN SONU

ARİF'E TARİF GEREKMEZ AMA...

Tutucu çevreler ve okurlarıyla hep çatışma durumunda kalan Crumb, tedirgin edici üslubunu olduğu gibi önyargılara dayamaya bayılır.

Şimdi bir karikatürü ya da çizgi öyküyü ayrıca tarif etmenin ne tatsız bir şey olduğunu bir kenara bırakarak öyküye tekrar baktığımızda Crumb'ın hiç de kötü şeyler çizmediğini yalnızca bizim öyle gördüğümüzü söyleyebiliriz.

Öykünün kahramanı Mr. Naturel, Amerikada'ki büyük ekonomik kriz sırasında genç olan, 60'lı yıllara doğru da hipileşmiş bir ihtiyar. Tabii hipi olabilmek için de hakkaten çile çekmiş, bütün kanılarından kurtulmak ve saflaşabilmek için tonlarca meditasyon yapmış. Paraya değer vermeyen, özellikle bir çocuğu terketmeyecek biri olabilmek için önceden tedbir almış. Beş parasız çöle gidip günlerce kalabilecek kadar cesur. Her neyse, sonuçta Mr. Naturel ile küçük(!) kız çocuğunun başından geçenlere, bir bebeği doyurmak zorunda kalan ve elinden gelen son çareye başvuran bir ihtiyar olarak bakabilmek için çok adil, iyi niyeti, gerçekçi ve şefkatli olmalısınız... Çünkü Crumb Mr. Naturel'i böyle yaratmış.

Crumb'ın 1970'lerde "Beat Generation" arasında kült olmuş karakteri "Hergele Kedi FRITZ"

Eğer başka türlü bakarsanız çocuğunu terkeden anne ve sevgilisi ya da helikopterle gelen polis gibi düşünmüş olursunuz. Zaten Crumb da okurların başka türlü düşünmeyeceğini iyi bildiğinden bebeği de büyük çizmiş. Çünkü çölde küçük bir kız çocuğuyla yalnız kalan bir erkeğin O'nu cinsel bir şey, bir kadın olarak göreceğinden emindir.

Açıkça Crumb şöyle demektedir: "Ben asla böyle birşey çizmedim,böyle bir şey yok. Her şeyi abuk sabuk, bozuk ve sapkınca görüp yapanlar sizsiniz!"

Bu biraz; İspanya iç savaşından sonra savaşın anlamsızlığını gösteren meşhur Guernica resmini yapan Picasso'nun kendisine "bu resmi siz mi yaptınız?" diye soran generale:"Hayır, siz yaptınız!" demesine benziyor. Zaten underground denen şey de budur: İnsanın karanlık varlığını ifşa etmek, onu en derinlerinde sakladığı kötülükle suç üstü yakalamak.

TİK GİBİ TRİPLER

-Yavuz Taran-

- En derin uykunda, babanların odasından antibiyoksi yaşlı kokusu ifrazaatı sızmakta, buzdolabı titreyerek mola verir. Tv'de beşinci kere aynı filme müebbet gibi takılırsın. Sigara tablası Çernobil gibi. Gök gürültüsü, paparazi flaşı gibi şimşekler. Pencereyi grekoromen sitilde açar vazife gibi derin bi soluk çekersin... Şehir olağan üstü haldedir hatta sokağa çıkma yasaklı gibi... Egsozsuz caddeler, sokaklar, ağaçlar, hayretten dona kalmış suratlı park edilmiş araba bozuntuları. Niye çıkıp uzun bi yürüyüş yapmam şimdi için bahane arayışları istila eder "IQ" su gayri milli hasıla beynini. Gider odana yatarsın.

- Duş perdesinin eteklerindeki rutubet cumhuriyetinin keriz bakterileri mıymıntılığında uyanırsın yatakta. Metalci kafanı kuştüyü yastığa gömüp, ağızdan salya sızıntısı boyutunda bi morg uykusudur uyandığın. Eve taze gazete kağıdıyla çay kokusu sinmiş. Baban karete hareketleriyle gazeteyi katlama, okuma, çevirme eylemiyle, annene "kültürlü adam illizyonu", triplerindedir... "Günaydın" sessiz filmi tebessümleriyle evin kareli bölgesi banyoda bulursun kendini, canın miyavlamak ister, miyavlayamazsın. Aynayla yüz göz olup, poturunu indirip klozete otururken gece boyu biriken potur içi kokun burnundan dalar içeri. Tımarhane gibi bi koku bu herhalde dersin. Kahvaltı masasında ekmek kırıntıları batar dirseklerine. Süt o gün bi değişik tattadır.

- Dolaptan civciv iddiasız iki yumurtayı sitres topu gibi avucuna alır, itinayla cezvedeki karanlık suya salıverirsin. Yerin serinliği, tabanının topoğrafyasından kaval kemiğine üfürmelerdedir. Kızarmış ekmekler lunapark atış poligonu hedefi gibi fırlar makinadan... Balkondaki şaşkın kumru kendi rekorunu egale edip yine kattadır... Güneş jaluzide ince hüzmelerle dilimlenip mutfağın menüsüne katılıyordur. (Gülmekten) Tişört paraşüt kadar tiril... Lavabonun sabunu kuru, yanında bi yarabandı yapışkanlı yüz koruyucusu yarım bant, hijyen hijyen konuşlanmış... Suratının şişikleri irtifa kaybedip, hayvan eski tanıdık siimaya dönüşüyo gibidir... Arkeolojik kazıda kuru kafa bulmuş gibi fırçalarsın dişleri. Kapının tok sesi sokağa çıkarken kayıtlardan silinir...

- Şehrin yarısı, doğduğu yerlere geri dönüp, çoban salata, et, aile özlemi tribine girmiş, sana da "sen de gelsene oğlum, oraları bi görsen yamulursun" turizmci ağızlarındadır... Sense, üç arkadaş Cihangir'de bi çatı tutup, Bar, Zar, car, car kafasına yazılmışsındır. Sokaklar, rutubet geğiren bina kapılarına mecburen muhabbet koyuyordur. Cam'a yapışık "kiralık" yazısı hedefine kitli vietkong gibi ilerlersin. Birileri buralara yüzde altmışı pamuk-yün-tekstil, yüzde on elektronik yüzde yirmi enkaz yerleşmiş, duvarların içinde " Mutlu yuva laboratuarı - tadılat nedeniyle kapalıyız" sekline bi ömür törpülüyordur.

Sarmısak kokulu ağızlar, ter kokulu omuzlar, koltuk altları, terliksiz, soğuk, hatta ıslak banyoda filan zeminler, hiç ısınmayan odalar, bir anda yanıp sönen en ucuz teneke sobalar, pirelerin nesilden nesile yaşadığı halıfleksler, berbat renkler, direk depresyona sokacak görüntüler, kötü boyalı odalar, rutubetli duvarlar, akmış dökülmüş tavanlar, sıyrılmış duvar kağıtları bir aydır evde bekleyen çöp torbaları, evin içindeki üst üste sinmiş kokular, oksijenden'den bi haber odalar, ev hiç havalandırılmadığı için ısınıp yıllanmış kokularını dışarıya salan mecburi eski mobilyalar, halı uydurukları, hiç açılmayan eğreti perdeler, inşaatan bu yana silinmemiş pencere camları, inatlaşma yüzünden yıkanamayan yığınla bulaşık, çay bile yapamıyacak kadar techizatsızlık, tüpsüz, ocaksız, tabaksız, çatal bıçaksız pis mutfaklar, pis lavabolar, havlusuz veya pis havlulu banyolar, berbat tuvaletler, çalışmayan sifonlar, giyinirken seçip almak için üst üste atılmış yığınla pis giyecek, yırtık, kesik kokulu çoraplar, onca pisliğin içinde illaki deodorantlar, yatak altlarına itilmiş lekeli porno dergiler, hiç geçmeyecek kirler, yatakta şiltelerde.

Kalıcı, iğrenç lekeler, gelenlere verilen en az 34 kişinin daha önce yattığı kusmuk çarşaflar, pislikten taşlaşmış artık kahverengi gibi görünen battaniyeler, daha sonra tasnif edilip ayıklanmak üzere senelerdir kutularda biriktirilen kağıtlar, fişler, makbuzlar, bozuk paralar, fotoğraflar, illa hava atılmak için sergilenen objeler ben bunları da biliyorum dedirtecek nesneler irili ufaklı spor aletleri, hafiften tıngırdatma bilgisine sahip olunan müzik aletleri, yerlerde kullanılıp atılmış prezervatiflerin unutulan, açmak için yırtılmış paketlerin uç kısmı, mutfakta ve girişte depozitosuz bira şişesi yığınları -depozitolu şişeler parası için anında geri verilir- olmayan sabun ve deterjanlar

Off, sahiplenilmemiş yasamlar, günü birlik aşklar, bu evlerde geçirilmek durumunda kalınan bazı geceler hafta sonları, illa da yıllarsın, Tabii ki...

YERYÜZÜNÜN HALLERİ

Sabah girdiğim bütün sınıflarda yoklama alıyorum. Önüm arkam sağım solum iki değil, üç değil, dört, beş, aldı, yedi, sekiz..
Yokluyorum, yokluyorum, yok oluyorum. Siz olmasaydınız ne olurdu diyorum, yazıyorlar.
Ben olmasaydım şu olurdu.
Ben olmasaydım bu olurdu.
Ben olmasaydım sınıfın mevcudu otuz yedi değil, otuz altı olurdu. Sigaramı yakıp çayımı içerken anlıyorum. Ne kötü kendisini sadece rakamdan ibaret gören bir öğrenci.
Kapanmış bir okul gibi ıssız şimdi yüreğim.

Kedi sütü emdim ben. Kediyi ayaklarından kaldırıp, pembe memelerini ağzıma aldım. Ben emdikçe kedinin memeleri ve gözleri büyüyordu. Anne olmak istiyorum tez elden. Bir çocuk bana benzeyen. Büyütmek onu karnımda ve kucağımda. Kendilerinden güzel çocukları olur güzel kadınların. Ve hergün bir parça doğar sanki insan.

"Gidebileceğim hiçbir yön kalmadı" diyor bir depremzede. Yıkıldı evim. Şu köşe kış köşesiydi, şu köşe yaz köşesi. Cebindeki bütün para bir milyon üç yüz bin lira. İlknur ona telefon kartı aldı kendi parasıyla. Otuz kontürlük. Ölü bir bebek, ölü bir kadın vardı hattın öbür ucunda. Ve o telefon kartı hala otuz kontür.
Altından kalmayacağımız bir enkaz şimdi hayat.

Bir telefon beklersiniz durmadan, ya da buluşma anının sürekli düşünü kurar şehirde hummalı bir köpek gibi onu ararsınız.
Öteki sizin mutluluğunuzdur. O sizin için artık aşkı simgeler. Her şeyi ona yansıtırsınız. Onun dışındaki her şey boş ve anlamsızdır. Artık aşık olmakla meşgulsünüzdür. Öyle ki, elinizi nereye koyacağınızı bilemezsiniz. Eliniz ayağınıza, ayağınız yüreğinize karışır. Öpüşmeye nereden başlanırdı düşünür bulamazsınız. Ama, yine de düşünmeye değer. Çok terleyen, hem de gözlüklü birini tanıyorum. Herşeyi düpedüz söylemeyi seven biri. Terini yüzüme sürdüğümü hatırlıyorum.
O şehirde ona öpüşümü bırakıp başka bir şehre geldim. Şimdi yalnız onu özlüyorum. Sevgilim olsun istiyorum. Onu arzuluyorum. Arzum sadece bedensel değil.
Sesi on bir tuş uzağımda. Söylemek istenmiş bir türlü söylenememiş, gırtlakta takılıp kalmış bir söz, postaya verilmemiş bir mektup.
Yerli bir filmin gözü yaşlı seyircisiyim.
Elimi yüzümü yıkamaya gidiyorum.

Bir şeyin kendisine verdiğim öneme değmesidir hayatımdaki en mutlu an. İşte bu yüzden bütün umutsuz aşklarınız benim.

Bir pazartesi öğleden sonrası, bugün işe gitmemişliğin Eylül tadı saçlarımda. İliklerime üflüyor nefesini neyzen. Ve Mevsim hala üzerimde büyük etki yaratıyor. Kadın olmanın anlamını düşünüyorum. Kadın olmanın acısını az çok bildiğimi sanıyorum.
Hisar önünde yıllanmış bir çınarın duldasında en az yarım litre çay içtim. Üç tane boyoz yedim. Yeryüzü hastalığına tutulduğum zamanlar hep sevdim. Ben yendim hayat inanmazsan say! Ayvalarım sarardı oy oy!...

-PİA-

ÖLÜ TAVUK ŞESİ!...

BÖLÜM 2

BARRETT,

rock tarihinin dev kurbanıdır. O, hastalıklı rock hokkabazlıklarına yeni bir şeyler katamayacak kadar bitkin düştüğünde,kendisini yeni bir yaşam tarzının gerçekleştirilmesine verdiğini hiç bir efsane didikçisi kavrayamadı.

Syd Barrett'in kuzeni Ian Barrett ile 1996 yılında yapılmış olan röportaj...

STC: Roger ile ilgili en eski hatıraların nelerdir? Bildiğim kadarıyla 1973 yılında doğdun yani olayların Syd (Roger) için en kötüye gitmeye başladığı zamanda. 70'li yılların ortalarına ve sonlarına ait bizimle paylaşmak istediğin herhangi bir hatıran var mı?
IB:Ben büyürken Roger'i neredeyse hiç tanımadım. Ne zaman büyükannemi ziyaret etsek Rog odasında olurdu ve onu neredeyse hiç görmezdik. Tek bildiğim pek iyi bir durumda olmadığı. ve yalnız kalmak isteğiydi. Ünlü biri olabileceğinin ve yaşadığı olayların detaylarının gençlik yıllarıma kadar farkında değildim. Bir çeşit rehabilitasyon merkezinde Rog'u ziyaret ettiğimizi ve onunla ormanda yürüyüşe çıktığımızı hatırlıyorum. Fakat onun niçin orada olduğunu bilmiyordum. Tek hatırladığım bu merkezin oldukça korkutucu göründüğü idi.

STC: Amcanla birlikte olmak nasıl bir şeydi ve onun geçmişi ile ilgili konuları gündeme getirmemek gibi bir kural var mıydı?
IB: Geçmiş Rog'un asla bahsetmediği bir konudur.

STC: Roger sana hiç Beatles, Stonesor diğer ünlü kişilerle tanışmasından bahsetti mi?
IB: Hayır.

STC: Bu günlerde ne çeşit müzik dinliyor?
IB: Roger'in küçük bir pikabı var, ama sadece bir kaç plağı var ve kaseti var ve bunlar klasik konserler. Artık müzikle fazla ilgili değil. Bir akustik gitarı var ve kendi kendine tıngırtadıyor. Sanırım ama ben çaldığını duymadım.

STC: Roger kendi hakkında ne düşünüyor, geçmişini umursuyor mu ve diğer pek çok sanatçı üzerinde büyük bir etkisi olduğunun farkında mı sence?
IB: Geçmiş Rog'un hiç umurunda değil. Ve bir zamanlar çok sevdiği show dünyasının heyecanından ve panltısından çok uzaklaşmış durumda. Ve enimim 60'lı yıllarda birkaç şarkı söylediği ve biraz gitar çaldığı için onunla bu kadar ilgilenilmesi de onun aklını karıştırıyor.

STC: Roger'in Cambridege'deki evinin potansiyel ziyaretçileri için söylemek istediğin bir şey var mı?
IB: Roger'i ziyaret etmek isteyenlere söylecek tek bir şeyim var "YAPMAYIN" Biliyorum ki fanatikler gerçekten onunla ve durumuyla ilgileniyorlar ama insanların hergün kapısını çalmasından hoşlanmıyor ona iyi dilekler sunmak için olsa bile. LÜTFEN onu hayatını mutlu yaşaması için rahat bırakın. Onunla ilgilenen herkesi temin ederim ki o mutlu ve tatmin olmuş durumda. Eğer evinin etrafında dolaşan ve kapısını çalan hayranları olmasa daha da mutlu olacak. Bu bağlamda bu yazıyı okuyan ve adresini bilen herhangi biri bu adresi yayınlamazsa çok sevinirim. Lütfen insanlara onun nerede oturduğunu söylemeyin. Her insanın bir mahremiyete, yanlızlığa ve sessizliğe ihtiyacı vardır. Çok tabii olarak. Eğer Roger hala müzikle ilgilenseydi bu mahrumiyet biraz daha azalırdı ama, o yirmi yıldır hiç plak yapmadı. Lütfen ona biraz anlayış gösterin ve onu yalnız bırakın. Eminim Roger hayranlarının ilgisinden etkileniyor ama onun hayatına rahatsız edilmeden devam etmesin izin verirseniz çok daha mutlu olacaktır.

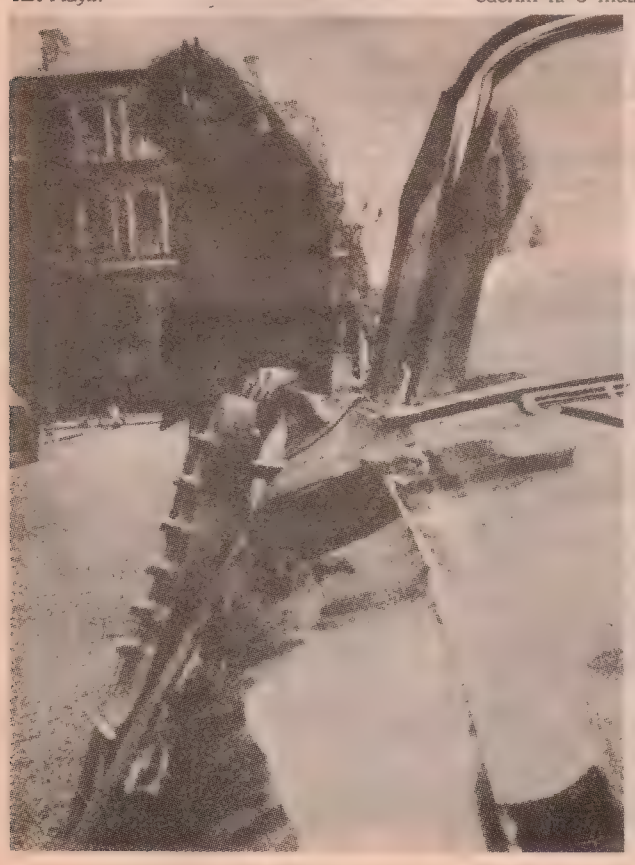

STC: Kapısını çalan insanlara Roger, ne diyor. Kapıyı suratlarına mı kapatıyor.
IB: Nadiren içeri girmelerine izin verir ama, genellikle kapıyı mümkün olduğu kadar kibarca kapatır.

STC: Roger Christmas veya yaşgünü gibi aile olaylarına katılıyor mu? 50. yaşgünü için planlanmış bir şey var mı?
IB: Eğer Roger aile olaylarına veya partilere katılabilse idi bu muhteşem olurdu. Ama sosyalleşmeyi sevmiyor ve kalabalık insan gruplarıyla birlikte olmayı rahatsız edici buluyor
Luton'daki evimi pek çok kere bir günlüğüne ziyaret etti ve 80'li yılların başında Christmas için evimize geldi. Bu çok güzeldi. Bana hediye olarak melodiler çalabilen elektronik bir oyun getirdi. Onunla divana oturup oyuncağın nasıl melodi calabildiğini öğrettiğini çok canlı olarak hatırlıyorum. Maalesef "See Emily Play"in ilkel yorumu o akşam üstü için mevcut değildi!!

STC: Roger'in şimdiki durumu nasıl?
IB: Bu benim cevap verebileceğim bir soru değil çünkü, a) bu soyut ve göreceli bir kavram b) ben o değilim ve onun psikolojisini özetleyemem. Tüm söyleyebilceğim ben ve ailem geçen yıllarda onunla olan görüşmelerimizde onun huzuru ve rahatlığı bulduğunu farkettik. Evde vakit geçirmekten mutlu; televizyon seyrediyor, biraz resim yapıyor ve okuyor. Roger ile konuşmakla diğer insanlarla konuşmak aynı değildir, çünkü değişik ve kırılmış bir konuşma tarzı vardır. Ama hergün birşeyler epey soyut görünebilir ama herşeyin kendi içinde bir iç mantığı vardır. Ve bu onun hala 1960'lardaki vahşi akıl hastası deli olduğunu düşünüyorlarsa bırakın düşünsünler. (Ama bence bunun çoğu uydurmaydı) Aslında tüm bunların ona ve müziğe olan katkılarına kötülük olarak algılıyorum. Ve aynı zamanda olayı izlemekte çok tembel bir yol.. Medyanın Roger'i deli bir rock dahisi olarak algılayıp grubun başarılı olmasından sonraki yıllarda onun yaşadığı acıları ve kederi dikkate almamaları beni hasta ediyor. Detaylara girilmeden insanların Roger'in kontrolü kaybedişinin gerçeklerini ve baskılarını anlayamazlar.

STC: Roger'in müzik hayatını kaydettiği bir albüm/kayıt defteri var mı?
IB: Gerçekten Roger'in Floyd zamanından sahip olduğu şeylerin olup olmadığını bilmiyorum. Ama pek fazla bir şey olduğuna inanmıyorum. Benim dergilerden ve gazetelerden aldığım birkaç metaryalim var, ama bunlar kitaplarda basılmamış şeyler değil.

STC: Roger'in evli olduğuna dair dedikodular duydum bu doğru mu?
IB: Bu doğru değil. Roger annesi yani benim büyükannem birkaç yıl önce öldüğünden beri yalnız yaşıyor.

STC: Roger'in müziğinin rock tarihinin büyük bir parçası olarak kabul edilmesine ve her sene binlerce yeni hayran tarafından satın alınmasına şaşırıyor musun?
IB: Her zaman Roger'in çalışmalarına bunca zamandan sonra büyük ilgi gösterilmesini şaşırtıcı buluyorum. Ve tüm bu yıllar süresince insanların bana anlattığı garip hikayelere de şaşırıyorum; Bir milyon kere öldü. Pek çok partiye katıldım ve bu partilerde insanlara Syd'nin yeğeni olarak tanıştırıldım. Bu beni sinirlendiriyor. Çünkü böyle bir ailenin bir ferdi olarak doğmaktan başka bir şey yapmadım. İnsanların Roger'in hayatı ile ilgilenmeleri beni etkiliyor ama yaltaklanılacak bir hatıra olarak kullanılmak istemiyorum. Yakın arkadaşlarım benim duygularıma karşı daha düşünceliler ve konuyu açmıyorlar ama bazı arkadaşların beni bir pazarlık aracı olarak görmeleri acı verici. Eğer bir kişi gerçek bir hayransa onunla saatlerce konuşmaktan ona Roger'in yaşadıklarını anlatmaktan mutluluk duyarım. Çünkü farkediyorum ki pek çok insan tamamen karanlıkta ve gerçeği bilmek istiyorlar. Gerçek şu ki; Rog, geçmişte olduğundan çok daha mutlu. Çok uzun süre sahip olamadığı huzuru şimdi buldu.

STC: Geçmişi göz önüne alınırsa Roger'in uyuşturucuya olan tutumu nedir? Sana bu konuda nasihat etti mi hiç?
IB: Uyuşturucu konusundaki düşünceleri hakkında hiç bir fikrim yok. Ama uyuşturcu yüzünden yaşadıkları göz önüne alınırsa fikirlerini tahmin etmek için pek de fazla hayal gücüne gerek yok bence.

STC: Duyduğuma göre Brian Eno ve Jimmy Page, Roger'in arkadaşıymış... Bu konuda herhangi bir bilgin var mı?
IB: Bildiğim kadarıyla Roger'in hayatını anlatan bir kitapta Eno ve Page'in Rog'la çalışma isteği olduğu yazılmıştı ve sanırım bu dedikodunun nedeni de buydu. Emin değilim ama, her iki adamın Roger'i tanıdığını sanmıyorum..

STC: Pink Floyd Division Bell için video çekimlerinin çoğu Cambridge'de gerçekleşti. Roger kafasının dev bir maketinin sokaklarda dolaştırıldığını biliyor mu?
IB: Ben bilmiyordum. Ve Roger'in da bildiğini zannetmiyorum.

STC: Biliyorum ki bir kasa dairesinde kilitli tutulan Syd Barret materyali var. Geçmiş yıllara ait video/ses materyalleri, solo outtake'ler vb. Baban ve diğer amcan Opal'in çıkartılması görüşmelerine karıştı mı? Ve eğer EMI "Syd Barret Ender Rastlananlar'ını çıkartmak istersе onlar bu işi yaparlar mı?
IB: Böyle bir soruya cevap verecek bir konumda değilim. Bir yerlerde başka kayıtlar da olabilir. Ve bunları dinlemek için ben de en az diğerleri gibi heyecan duyarım. Ama bu kayıtların nerede olabileceği konusunda en küçük bir fikrim bile yok. Roger'in plak şirketi ile hiçbir ticari ilişkim yok. Ailemin Roger'a ticari ilişkilerinde yardım ettiği doğru ama, direkt olarak bir iş ilişkimiz yok dolayısı ile ender rastlananların olup olmadığını bilemeyiz.

Syd'den 1982 tarihli bir kare

STC: Sen nasıl bir Pink Floyd hayranısın? Pink Floyd'un her görüşünü seviyor musun? Ve amcanın eski Pink Floyd'daki gitar stili hakkında ne düşünüyorsun? Ayrıca sen ne tür bir müzik ile ilgileniyorsun.
IB: Biraz ön yargılı olabilirim, ama eskilerin hepsini seviyorum, sonraki Floyd'un müziğinin çoğundan sıkılıyorum. Bu gerçekten şahsi bir şey değil, sadece benim tarzım değil. Benim kişisel seçimim 60'ların "13th Floor Elevators" ve solo Roky Erickson'dan Julian Cope, Spacemen 3-1994 Pop-Beatles'a ve Prince, Funk, Indie, tekno dans müziğine kadar uzanıyor. Temel olarak herşey ve hiç birşey yani. Roger'in müziğini dinlemek özellikle solo albümleri gerçekten anlatamayacağım garip bir deneyim. Temel olarak; kulaklarım Roger'i söylerken duyuyor beynim ise bunun gidip ziyaret ettiğim Roger'dan başka birisi olduğunu söylüyor. Bu plaklar yapıldığında ben henüz doğmamıştım bile ve bana aynı kişi gibi gelmiyor. Ben onun müziğini dinledimde, taşımak zorunda olduğum fiziksel yük diğer insanlardan çok daha fazla. Aynı zamanda diğer insanlar için şarkıların ortaya koyduğu gerçek acıyı bloke etmek kolay çünkü onlara kendilerini şarkıların bir rock kaçığının komik değişkenliği olduğuna inandırabilirler ama, korkarım ki ben bunu yapamıyorum.

* * *

Çeviri: EBRU YETİŞ

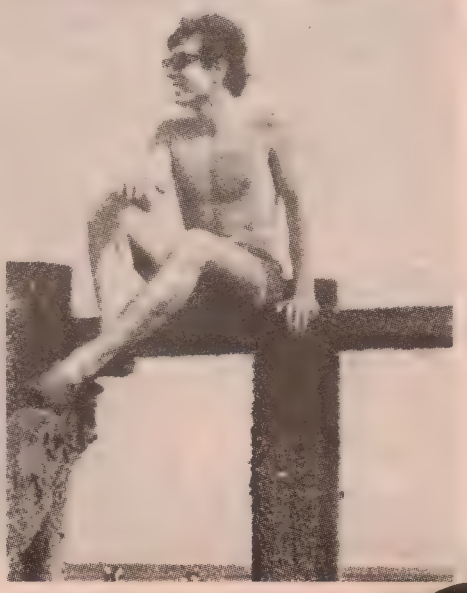

OPERADAKİ ROCKÇILAR

RÖPORTAJ: SİBEL ORAL

Bir çoğunuzun onların ismini duyduğuna eminim. Basın onlardan OPERADAKİ ROCKÇILAR ya da DEVLETİN ROCKÇILARI diye söz ediyor. Ama siz basının böyle tanımlamalarına değil kendilerini dinleyin. Bakın size ne anlatacaklar; *KAPTIKAÇTI ORMANLARINDA BİR GÜN / ALTI TANE YÜZ ÇIKTI YOLA/NE SELAM VEREN VAR NE DURAN DERVİŞ SELAMINA/ O HAYALİ PATİKADA / DURUP DÜŞÜNELİM YAPACAK NE VAR / AKSİLİKLER DİYARINDA ÇIKAN YARLAR / İNSANLARIN KURDUĞU O KAPANLAR / KEÇİ YOLLARI TAŞTAN BOZULMUŞ HERŞEY BAŞTAN / ÖLÜMÜ BEKLEYENLER YANILMIŞ EN BAŞTAN / YEDİ BAŞLI CANAVAR İNİYOR DAĞDAN / ELİ KOLU VAR BAKIN KAÇMADAN / EYY AHALİ ALTI YÜZ GELİYOR O HAYALİ BATAKTAN.....*

Evet altı tane yüz nihayet geldi. Protest şarkı sözleri,müzikalitedeki ağır çizgileri ve farklı soundlarıyla bir örneği daha olmayan bir grup... Hepsi Ankara'da yaşıyor, yaptıkları müzikle TİCARİ KAYGILARDAN uzak, medyanın ŞEKER RENKLİ tablolarına aldanmamış, müziklerinden ve inandıkları değerlerden ödün vermemiş SANATÇI tanımlamasının tabiri caizse kendilerinde CUK diye oturan ALTI TANE YÜZ yani 657 bakın daha neler anlatacak....

****Nihayet Türk rock müziğine alternatif bir soluk ve yepyeni bir boyut kazandıran "ALTI TANE YÜZ" geldi. Bizlere o altı yüzü kısaca anlatır mısınız?...***

657> ALTI TANE YÜZ gruba isim ararken ağzımızda gevelediğimiz bir kaç tümceden biriydi.Altı tane yüz derken 657 çıktı meydana.. Ewet 657 Devlet memurları kanunudur, ama bu devlefin problemidir. Devlet kendinden para alan herkesi bu kanuna dahil etmektedir. Bu konuya daha sonra değinicez.

Dediğimiz gibi başlangıçta 6 kişiydik .Zaten 6 tane yüz ordan çıktı. 6'nın 5'i devlet memuruydu sadece gitaristimiz FATİH öğrenci (ayyy yazık) şimdi 5 kişiyiz.

YUNUS EMRE ÖZORHAN (VOKAL)

Ankara devlet opera ve balesinde 10 yıldır görevli. Çeşitli solo rolleri var. OTHELLO, CARMEN, MİDASIN KULAKLARI gibi.. Ayrıca Ankara Devlet konservatuarı şan ve opera bölümü mezunu.

FATİH KORKMAZ (ELK. AK. GİTAR)

En genç eleman ve henüz öğrenci. Sıkı ROCKER. Ayrıca daha önce bir çok grupta çaldı.

KEMAL GÜNÜNÇ/ *KETO* (KLAVYE)

A.D.K Obua ve kompozisyon bölümü mezunu. Bir çok tiyatro ve film müziği dalları nda ödülleri var. Akusmatik müzik dalında DÜNYANIN EN İYİ 5 BESTECİSİ arasında. Ayrıca lakabı olan ketonun medyumlarla bir ilişkisi yok. Peter Sellers'ın PINK PANTHER deki Keto'su..

CEM ÖRNEK

(DAVUL /VURMALI ÇALGILAR)

A.D.K vurmalı çalgılar bölümü mezunu. 19 yıldır D.O.B orkestrasında görevli. İzmir devlet senfoni orkestrası ve C.S.O ile solo konserler verdi.

****ALTI TANE YÜZ ne zaman biraraya geldi? Ve kurulma aşamasında amaçlanan idealler gerçekleştimi?***

657> 96 nısanında bır araya geldık. Mayısta ilk konserımızı verdık. Eylül 96 ta kayıt için stüdyoya girdik. Emre ile Bora askere gidince dağıtım 97 Nisanına kaldı.

Evet ideallerimiz gerçekleşiyor. Sorularındaki bir çok tanımlamada bunun göstergesi zaten.

İlkeli ve doğru müzik bizim idealimizdi ve biz bunu yapmaya çalıştık. Bazı projelerimiz var ve bunun için para ve zaman gerekli... AMA KESİNLİKLE YAPACAĞIZ!

****Sanırım hepiniz 657 sayılı kanundan etkileniyorsunuz.***

Bu yasa çıktığında yıl 1965 miş ve o zamanlar daha insanoğlu AY'A BİLE GİTMEMİŞ. Üstelik çağın gerisinde bir sürü uygulamalarla dolu.S izler bu devlet yasası hakkında ne düşünüyorsunuz?

657>Evet gelelim kanuna. Yukarıdakilere ek olarak, isimi koyarken SANATÇI-MEMUR çelişkisine ironik bir yaklaşım söz konusu.Biz hiç bir zaman MEMUR olmadık.

SANATÇI OLDUĞUMUZU DEVLETE SÖYLEMEYİN O BİZİ KAMU KURULUŞUNDA MEMUR SANIYOR!

****Dönüşümler ve Altı tane yüz adlı parçalarınız 657 nin özeti gibi görünüyor. Dönüsümler enstrumantel bir parça olmasına rağmen sanki GİZLİ BİR ASİLİĞİ ve KIZMIŞLIĞI var. Genelde her parçanın bir hikayesi vardır. Peki ya dönüşümlerin hikayesi var mı?***

657> Parçalarımızla ilgili tespitlerin doğru her parçanın bir hikayesi var ama dönüşümlerin yok .O bir tarif...Adı gibi. Ve her albümde olucak . Dönüşümler 2 yolda.

**** Geçen sene şebek HEAVY METAL DERGİSİ okuyucuları sizi yılın en sıra dışı grubu seçti. gerçekten Türkiye'de bir örneğiniz yok. Bu yolda yalnız olmak riskli değilmi?***

657> Şebek HEAVY METAL Derğisi bizi çok şaşırtmıştı. Sevinmedik desek yalan olur. Yaptığımız işi seviyor ve saygı duyuyoruz. Bunları bozmadan ulaşacagımız noktalar elbette grur verici olacaktır. Başka bir örnegimizin olmaması ve RİSK kelimeleri bizi tanımlar.

****Müziğinizde hafif speed metal soundu var. Bazı yerlerde thrash oluyor, bazen hard-rock oluyor hatta, klasik müzik normlarına rastlıyoruz. Bazen vokalinizle sanki deliriyorsunuz ve dalga geçiyorsunuz. Sözleriniz gayet progressive... Bütün bunlardan sonra şunu diye bilirim ; BU ALTI TANE YÜZÜN TİCARİ KAYGISI YOK... öyleyse bu albümü çıkartırken zorlanmış olmalısınız. Neler oldu?***

657> Albümün kayıtlarını Ankara'da yaptık. Sonra datlarımızı cebimize koyup bizi anlıyacağını umduğumuz İZZET ÖZ'ün kapısını çaldık. Yanılmadık. O ve onun ekibinin katkılarıyla Aalbüm basıldı, çogaltıldı ve dağıtıldı. Gerçek anlamda bir produktörlük olmaması bazı sorunlar çıkardıysa da kimseye gebe değiliz. MEDYA MAYMUNU da olmadık. İkinci albümü de kendi imkanlarımızla yine ankarada yapacağız.

****Albümüzün teşekkür kısmında nightfall diye bir tanımlama var...***

657> Night fall gitarist Fatih'in çaldığı eski grubu

**** KEFENİ YEŞİL İNSANLAR diyorsunuz. Bunun dolar yeşili ile bir bağı varmı?***

657> Kefeni yeşil insanlarda, çayır çimeń gelibolu da toprağa gömülmüş anzak-türk askerlerini anlatır. Geliboluda kazandıgımız herhangi bir yerde kurşun, kovan ve insan kimligi çıkar.

**** ALTITANE YÜZ neler dinler?***

657> Rush, Pussini, Dave weckl, Ömer Hakim, J.S Bach, Jethro Tull, Dream Theatre, Fates Warning, Yes, Pink Floyd, Orhan Gencebay, Neşet Ertaç, Gentle Giant, A De Meola, Bülent Ortaçgil, Shostakowich, Cem Karaca, Queen, Deep Purple ve Nadide Sultan dinliyoruz. (heh heh heh)

**** Bazi dinleyenler müziğinizi jJethro Tull'a çok benzetiyor. Bu grubu sevdiginizi ben çok eminim.. Ne dersiniz?***

657> Bu konuda Yunus Emre konuşacak: " Hastasıyım ben onların. Yaşlanınca tüm günlerimi Jethro Tull'ın sözlerine ve armonisine adadım...."

**** Yeni albüm na zaman geliyor?***

657> Seneye, bir hafta kadar stüdyodayız ama bu sefer kendimiz çıkaracağız, ó yüzden "parayla" çok yakından ilgili. Tahminimiz 2000'in ilk aylarında raflarda olacak. E size özel bir sürpriz! Albümün ismini ilk kez açıklıyoruz.

(Evet albümün ismini daha sonraki satırlarda okuyacaksınız)

**** Neden İstanbul'u sevmiyorsunuz?***

657> Aslında İstanbul'u seviyoruz ama "Lümpenlerini sevmiyoruz.

**** Yeni çıkan ve kendini Rock grubu ilan eden bir sürü grup var. Fazla irdelemeyeceğim onları ama sizler rock müziği gerçekten yaşayarak yapıyorsunuz en azından istenmeyen gerçekleri söylüyorsunuz. Yani "gerçekler" için tavır alıyorsunuz. Şimdi bize Türkiye'deki Maalesef dejenere edilmiş) rock müzik hakkında ne düşündüğünüzü söyler misiniz?***

657> Öncelikle şunu söylemeliyiz ki" elektrik gitarın girdiği herşey" rock müzik değildir (Ayrıca bunu - iyi niyetle de olsa - satış için de olsa kullananların münasip yerlerini elektrik gitar girsin!)

Konformistler, rock kültürünün bir parçası olamazlar (İş siyah giyinmekle bitmiyor).

Kısaca rock ve türevleri (heavy/ trash/ death/ progressive/ hard/ symphonic/ art rock) bir yaşam biçimidir. Bu yaşam biçiminde " sahte ve ya imitasyon" hiç bir şey barınamaz. (Limuzine binip rock yapamazsınız). Yaşam standartları, coğrafya ve kişilik belirleyendir / Çıkış noktası ingiltere - orta sınıf /- baskı altında, sisteme monte veya demonte "yaşamı, ölümü, kentin kıstırılmışlığını, sistemi, birey-devlet-toplum ilişkilerini, aile kopukluklarını" irdeleyen insanlardan, müzik yapabilitesi olanlar "Rock Müzik" le ister istemez tanışırlar (müzik yapamayanlarda dinleyicisi olur).

Bu uzun girişten sonra, biz artık "Türkiye' li müzik tacirleri hakkında çok konuşmak istemiyoruz (onlar kendini bilirler) ama azda olsa "çok nitelikli müzisyenler" var. Bizi üzen bunların hemen hepsinin " eskiler ya da babalar dediğimiz kuşaktan olması yani "cenereyşın x" bu işin alt yapısıyla değil dış görünüm, bira ve narkotik intiharlar kısmıyla sanıyoruz.

BEATLES ANEKDOTLARI

ALPAY ERDEM

Beatles'ın unutulmaz animasyonu Yellow Submarine, yenilenmiş versiyonuyla hem de DVD olarak tekrar çıktı. Film 1968'de büyük bir galayla tanıtılmış, kraliçe için özel gösterim yapılmıştı.

17 Temmuz 1968'de Londra'daki Saville Theatre 500 kişilik kapasitesini fazlasıyla zorlayarak 1500 kişiyi ağırlarken binanın dışındaki caddeye toplanmış beş yüzbini aşan topluluk kudurmuş bir şekilde içeriye girmek için fırsat kolluyordu. Kraliçe bile o akşam Saville'de bulunarak bu olayın ilk tanıklarından olmak istemişti. Fakat muhafızların doğru tahmin ettikleri mahşer kalabalığı yüzünden güvenliğinin tehlikeye girebileceği konusunda ciddi uyarılarda bulunarak, Kraliçe'nin o akşama Buckingham Sarayı'nda televizyonun karşısında somurtarak geçirmesine sebep olmuştur.

The Beatles'ın uzun metrajlı animasyon filmi Yellow Submarine'i Mick Jagger, Twiggy Marrionne Faithfull ve Donavan gibi isimlerden günler sonra dünya galasını düzenlediği görkemli Saville Theatre yerine sarayın geçici perde kurulmuş ufak bir odasında izlemek, Eksellanslarının filmden büyük keyif almasını engelleyemedi. Bilakis Yellow Submarine; 1968'den beri Kralice II. Elizabeth'in en sevdiği film olarak tescilli.

Yellow Submarine, The Beatles'in Amerikan United Artist şirketiyle imzaladığı üç filmlik anlaşmanın A Hard Drus Night ve Help'den sonraki ürünü. 60'ların artasında Sergean Pepper's Lonay Hearts Club Band albümü üzerinde çalışan dörtlü animasyon projeye onay vermişti. Yapımına 1967 Agustosunda başlanan film yönetmeni George Dungihg önderliğinde 200 kişilik bir ekiple yaklaşık bir yılda tamamlandı. 90 dakikalık filmde grubun 1966-68 arası parçalarından on beş tanesi yer alırken orjinal soundtrack albüm söz konusu parçalardan prodüktörü George Martin'in imzasını taşıyan enstrümantal bestelerden oluşuyordu.

The Beatles ekibinin "psychedelic" takıldığı dönemdeki renkli rüyası Yellow Submarine ki Paul Mc Cartney aynı adlı parçayı gördüğü bir rüyadan esinlenerek bestelemiştir. Şimdilerde yepyeni kuşaklar tarafından keşfediliyor.

57 yaşındaki Paul Mc Cartney, 59 yaşındaki Ringo Star ve 56 yaşındaki George Harrison üçüncü binyılda binyıla bir kala "All You Need Is Love" (Tüm ihtiyaç duyduğum sevgidir) teması üzerine kurulu filmi ve müziklerini daha önce o hiç görmemiş, duymamış milyonlara ulaştırmanın kendileri için adeta bir misyon olayı inancında. Kuşku yok, eğer yaşıyor olsaydı John Lennon da aynı inancı paylaşırdı.

Beatles'ın beyni John Lennon, Japon eşi Yoka Ono ile birlikte uyuşturucuyla yakalanınca mahkemelik olmuştu. 1980'de öldürülen İngiliz şarkıcının mezarı, her 8 Aralık'ta dünya müziğine gönül verenler tarafından kuşatılır. Gençler ve genç kalanlar herhalde bu dört reformcu genci asla unutmayacaklar.

16 Aralık 1960'da George Harrison, Beatles turnesi için geldiği Almanya'dan sınırdışı edilmişti. Bunun nedeni ise George'un Alman yasalarına göre çalışma izni alamayacak kadar küçük olmasıydı.

16 Şubat 1968'de George ve John eşleri Pactti ve Cunthia'yı da yanlarına alarak Hirdistan'a uçtular. Amaçları 2 ay boyunca Maharishi Mahish Yogi'nin mezhebine konuk olup transandantal meditasyon yaparak ruhlarını pisliklerden arındırmak. İki gün sonra Ringo Starr'la eşi Maureen, Paul Mc Cartney, Tane Ashar Mia Forrow ve Danovan da onlara katılacaktır. Beatles tayfası Hindistan deneyimlerini çok geçmeden Sexy Sodie adlı parçalarında anlatacaktır.

9 Mart 1972'de George'un çabalarıyla düzenlenen Cover for Bangladesh'den elde edilen 10 milyon doların 1,2 milyon dolarlık bölümü kocaman sembolik bir çekle UNICEF yetkililerine sunuldu. Ne yazık ki paranın geri kalan kısmı saçma sapan yasal engeller yüzünden taa 1982'ye kadar öylece bekletilecekti.

2 Mayıs 1964'te Rolling Stones'un self-titled albümüyle İngiltere'de 1 numaraya çıkmasına Beatles'tan karşı atak Liverpool'u dörtlü de iki hafta gibi kısa bir sürede The Second Albüm'üyle Amerika'da zirveye ulaşarak listelerdeki en hızlı grup ünvanını kazandı.

John Lennon Yoko Ono, Eric Clapton, The Who, Jethro Tull ve Mitch Mitchell, BBC'nin Werhkley Televizyon Stüdyoları'nda çekilen "Rolling Stones Rock'n Roll Circus" adlı yeni belgesel film için bir araya geldi. Ve ne yazık ki çekilen film asla hiç bir yerde yayınlanmadı. 20 Aralık 1968

12 Aralık 1969'da John ve Yoko'nun kurduğu Eric Clapton gibi isimlerin de katkıda bulunduğu Plastic ONO Bond ilk konserine Toronta Barış Festivali'nde çıktı.

9 Ekim 1980: 40 yaşına basan John Lennon, Just Like Starting Over 45'liğini yayınladı. Eşi Yoko ise kiraladığı bir Jetle New York semalarına "Happy Birthday" mesajını yazdırdı.

MOUSE

GÖKÇE AVENOĞLU
gokce_m@hotmail.com

ASCRAEUS

-DISGUST-

(Hammer Müzik'1999)

BİR YUDUM ŞARAP VE CHAOS IN THE DARK CITY!

Soğuk bir kış akşamıydı. Hepimiz pencerenin önündeki yer minderine oturmuş yaradılışımızdan bu yana olabileceğimiz en tedirgin pozisyonu almış ve tedirginliğin tam aksi bir keyifle kırmızı şaraplarımızı yudumluyorduk. Önünde oturduğumuz ahşap pencereden görünen tek şey kışın sisli puslu havasıydı. Sahi sisli puslu dedim de eskiden çevreci bir çocuk oyunu vardı bu isimle. Şarap keyfinin tam ortasında bir çığlık duyduk. "Ayy" dedi yanımdaki tüylerim diken diken oldu." Asırlık çınar ağaçlarında asılı cesetleri görmeseydim belki gülebilirdim bu lafa. Yarım saat sonra tüm ahali ordaydık,cesetler morarmıştı. Tam da o sırada birden havanın aydınlanması şaşırttı beni. Asırlık çınar ağacının önünde durmuştuk. Babamın elinde oyunun biletleri. Çıldırıyorum herhalde dedim. Neyse ki anlık bir yanılsamaydı tüm bunlar. Fatih'te ilerlerken hep bunları düşündüm. Kadıköy vapurunda da. Sonra da elimde ki kapakta netleşti tüm bu yanılsamalar. Tıpkı hepimizin olduğu gibi kapaktaki mahluğun da çürümüştü bir yanı. Hepimizin çocukluğu çürüdü bu velet gibi. Ağlayamadık bile ne acı!

Lafı fazla uzatmayacağım.. Dinlediğim ilk anda bende uyandırdığı duygular bunlardı Ascreus'un son albümü "Disgust"ın. Tüm bu düşünceler ilk parçayla birlikte bir bir işledi beynime. Savaş ve şiddet karşıtı sözlerine karşın, agresif ve tepkili bir havada geçen bir albüm diyebilirim. Beşinci parça "hate" bu günlerde favorim. Hemen ardından gelen "Chaos in Istanbul" ise sanırım hergün yaşadığımız bu kaos kenti gayet iyi anlattığı için şu aralar en çok dillere dolanan şarkıları. Hey bir dakka "dillere dolanan" mı?? Evet sanırım artık sadece pop şarkıları için kullanmayacağız bu deyimi. Demek istediğim artık Türk metal piyasası da tıpkı yurt dışında ki gibi belli bir dinleyici kitlesine ulaştı. Ascreus'un da her yönden Dısgust'la birlikte yurt dışını yakalamalarına ramak kalmış diyebiliriz.

Ascreus, 1993 yılında Tolga (gitar/vokal) ve Emir (gitar) tarafından kuruldu. İlk albümü "Live"ı Aralık 1994'te Hades Records'tan, ikinci albümü "Red"i Temmuz '97'de Ada Plak'tan yayınlanan grup, bu iki albümü ile ulaştığı yüksek satış rakamlarıyla, Türkiye metal piyasasının en köklü ve sevilen gruplarından biri haline geldi. Tolga, Emir, Ahmet (bas gitar) ve Özgü'den(davul) oluşan son kadrosuyla yepyeni albümü "disgust"ı Kadıköy'deki Stüdyo Forte'de, daha önce Pentagram ve Radical Noise gibi isimlerle çalışmış olan Civan'ın prodüktörlüğünde kaydetti. 80'ler trash metalinin (Slayer, Exodus) en iyi yönlerini alıp, bunları 90'ların modern sounduyla (Machine Head, Fear Factory) birleştirerek yepyeni bir tarz yaratan grup, yurtdışından da olumlu tepkiler alıyor. Mastering'i İskender Paydaş'ın stüdyosu Civciv'de yapılan albüm Türkiye standartlarını zorlayan kayıt kalitesiyle sert ve ekstrem müziği, dinleyicilere en iyi kalitede ulaştırmayı hedefliyor. Geçtiğimiz aylarda İstanbul'da dünyanın en büyük metal gruplarından Overkill ile aynı sahneyi paylaşan Ascreus'un önümüzdeki günlerde yabancı bir plak firmasıyla anlaşacağı da söylentiler arasında.

Grubun bu albümünde tepkileri üzerine çeken tek unsur vokaller olsa gerek. Oysa onlar gerek verdiklerin röportajlarda gerekse çizdikleri yolla bu eleştirilere kulaklarını kapamış olduklarını gösteriyorlar. Bana kalırsa da bu yapılacak en iyi davranış çünkü ben de vokallerin albümün genel yapısıyla uyuştuğu kanısındayım. Her ne kadar bir takım eksikleri olduğunu söyleseler de ne demiş Zülfü Livaneli; "oturulur, tartışılır, konuşulur bu sorun nasıl aşılır, bunun ortak yolu bulunur"...

Bu albümü edinin...

STERILE NOIZ KLAN

-FIX-

(Hammer Müzik'1999)

ESKİYİ DE DÜŞÜNMELİ YAŞARKEN, YETERİNCE STERİL MİYDİ GEÇMİŞİMİZ?

Soğuk denebilecek bir akşamüstü. Bir ev gezmesinden gelmiş yorgun çocuk ayaklarım ve evden yükselen yemek kokuları. Yaşıma yakışmayacak bir bezginlikle oturuyorum evimize çıkan kırık dört basamakta. Şehre akşam çöküyor ve içerden annemin beni çağıran sesini duyuyorum ekmek arabası son kez terkederken sokağı.

Ben bunları yaparken tam karşımda ki evin örttüğü tepede bir stüdyo da birileri harıl harıl diye tabir edebileceğim bir zevkle çalışıyorlar. Ben herşeyi unutup içeri giriyorum ve yemeğimi yiyorum. O gün stüdyo da çalışanlar hiç karşılaşmadığım bir grup adam ve seneler sonra elime ilk albümleri geçiyor. O akşamdan sonra hepsi ayrı yönlere savrulmuş olacaklar ki ben daha aklı selim yaşlara geldiğimde bir grup kuruyorlar.

Sterile Noiz Klan'ın Hammer Müzik'ten çıkan ilk albümleri elime geçtiğinde tüm bunları düşünmüyorum kuşkusuz. Bana ilk etapta hiçbir fikir vermiyor, gruba ve yapılan müziğe gayet yakışan bu kapak. Çünkü grubun geçmişi çok eskilere dayanmıyor. Sterile Noiz Klan, 1997 yılı başında Murat, Burak ve Ozan tarafından kurulmuş. Daha sonra Hakan'ın katılımıyla son halini almış bir gruptur. Albüm kayıdından sonra ise Taner, Roland 808'i ile gruba dahil olur ve grup iyice güçlenir. Grup çok yeni olmasına rağmen üyelerin müzik yaşamı eskilere dayanır (Dogfight, Autumn, Noisepoppers, Consume...) Sanırım ben o merdivenlerde otururken elemanlar bu gruplarda ter döküyordu.

Üyelerin müzikal zevklerinin hemen hemen aynı olduğunu öğreniyoruz. En çok sevdiklerinin Suicidal Tendences, Godflesh, Fuggetunnel, Revolting Cocks...

Tür olarak industrial, hardcore ve ambient'i kaynaştıran grup Nisan'99 da çıkardıkları bu ilk albümleri "Fix" için; "Geçmişte kaybettiğimiz çok şey oldu. Sonu gelmeyen arkadaşlıklar, kaybettiğimiz sevdiklerimiz. Hayal kırıklıkları ve bir daha hiç dönemeyeceğimiz ANILAR. İşte Fix, bu duygular içinde oluştu" buyurmuşlar. Açıkçası albümden çok bu düşüncenin beni etkilediğini söyleyebilirim. Insanların sık sık yaptıkları birşeydir geçmişlerine göz atmak ancak alınan mesafeleri ölçerler çoğu kez. Geçmişe baktığında yaşadıklarını, kaybettiklerini düşünmek bir erdem olsa gerek.

Albümün açılış parçası "pale" beni fazlasıyla cezbetti. Ardından gelen parçaların karamsar havası ise geçmişe dönüp düşünmenizi sağlıyor. Bu düşünceyle grubun başarıya ulaşacağı kanısındayım. Ancak beni rahatsız eden tek şey şarkıların gayet başarılı olmasına rağmen fazla uzatılması ve tekdüzeleşmesi. Ağır bir tatlı etkisi yapabiliyor. Ama tabi ki müziği dinlendiğinde yarattığı atmosferin fazlasıyla önemli bir etken olduğunu söylemeliyim. Açıkça söylemeliyim ki Sterile Noiz Klan'ı samimi ve desteklenmeye layık bir grup olarak görüyorum. Ilk albümlerde olmazsa olmaz eksiklikleri en az hasarla atlattıkları kanısındayım.

Geçmişe dönüp çoktan unuttuğunuz şeyleri hatırlayın derim arasıra. Teybinizde de Sterile Noiz Klan... Neden olmasın...

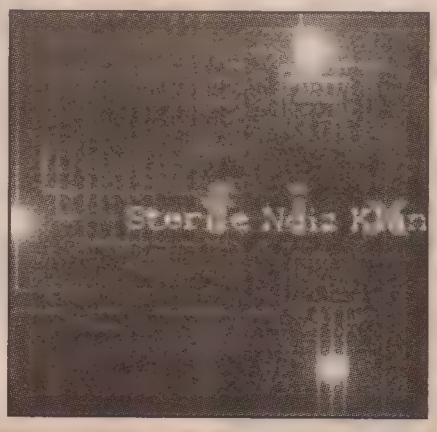

Güven Erkin Erkal'ın yazısı bu ay da 'Şeytan' yüzünden elimize ulaşamamıştır. Önümüzdeki ay kaldığımız yerden devam edecektir.

ARTİST OLMAK İSTİYORSANIZ, BABANIZA BUNLARI GÖSTERMEYİN.

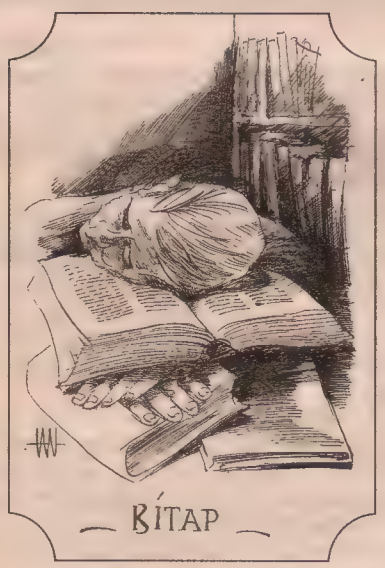

1967 yılında yayımlanan Salıncak Dergisi'nde çok iyi imzalar var. Suat Yalaz, (Sahibi ve sorumlu yönetmeni), Giovanni Scognamillo, Suavi Sualp, Bülent Oran.

Derginin 29 Nisan 1967 tarihli 25. sayısının kapağındaki "Artist Olmak İstiyorsanız Salıncak Okuyunuz" yazısını gören bir baba, derginin sayfalarının karıştırırsa nelerle karşılaşır? Tehlikeli Aşklar, Yeni Ahlak ve Roger Vadim, Ablam Beni Kıskanıyor, Gönül Yazarın Gizli Kuvveti, Nancy Soyundu, Talihsiz Pamela Tiffin, Beba Loncar'la beraber, Çinli Fahişe gibi yazılar ve o döneme göre oldukça açık fotoğraflar. Hatta Kulaktan Kulağa Köşesi'nde Playboy'un karikatür kızlarını gören bir baba elbetteki kızının artist olmasını istemez. Halbuki kapaktaki o duyuru, Olcay Prodüksiyon'un çekeceği bir film için artist adaylarının arandığının haberidir.

Benzer bir yayın da Agah Özgüç'ün1984'te yayımlanan Nasıl Artist Olabilirsiniz kitabıdır. (Martı Yayınları) Yine bu kitabın kapağını görüp de "Bu kitap sizlere artist olmak için her türlü olanağı sağlıyor" alt başlığını okuyan baba, eğer kitabın içine bir göz atmazsa kızına oldukça kızabilir.

Halbuki Nasıl Artist Olabilirsiniz, bir filmin nasıl çekildiğinden izleme aşamasına kadarki serüvenini ve Türkan Şoray'dan Cüneyt Arkın'a, Kadir İnanır'dan Müjde Ar'a bazı oyuncuların nasıl artist olduğunu anlatan, içerik olarak iyi ama, vasatı aşamayan bir kitap.

SALINCAK DERGİSİ (üstte)

İÇİNDEN FOTOĞRAFLAR (altta)

KİTAP
Telefon
(0212) 249 49 36

İÇİ BOŞALTILMIŞ KAVRAMLAR ANTOLOJİSİ

ÖZGÜRLÜK; Sanıldığının aksine özgürlük, sınırsızlığı değil, bir sınırı ifade eder. Sınır, bu kavramın varoluş sebebidir aynı zamanda. Bugünün ideolojilerinin sürekli empoze etmeye çalıştığı "özgürlük, özgür olmak, sınırsız özgürlük" gibi söylemler aslında gizli bir tutsaklık dayatmasıdır. Çünkü bir bireyin özgürlüğü, egemen sınıfların çizdiği sınırlar içersinde olmak zorundadır. Ve bu sınır, normal yaşamdan, sanat, siyaset, politika, felsefe, din vb. ne kadar tüm toplumsal etkinlik ve bilinç biçimlerini kapsar. Örnek olarak; Sanatta saçmalığın ayyuka çıkmasının nedenlerinden biri de, "sanatçıya" özgür olduğu palavrasını yutturulmasıdır.

Özgürlük herşeyden önce zorun ve zorunluluğun tanınmasıdır. Çünkü özgürlük toplumsal bir kavram ve kollektif bir üründür. Issız bir adada tek başına yaşayan bir bireyin özgürlüğünden söz edilemez. Zorunluluk egemen sınıfların dayatması değil, sınıfsız bir toplumun kendi iradesi ile konulmalıdır. Ancak bu sayede tüm bireyler eşit düzeyde özgür olabilirler. Eşit düzeyde olan özgürlükler birbirleri ile örtüşür ve özgürlüğün alanı ancak bu sayede genişler.

ÇEVRECİLİK; Genel anlamıyla; doğanın kirletilmesine karşın muhalif bir tutum sergilemek olarak tanımlanabilir. Özellikle sanayi devriminden sonra, tüm Dünya'da çevre kirliliği büyük oranda artmaya başladı. Kirletilmenin yanında doğa doğrudan yok edilmektedir. Bu durum karşısında insanların çevreci olması veya çeşitli çevre örgütlerinin ortaya çıkması olumlu bir gelişmedir. Fakat devletler, bir taraftan bu örgütlenmeleri desteklerken diğer taraftan sinsi bir politika yürütmektedir; çevreciliği bireysel bir aktive olarak sınırlamaya çalışmaktadır. Sivil toplumculuk anlayışının bir uzantısı olarak çevreyi, kullanıcının yani "halkın" temiz tutması gerektiği propagandası yapılmaktadır. Halbuki doğanın kirletilip yok edilmesi, ilk önce tekellerin kar hırsının doğrudan bir sonucudur. Sonuçta, yapılan propagandaların amacı, hedef saptırmak devlete ait olan suçun gizlenmesidir.

SİVİL TOPLUMCULUK; Bu, içi boşaltılmış bir kavram değil zaten içi boş olan bir kavramdır. Çıkış noktası, gözetim toplumu yaratma isteğidir. Özellike 20.yy'da toplumsal dinamiklerin denetlenmesi konusunda işe yaramaktadır. Bir ülkede toplumun iş bölümü yaparak idari ve denetim mekanizmalarını devlet aygıtının üzerinden alarak (bir ölçüde), bu anlamda yönetime katılmanın yollarından biri olarak tanımlanır. Ve bu, demokratik bir devletin vazgeçilmez bir koşulu olarak savunulur. Fakat bu, çeşitli kurum ve kuruşluşlarla toplum üzerinde doğrudan denetim kurmaya çalışan devlet aygıtının bir politik manevrasıdır. Temel amaç, topluma kendi kendisini denetlettirmek ve toplumsal dinamikleri sürekli kontrol altında tutmaktır.

TRAVMA NOTLARI

SİDİK YARIŞI; Kapitalist ekonomi politiğin temel hareket kavramlarından biri olan rekabet yasasının, siyasi platformlardaki yansımalarından biri.

DEVE; Erkek kutup ayılarında, dişisinin ölmesi üzerine iç güdüsel olarak türünün devamını sağlamak amacıyla kendisine çiftleşmek için seçtiği memeli hayvan. Fakat henüz anlaşılmamış olan; bu süreç içersinde devenin göstermiş olduğu davranış tarzıdır. Her ölen dişi kutup ayısı için aynı sayıda (% 2) deve, Afrika'dan Antartika'ya göç etmektedir. Bunun duyular üstü bir iletişim mi yoksa develerdeki salt kadercilik anlayışımı olduğu henüz anlaşılmamıştır.

SUÇ; Sınıflı toplumlarda, sınıfları mülkiyete göre değil de, bireylerin eylemlerine göre belirleyen genelleştirilmiş bir hukuk teoremi. Teoreme göre; suç, üst sınıfa dahil olan bireylerin pratik faaliyeti dışında kalan tüm eylem biçimleridir. (alt sınıfın yemesi, içmesi, uyuması vs.)

3,5; İnsanlarda fizyolojik aktiviteye bağlı olarak ortaya çıkan psikolojik bir etkinlik durumu. Bu duruma sebep olan başlıca faktör, adrenalin miktarındaki aşırı artıştır. Psikoloji literatüründe; korku, gerilim gibi kavramların kökensel birliği 3,5'tur. Halk dilinde ise, "3,5 atmak" veya "Yusuf, yusuf ve yine yusuf kavramlarıyla anlamdaştır.

GLADYATÖR; Eski Roma terminatörü. Fakat eski Roma'da uzay zaman bağıntısının yeterince anlaşılmamış olması nedeni ile gladyatörlerin zamanda yolculukları büyük problem oluyordu. Ve geçmişe değil, yalnızca geleceğe gidebiliyorlardı. Örneğin 1 gün sonraya gidebilmek için 24, 2 gün sonraya gidebilmek için 48 saat vs. beklemek zorundaydılar. Ve çoğu kez iş işten geçmiş oluyordu.

URANYUM; Bir çeşit içli köfte baharı. Döteryum, plutonyum gibi diğer baharat çeşitlerinde olduğu gibi, uranyumda da kritik kütle sınırı vardır. Kullanılan miktar kritik kütleyi geçerse, baharat partikülleri kendiliğinden zincirleme bir tepkime doğurur. Bu yüzden kullanıcının (aşçı) radyoaktivite kritiğini çok iyi bilmesi gerekir. Özellikle basınç kontrol sinyalizasyonlu reaksyon kaplarında (düdüklü tencere) kritik kütle aşıldığı taktirde, önce yüksek ısı nedeniyle uranyum, 1 proton salarak nane ve kimyona ayrışır. Bu safhadan sonra, yüksek basınç altındaki kimyon, uranyumun saldığı 1 protonu alarak nane ile tekrar birleşir ve nükleer enerji fiziğinde "dibe tutma" denilen, istenmeyen bir sonuç ortaya çıkar.

ERGİN ALTAY

15 EKİM'DE KİTAP 3 YAŞINA GİRİYOR.

KANIK'SADIĞIM BİRİ

ÖNEMLİ OLAN BOYU DEĞİL

M. ŞEREF ÖZSOY

Bu başlığın altında, Warner Bros'un kadın artistlerinin dedikodularını yazmaya başlamama şaşırmayın Alexis Smith Katharine Aldriğe ve Georgia Carrol adlı üç kadın artist *"Uzun Boylu Kızlar Kulübü"*nü kurmuşlardır. Bu kulübe, boyu 1.75'ten aşağı olanlar kabul edilmezken, amaçları da uzun boylu kızları uzun boylu olmanın kusurlarından kurtulmalarına yardım etmektir.

Suzanno Tamaro'nun Anima Mundi adlı kitabından birkaç satır okumadan önce bu kulübün 1942 yılında kurulduğunu belirteyim. *"Ne var ki, kendimi ne kadar zorlasam zorlayayım, aklıma bir şey gelmiyordu. Ne bir davranış, ne bir cümle, ne de gülümseme. Yalnızca onun kano gibi kullandığım kocaman ayakkabıları geliyordu aklıma."*

Yazar, ilerleyen sayfalarda bu kişiyi biraz daha tarif ederek, kim olduğunu açıklıyor: *"Babam bir metre seksen beş santim boyundaydı, kilosu da doksan kadardı. Kocaman ayakkabılar giyerdi, çamaşır sopası küreğim olurdu, böyle gezerdim odanın içinde."*

Tıpkı yiğenimin, iki yaşındayken, kırk beş numara ayakkabılarımla oynaması gibi. Zaten bu satırlar da bana o görüntüleri hatırlattı. Eh! boyumun bir metre doksan iki santimetre olduğunu yazarak övünüyorsam da bir şiirimdeki

Basketbol antremanından sonra
Topluca aynı otobüse bindik.
Otobüsün boy ortalamasını yükselttik.

mısralarının yalan olduğunu, hiç bir zaman antreman yapacak kadar profesyonelce basketbol oymadığımı itiraf etmeliyim.

"Önemli olan şiirin ya da şairin boyu değil, şiirin ve şairin işlevidir" diyorsunuzdur. Katılıyorum ama, izin verirseniz başlamışken şairlerimizin boylarından bahsedelim biraz.

Yazılarımızın olmazsa olmaz konuğu Orhan Veli ile başlayalım, mizah yazarı olan kardeşi Adnan Veli'nin yazdıklarıyla: *"Küçüklükten beri zayıf, çelimsiz bir bünyesi vardı. Öldüğü vakit 1.82 boyunda 62 kilo ağırlığında idi."*

Orhan Veli kadar tanınmasa da aynı kulvarda şiir koştururdu Rüştü Onur. 1942 yılında henüz 22 yaşındayken şiir pistlerine veda eden şair için Salah Birsel'in yazdığı *"saygı"* yazısına kalem uzatalım: *"Uzun boyluydu. Esmer, yağız bir yüzü vardı."*

"Boyu uzun, şiirleri kısa" bir şairimiz vardır. Sunay Akın'a böyle takılır Akgün Akova. Sunay ise boyu kısa, şiirleri uzun olan Akgün'ü şöyle anlatır: *"Akgün Akova'nın yolu bir gün Eyfel Kulesi'ne düşer. Kulenin asansöründen aşağıya inerken iki uzun boylu Fransız sevgilinin durmaksızın öpüştüğünü görünce 'Kiss, Kiss' güler. Şarimizi güldüren uzun boylu iki sevgilinin öpüşmesi değil, asansör kabininin Japonlarla dolu olmasıdır!... Akgün Akova'nın boyunun Japonlardan pek de uzun olmadığını söyleyerek olayı gözünüzün önünde canlandırmanızı diliyorum!..."*

Akgün'e telefon ederek, boyunun ne kadar olduğunu sordum. Bir metre yetmiş santim olduğunu söyledikten sonra ekledi: *"Şairlerin boylarını araştıracağına, mesela ilk cinsel ilişkilerini araştır. Daha çok ilgi toplarsın..."*

Haksız sayılmaz ama, biz yolumuza devam edelim. Kırık Kibrit şiirinde,

Her kapı eşiğinde
Çocuk mezarı diye takıldığınız
45 numara ayakkabılarımla
İçinde etleri çürüyen
Bir çocuk cesedi taşıdığımı,
nasıl da bildiniz.

diyen Sunay Akın, boyunun uzun olduğunu Dağ Yolu şiirinde de vurgular:

Benden kısadır boyun
Bir köy otobüsünün,
Dağa tırmanması,
Gibi uzanırsın
Dudaklarıma
Katılmaz oldu nicedir yolumun
Tozu dumanına

Şiiriyle büyük olduğu gibi boyuyla da büyüktür. Nazım Hikmet. Bunu Cenaze Merasimim adlı şiirinden anlayabiliyoruz:

Bizim avludan mı kalkacak cenazem?
Nasıl indireceksiniz beni
üçüncü kattan?
Asansöre sığmaz tabut,
Merdivenlerse daracık.

Moskova'ya gittiğinde O'nun evini gezen Oktay Akbal, bu konuda şu açıklamayı yapar: *"Merdivenler o kadar daracık değil. Niye O'na öyle gelmiş? Zaten tabutunu burdan indirmişler, asansöre sokmamışlar. Herkesin oturduğu bir apatman katı işte. Dili olsa anlatsa!"*

İlhan Berk, Kül adlı kitabında kendini şöyle tanıtıyor: *"İlhan Berk, 1918, Manisa, boy 1.70, göz: kara, renk: buğday"* Bununla kalmaz şairimiz ve Cihat Burak, Ece Ayhan ve Sait Faik için şunları söyler: *"Cihat Burak; Şişman mıdır? Şakir Ağalar, Zekai Efendiler, Arif Beyler şişmanlığındadır. Boyu? Boyu yoktur, ya da bütün 1915 doğumlu Aksaraylılar gibi bir insan boyundadır. Ece Ayhan; uzun boylu mudur? Değildir. Bir Malta Yahudi'si boyundadır ve saçlarını hiç uzatmamıştır. Sait Faik; sözcüklerle ayağa kalktığında uzun boyludur"*

"İstanbul deyince aklıma stadyum gelir" diyen Bedri Rahmi Eyüboğlu'nu utandırmak istemeyen şairlerimizin bir futbol takımı vardır ve halı saha maçlarında önlerine geleni yenmektedirler. Halbuki bir basket takımı kursalardı Rüya Takımı 3'ü bile zorlayabilirlerdi.

Ben bu satırları yazarken telefon çaldı. "Alo"ma karşılık veren tanıdık bir sesti ve bir şiir okumaya başlamıştı:

Şairlerden
Benim kadar uzunu yok
Bakıyor görüyorum
İsterdim şairlik gücümün
Biraz daha az olmasını
Biraz daha uzun
Biraz daha çok
Biraz daha anlayış
Beklemek istemek için

R özürlü bu sesin sahibini, Can Yücel'in Cenaze Dönüşü şiirinde görürüz:

Anlaşıldı bu
R'lerin intikamı
Onlar yuttu Özdemir Asaf'ı

KURBAĞA ŞİİRLERİ

YAKARI

Orman kıyısında bir kaynak ver bana
Fazla derin olmasın avuç içi kadar bir şey yeter.
Bir de kurbağa ver korusun diye kaynağı.

Jan Skacel
(çev: Özdemir İnce)

KURBAĞA YAZILARI

KOMŞUNUN SEVGİSİ

Rousselot'ya Karakurbağa'yı kaldırım değiştirirken gören oldu mu? Ne bücür herif o. Oyuncak bebekler bile iri kalıyor yanında. Dizlerinin üstünde sürünüp duruyor. Utangaçlıktan mı dersiniz? Yok canım, romatizmadan. Ardında sürüdüğü ayağını öne atıveriyor birden. Nereye gidiyor acep? Lağımdan çıkıyor zavallı soytarı. Sokaktaki bu kurbağaya aldıran olmadı. Bir zamanlar sokakta kimseler aldırmazdı bana, oysa şimdi çocuklar alay ediyorlar sarı yıldızımla. Ne mutlu sana kurbağam. Sarı yıldızın yok.

Max Jacob

NOTLAR:

1. Eylül'de Orhan Veli'nin yayımladığı Yaprak Dergileri için arayan 27 kişiye teşekkür ederim. Dergiler postaya verildi. Kazananlar: Eylem Aktaş-Çorlu/Rukiye Yılmaz-Çorlu/Ebru Tane-İstanbul/Orçun Alemdar-Ankara/Ayşe Dik-Artvin/Aydın Özgür-İzmir/Saniye Aktaş-Çorlu/Müjde Gül-Edirne/Tuncay Siyer-Edirne/Gülin Altındağ-İstanbul/Tufan Özdemir-Çankırı/

2. Şu kitapları arıyorum. (Satmak veya takas yapmak isteyen olursa) *Vazgeçemediği-1945-şiir-Orhan Veli-Ölmez Eserler Yay.

*Scapin'in Dolapları-1944-Alfred de Musset-Çev: O. Veli-Maarif Matbaası-

* W Shakespeare, Hamlet ve Venedikli Tüccar-Charles Lamb-Çev: O. Veli-1949 Doğan Kardeşler Yayınları

* Her türlü orjinal el yazmaları, resimleri, karneleri vs..

3. Bu geniş Orhan Veli arşivinde sizden de birşeyler bulunsun isterseniz, bir dosyakağıdına el yazınızla yazdığınız bir notu bana gönderebilirsiniz. (0.212.249 49 36-İstiklal Cad. Turnacıbaşı Sok. No: 23-25 Anabala Pasajı No: 4 80060 Beyoğlu-İSTANBUL)

4. Merak ediyorum, Orhan Veli yaşasaydı, beni anlar mıydı?

FELSEFENİN BAŞLANGIÇ İLKELERİ

-UMUT SARIKAYA-

DÖRT DUVAR DÜŞÜNCE!

-ÖZGÜR AY-

Arkadaşlarla karar verdik, ilk önce nereden başlayacağımızı düşündük, sonra Adapazarı'na gitmeye karar verdik;...

Şehre girdiğimizde gece olmuştu ve tıpkı karanlık bir odada ilerlemeye çalışırken bir yerlere çarparsınız ya, işte bizde, aynen, farkında olmayarak bazı molozlara çarparak yada üzerinden geçerek araba ile ilerledik; Sonra, sanki yıllar öncesinden yıkılmış gibi görünen diğer binalar gibi bir binanın yanında durduk arabadan indik. Yıkılmış binlerce evden biri, kimisi için özgür olabilceği tek yer; özgürlükler yıkılmıştı, kimsi için dört duvar; duvarlar yıkılmıştı, kimisi için günahların saklandığı yer; günahlar ortadaydı, kimisi için hayal; hayaller yıkılmıştı...

Ancak söylenmeler, öfke ile bağırmalar arasında ilginç bir yan vardı. Şehirde her kez daha önceleri ayrı ayrı mekanlarda kalırken ve birer pay kapmaya çalışırken topraktan, şimdi ise tek bir toprak üzerinde yaşıyor ve onu paylaşıyorlardı, tüm zorluklar arasında olabildiğince..

İnsanca...

Sanki duvarlarla birlikte düşüncelerdeki duvarlar da yıkılmıştı.

O çürük zemine, çürük temellerle yapılan, çürük evler, belkide çürümüş beyinlerin somut kanıtları idiler... Ve çürümüş sistemin!...

Bir başka ilginç nokta ise şuydu; Şimdi herkesin bir tek evi vardı. Evin adı Adapazarı ancak bir de sahibi vardı Devlet..

Bu büyük felaket sonrasında, devlet tüm iyi niyetine rağmen bölgeye geç gelmiş ve gereken koodinasyonu sağlamamıştı. Devlet iyi niyetli idi, zaten böyle bir durumda kötü niyetli olması hiç bir toplumsal örgütlenmeden beklenemez. Ancak toplumun izin verdiği örgütlenme o kadar topluma yabancı idi ki, insanlar devlet yerine birbirine sarılmıştı. Birbirlerine umut bağlamıştı..

Ancak devletin ileri gelenleri devlete güvenin diye önce çıkmışlardı. Devlet bu bölgede bu yapıları yapanların yakalanacağını, gereken cezaların verileceğini söylerken bir yandanda kendini temize çıkarmaya çalışıyordu. Herkes biliyor ki; burada bu yapıların yapılmasına izin veren yine aynı devlet...

Konuşmalar ve tartışmalar arasında bir bilim adamı diyor ki; "İnsanlarımız evi, başını sokacak bir olarak görüp hemen almasınlar, almadan önce araştırıp sağlam olup olmadığına, depreme dayanıklı olup olmadığını öğrensinler ve ondan sonra otursunlar..."

Esasında, bilim adamımız belkide farkında olmadan yeni bir sektörün, yeni bir kar sektörünün ilk ışıklarını vermişti. Hatta daha bir kaç gün önce bir şirket temsilcisi depreme dayanıklı olan bir oda tasarladıklarını ve her dairenin (dairenin konumuna göre ve odanın büyüklüğüne göre değişen fiyatlarla) bir odasının depreme dayanıklı hale getirilebileceğini söyledi.

İnsanların son derece komik ücretlerle aile geçindirmeye çalıştığı ülkelerde başlarını sokacak bir ev bulmaları ve bu evin sağlamlığını araştırmamaları çok normal, ama bu olay insanlık adına anormal..

İnsanın varlığını devam ettirebilmesi için gereken şartlardan biridir "Barınak ihtiyacı" Hem doğanın olası çetin şartlarından koruyucu, hem fiziksel hem de düşünsel olarak dinlenme ihtiyacının giderildiği yerdir barınak; Tüm diğer canlılarda barınma ihtiyacı duyarlar değişik yerlerde ve değişik biçimde..

"Ev" kelimesi ise bu ihtiyacın bencilleştirildiği ve daha farklı amaçlar için kullanıldığı lüks bir kavram olarak çıkıyor karşımıza ne yazık ki;

Bugün ev sadece bir barınak olmasına rağmen insanın düşünce yapısında, sahiplik, güç ve yine yazık ki, insanın özgür olabildiği tek mekan olarak karşımıza çıkıyor ve insan bu dört duvar arasında özgür ve kendine has bir sistem kurabiliyor. Bir baba ataerkil yapıdan dolayı oranın hakimi oluyor. Babadan sonra anne geliyor. Çocuk ise kendi odasının hakimi oluyor. Bunun sonucunda ev daha temelden bir sahiplenme duygusu veriyor insana, sahiplenme ise korkudan... Evi yıkılınca, insanlar adeta dünyasız kalıyor. Mutsuz bir dünyanın içinde kendi dünyalarını kurabildikleri, daha doğrusu, kendi olası kısır özgürlüklerini yaşatabildikleri bir yer olarak çıkıyor karşımıza, bu yüzden ev, aynı zamanda bir mahremiyet duygusu veriyor insana. Onun için perdeler takılıyor ve panjurlar çekilişor ısrarla deniyor ki; burası benim,

Benim odam, benim evim, benim ülkem, benim dünyam, kendini kandırırcasına..

Dört duvar düşüncesini, dört duvara sokuyor ve dört duvar içinde ölüyor insan.

Kimisi ise hayalini kurar bir evin. Halbuki hayal ettiği onun en doğal hakkı ve sadece insanca yaşaması gereken bir ihtiyaç olmasına rağmen...

Bazen ev ilede kalmıyor sahiplenme, manzarasınıda sahipleniyoruz herkesin olan manzarayıda satın alıyoruz veya satıyoruz.

Böyle olduğu sürece kafamızda dört duvar düşünce ile yaşıyoruz. Dört duvarda çökünce, düşüncemizi sokacak yer bulamıyoruz, şaşkınlık içinde kalıyoruz, halbuki yaşanacak ve yaşatılacak dünyada daha çok şey varken.....

Akşamsefası

ŞİZOFRENDEN MASALLAR

Mahir Bora Kayıhan

Her zamanki gibi kapıyı çarparak evden ayrıldı. Bunalıma girmesi için hiçbir şeye gerek yoktu. O zaten hiç çıkamadığı bir bunalımın içinde bir başrol oyuncusuydu. Bu sefer tek amacı vardı. Ne annesine acı çektirmek, ne babasını geç dönüşle kızdırmaktı amacı. Amacı bu kötü kaderi yazanı bulmaktı. Hiçbir zaman kendini bu denli imanlı hissetmemişti. Evet, artık kadere inanıyordu. Kaderi yazan bir varlığın olduğundan emindi. Hiçbir zaman rastlantılar bu denli ard arda olamazdı. Kötü kader yakasına yapışmıştı. Göremediği bir yerde ona kötü acı çektirmekten zevk alan bir varlık vardı. Kim bu? Ona nasıl ulaşırım soruları onu boğaza, boğazın korkuluklarına çıkarmıştı.

O'na ulaşmanın, hesap sormanın tek yolu ölüm dizesi beyninde ekolanıyordu. Öyle ki nerede olduğunun tam farkına vardığı anda çıplak olduğunun da farkına vardı. Çırılçıplak. Yavaş yavaş insanlar toplanmaya başlamıştı çevresine. "Dur, yapma", "çok gençsin", "niye?", "kimi istiyorsan getiririz abi", "kız ayağına mı?", "işssizlikten mi?"... Her ağızdan sesler çıkıyordu. Birazdan gazeteciler, televizyoncular başına toplanacaktı. İyi biliyordu. Ertesi gün çıkacak olan başlıkları tahmin etmek için hiç zorlanmamıştı. "Boğazda bir intihar şovu daha..", "Çıplak adam korkuttu", "Polislere zor anlar yaşattı"... O ne şov yapıyor, ne kimseyi korkutuyordu. Ne de zor anlar yaşatmak istiyordu. Tahmin ettiği gibi kısa bir süre sonra gazeteciler, televizyoncular, polisler de olmaları gereken yere gelmişlerdi.

Korkulukların üzerindeki pantalonundan cüzdanı alındı ve evi aranıp, haber verildi. Tam kadro oluşturulmuştu. Şaşkın insanlar, meraklı basın, dil döken polis ve gözü yaşlı aile. Tam karşılarında ise çırılçıplak deli. İki üç gün oyalardı bu medyayı. Gözleri irileşti birden, neden korkulukları sıkı sıkı tutuyordu. Kendi kendini, şov yapmakla suçladı. Eğer bu korkuluklardan inerse bu şovdan öteye gitmeyen bir oyun olacaktı. OYUN.

Birdenbire neden orada olduğunu hatırladı. Eve geç geldiği için kapıyı sessizce kapatıp odasına girdiğinde babasıyla yüzyüze gelmiş ve hiç konuşmasına müsaade edilmeden bir tokatla cezalandırılmıştı. Ama kimsenin anlamayacağı bir ruh halinde olan o genç, kaderle hesaplaşmak amacına bağlı olarak evi terk edip, anasından doğduğu gibi geri dönme mantığıyla soyunup çırılçıplak boğazına korkuluklarına çıkmıştı ve kaderle bir randevusu vardı.

Annesi hüngür hüngür ağlıyor, babası oğluna vurduğu elini sıkıyor, polis ona doğru yavaş yavaş yaklaşıyorken ellerini gevşetti ve bıraktı. O şov yapmıyordu. O, her gece evinde Reha Muhtar yorumlu intihar haberlerinden birini izlerken bile şov yapıyor demişti. O, Reha Muhtar yorumlu intihar haberi de olmak istemiyordu ama, kaderine boyun eğmekte.

Köprüden aşağıya çığlıklar arasında hızla düşerken "Hayır" diye bağırdı. Pişmanlığından değil, bunu da kaderin yazdığını farketmesindendi. O ölmeden önce kadere inanmıştı. Öyleyse yaptığı herşey kaderinde yazılıydı. İntihar edeceği de. O'nu köprüye aklı çıkarmamıştı. Kaderi çıkarmıştı. Bu aslında kaderin başrolde olduğu bir oyundu. O kuklaydı, O aslında hiçbir şeydi. Figürandı.

O ölümü intihar olarak yazılmış, kaderine boyun eğen bir kuldu.

Yavaş yavaş denize yaklaşıyordu. Ama ölmek istemiyordu. Ölmezse belki kaderi yenebilirdi. Tam o anda birşeyin farkına, acı bir şekilde vardı. Eğer ölmezse de kaderi yazan varlık ölmesini istemediği için ölmeyecekti. Bu bir kaostu. Ne yöne dönse kader tarafından tokatlanıyordu. Hani özgür düşüncesi, hani benliği. Neredeydi?

Artık yazamayacağım. Ne, kaderimi yazan varlık yazmamı istemediği için mi yazmak istemedim! Şimdi de yazmak istiyorum, hayır o yazmanı istediği için mi yazıyorsun diye sormayın. Kafam karıştı. O varlık bu yazıyı okumanı istediği için mi gidip bu dergiyi aldın. Bu yazıyı okudun. Kader ne? Ben imansız mıyım? Kafam çok karıştı. O çocuğu mu merak ediyorsunuz? Sonu benim elimde. İstersem sahile ölüsü, istersem canlısı çıkar. Ama kaderle daha çok muhatap olmasını istemiyorum. Boğulsun. Ölsün. Nee!. Onu öldürmemi de kaderi yazan o varlık mı istiyor yoksa. HAYIIIIR!!!

HATİCE AYTEKİN
Cemal Süreya'ya

DÖNÜŞ

Dönüşün gözlerinle olsun
Gözlerinle gel bana
Onlar olmadan dönme sakın

Bilirsin onlarsız edemem.
Dönüşün bir sonbahar hüznüyle olsa da
Gözlerin bahara dönüştürür
fırtına öncesi sessizliğimi
Dönüşümde bana gözlerini getir.
Gerisini istemem.
Bilirsin
Onlarsız edemem.

GİDİŞ

Gidiyorsun arkana bile bakmadan
Gözlerin önünde seni tutup götürüyor
Gözlerin.
Gözlerin olmasa
Çoktan
Gitmiştin zaten.
Seni bende bana bırakan gözlerin.
Git ama giderken gözlerini de götür
Bende kalmasınlar.
Bilirsin onlarsız edemem
Ama olsun
Dönüşüne kadar sende kalsınlar.

seni neden öldürüyorum?

Gizlediğim arzularım üzerinde konuşmak isterdim seninle. Tutkularım, dışa açamadığım isteklerim, düşüncelerim hepsini anlatmak isterdim sana. Ama sen her zaman beni dinlemezdin. Her zaman yaptığın şeydi zaten bu senin. Önemli bir konu hakkında konuşmak istediğim zaman hemen sevişmek istediğini söyler ve olur olmadık fantezilerini uygulamaya başlardın. Hiç aklıma gelmeyen yerlerde hem de. Bir kez Güven Parkın ortasında -anıtın oradaki banktagüpe gündüz sevişmiştik. O zamanda seni ne kadar sevdiğimi söylemek istiyordum. Sense bunu yapmaya tenezzül bile etmemiş üstüne üstelik bunu bana çok görmüştün. Arzularımı açıklamama ise hiç dayanamazdın. Benim arzularımı hep görmezden gelip kendi arzularını beynime işlemeye çalışırdın. Ve bunu da gerçekleştirirdin. Senin yanında arzularımı yitirdim, kaybettim hepsini. Küçüldüm ufacık oldum yanında. İşte bu yüzden senden nefret ediyorum. İşte bu yüzden seni öldürüyorum. Arzularım bunu emrediyor bana! Yooo .... bu sefer sevişmiyoruz. Bugüne kadar hep senin arzularına katlandım. Bu sefer sıra sende. Benim arzumun önünde diz çökeceksin. Korkma arzum masum bir şey. Tüfeğimi senin muhteşem organına sokmak, seni önce zevkin doruklarına çıkartmak ve tam zirvedeyken tetiğe ufakça dokunmak. Bu ufak arzum ....

İlk ve son kez gerçekleştireceğim arzum. Lütfen bunu da bana çok görme.

Argün Kafırcı

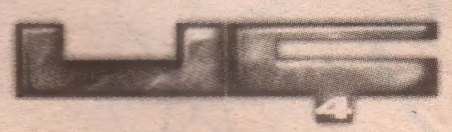

İki ayda bir kitapçılarda

KÖPRÜALTI HEAVY METAL DERGİSİ

Aptülika ve Arda Turaç denetiminde hazırlanan Türkiye'nin tek ve lider haftalık Heavy Metal dergisi, iki seneden bu yana her cumartesi Heavy Metal enginin derinliklerini araştırmaya devam ediyor.

" Şimdi iyice görüyorum bunların ne menem insanlar olduklarını. Bir kralla yedi nazırlarıdır bunlar, öyle bir kral ki zavallı savunmasız bir kızcağıza el kaldırmaktan çekinmez; nazırlarıysa onu büsbütün kışkırtırlar. Bana gelince ben Aksak Kurbağayım, Soytarı Aksak Kurbağa, bu da benim son soytarılığım."

Edgar Allan Poe (Aksak Kurbağa hikayesinden)

AKSAK KURBAĞA

Sayı: 12 / EKİM'99

BASIN ve YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

İmtiyaz Sahibi: Ergün Gündüz

Yayın Yönetmeni: T. Yüksel

Yazı İşleri Müdürü: M. Şeref Özsoy

Pis Mutfak: Doğan Güneş, M. Şeref Özsoy, T. Yüksel, Ebru Yetiş

Bu sayıyı hazırlayanlar

Ergin Altay, Özgür Ay, Gökçe Avenoğlu, Bitap, Alpay Erdem, Güven Erkin Erkal, Şeref Erol, Doğan Güneş, Sertaç Işıkman, Mesut Kara, Hakan Karakaşoğlu, Mahir Bora Kayıhan, Eda Oral, Sibel Oral, M. Şeref Özsoy, Pia, Umut Sarıkaya, Yavuz Taran, Ebru Yetiş, T. Yüksel

Bilgisayar Tasarım
Arda Turaç

Dizgi
Çiler Demirel

Telefon : + (90.212) 234 46 69
+ (90.212) 230 68 17
+ (90.212) 230 48 64

Faks: + (90.212) 231 17 58

E-mail : aksakkurbaga@hotmail.com

Basım Yeri: Dünya Yayıncılık A.Ş.

Dağıtım : Bir-Yay A.Ş.

Adres : Zafer Sok. Manuel Apt. No: 11/4 80220 Pangaltı Şişli/İST

KILLANIN
KILLANABİLDİĞİNİZ KADAR!..

ALIN SİZE KARA ÇALMA MATERYALLERİ.
DİLEDİĞİNİZİ DİLEDİĞİNİZ KADAR İTİN G.TÜNE SOKUP ÇIKARMANIZ İÇİN!
AMA ÖNCE BİR "SEMBOLLER SÖZLÜĞÜ" EDİNİN, GERÇEKTE NE OLDUKLARINI ANLAMANIZ İÇİN.

knots, p. 198